

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

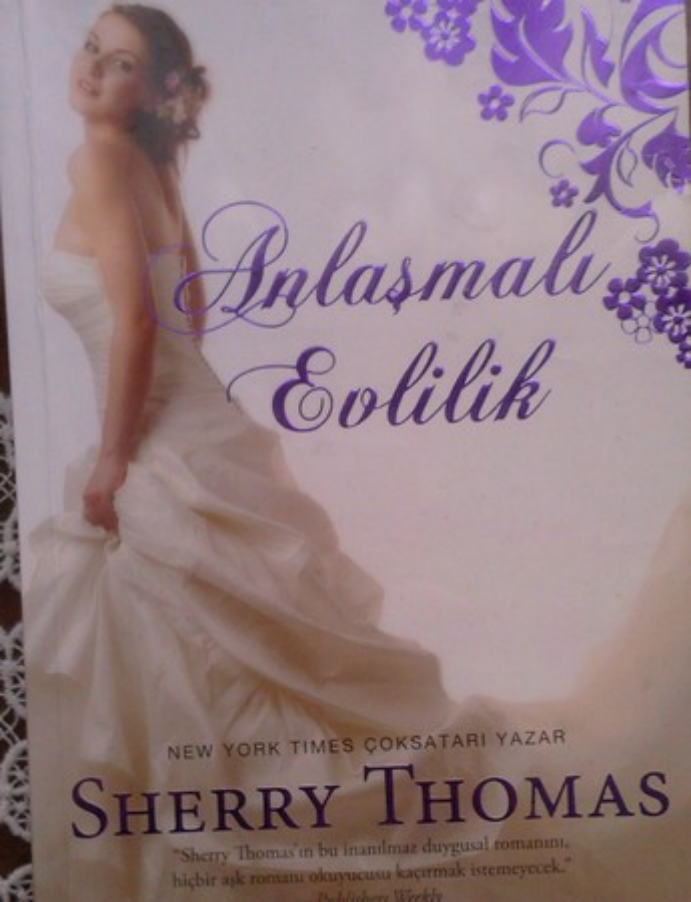
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

SHERRY THOMAS

"Sherry Thomas'ın bu inanılmaz duygusal romanını,
hiçbir aşk romanı okuyucusu kaçırmak istemeyecek."

Publishers Weekly

Anlaşmalı Evlilik

MÜKEMMEL BİR EVLİLİK... ZARİFÇE
PLANLANMIŞ, KUSURSUZCA İŞLENMİŞ
GERÇEK BİR FELAKET.

AŞKIN KENDİ KURALLARI VARDIR

Londra sosyetesinin gözünde Lord ve Leydi Tremaine'in ideal bir birlikteliği vardı. Nezaket, saygı ve özgürlük üzerine kurulu, kusursuz bir evlilik. Oysa bu mükemmellik, buzdağının sadece görünen bölümüydü. Zira imrenilen karı koca son on yıldır ayrı kıtalarda yaşıyordu.

Oysa bir zamanlar Tremainler açısından her şey bambaşkaydı... Gigi Rowland, Camden Saybrook'a görür görmez vurulmuştu. Ama büyük bir tutkuyla başlayan birliktelikleri düğünlerinin sabahında hazin bir şekilde son buldu. Şimdi Gigi yeniden evlenebilmek için özgürlüğünü geri istiyor. Camden'sa, Amerika'dan dönüp özgürlüğü karşılığında ona inanılmaz bir teklifte bulunacak. Gigi'nin kararı hayal bile edemeyeceği sonuçlar doğurabilir. Sırlar ortaya çıkacak, arzular alevlenecek. Londra'nın en gözde çifti ya yeniden aşık olacak, ya da her şey tamamıyla sona erecek...

"Büyüleyici... Sıradışı, okuyanı altüst eden bir aşk hikayesi."

- Jane Feather, *New York Times* çoksatarı yazar

Anlaşmalı Evlilik

SHERRY THOMAS

İngilizce'den Çeviren
Solina Silahlı

AB/293

ABG/112

AC/47

A/35

ANLAŞMALI EVLİLİK

Sherry Thomas

Orjinal Adı: *Private Arrangement*
Genel Yayın Yönetmeni: Bigen Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Solina Sıbbalı
Türkçe Dönüştürme: Tarkan Çepel
Son Denetim: Akin İskad
Yararlanılan Yayıncı: photoRepublic
Grafik: Karen Yedemli
Sayfa Düzeni Uygulama: Merve Güven

1. Basım: Mayıs 2011

ISBN: 978 - 605 - 4482 - 99 - 9

Sertifika No: 10905

Sherry Thomas © 2008

*Bu kitabın Türkiye yayın hakları Oak Ajansı LTD. aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayıncısından izin alınmadan
kimin ya da kısmının alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
yayınlanamaz ve yeniden basılamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretbana Sokak No: 53 Çarşıoğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: edinson@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt Melina Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sırtı No: 4 Beşiktaş / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun öncüllü markasıdır.

Anlaşmalı Evlilik

SHERRY THOMAS

Birinci Bölüm

ebr11

Londra

8 Mayıs 1893

Toplumun onayını alan sadece bir çeşit evlilik vardır. Evlilikte saadet, açıkta kalmış süttten daha uzun ömürlü olmadığı için, mutlu evliliklerin bayağı olduğu düşünülür. Mutsuz evliliklerse zaten bayağıdır.

Hayır, hayatın iniş çıkışlarına direnen tek evlilik türü saygıya dayalı evliliktir ve buna en iyi örnek de Lord ve Leydi Tremaine'lerdi.

On yıllık evlilikleri boyunca birbirleri hakkında tek bir kötü söz bile etmemişlerdi. Ne anne babalara ne kardeşlere ne arkadaşlara ne de yabancılara. Dahası, hizmetçilerine bakılırsa kendi aralarında da hiç tartışma yaşamamışlardı. Birbirlerini hiç utandırmamışlardı, anlaşamadıkları tek konu olmamıştı.

Bununla birlikte her yıl kendini bilmez sosyetik bir kız çıkar, sanki herkes bilmiyormuş gibi tüm kibriyle Lord ve Leydi Tremaine'in farklı kıtalarda yaşadığını ve evlendikleri günden beri bir gün olsun birlikte görünmediklerini söylerdi.

Büyüklere ayıplarına başlarını iki yana sallardı. Aptal kız. Züppe sevgili tarafından aldatıldığını duyan ya da evlendiği adama karşı sevgisi tükenene kadar bekleyin hele. Kızcağız işte o zaman Tremaine'lerin ne harika bir anlaşına yaptığını anlayacaktı. Nezaket, mesafe, en baştan itibaren özgürlük, yorucu duygusalıklardan muaf... Hakikaten de bu olup olabilecek en mükemmel evliliği.

Derken Lady Tremaine, Lord Tremaine'in sadakatsizliğini ve uzakta olmasını gerçek göstererek boşanma davası açtı. Londra'nın en şık yemek salonlarındaki asillerin çenesi ta yemek tabaklarına kadar düştü. Üstüne üstlük bir de Lord Tremaine'in uzun bir on yılın ardından ilk kez İngiliz topraklarına adım atışının haberi gelince aynı çeneler bu kez neredyse pahalı İran halılarını deldi.

Bundan sonra yaşananlara büyük bir hızla kulaktan kulağa yayıldı. Hikaye az tahrik edici değildi. Bir gün Park Lane'deki Tremaine konağına bir ziyaretçi gelmişti. Kapıyı Lady Tremaine'in sadık uşağı Goodman açtı. Kapının önünde, Goodman'ın o güne dek gördüğü en göz alıcı, yakışıklı, uzun boylu, yapılı ve gösterişli yabancı duruyordu.

"İyi günler, efendim," dedi Goodman kibarca. Tremaine Markizi'nin uşağı, karşısında duran yabancıya hayran kalsa da ne aşırı bir yakınlık gösterdi ne de adama aval aval bakakaldı.

Yabancı'nın kendini tanıyıp geliş nedenini açıklamasını bekleyen uşağın elde ettiği tek şey bir şapka idi. Elindekileri kapı tokmağına asıp yabancı'nın uzatmış saten kumaştan silindir şapkayı şaşkınlıkla aldı. Goodman şapkayla cebelleşirken yabancı çoktan antreye geçmiş, arkasına dönüp bakmaya veya

içeriye izinsiz girme nedenini açıklamaya zahmet etmeden eldivenlerini çıkarmıştı.

"Efendim," dedi Goodman bu tavra içerleyerek. "İçeri girmek için evin hanımının iznini almanız."

Yabancı hafifçe arkasına dönüp ona öyle bir bakış attı ki Goodman utancından oturup ağlamak istedi. "Burası Tremaine'lerin evi değil mi?"

"Evet, efendim." Goodman bu defa *efendim* demek istemişti aslında, ağzından kaçmıştı.

"O halde lütfen söyler misiniz, ne zamandan beri evin efendisi kendi evine girmek için evin hanımından izin alıyor?" Yabancı sanki bir kamçıyla oynuyormuşçasına sağ elindeki eldivenleriyle sol avucuna hafifçe vuruyordu.

Goodman hiçbir şey anlamamıştı. Hizmetinde olduğu kişi, o dönemin Kraliçe Elizabeth'i'di bir nevi. Evin sadece hanımı vardı, bir beyi yoktu. Sonra hayretler içerisinde durumu kavradı. Karşısında duran adam, Markiz'in uzun zamandır sesi soluğu çıkmayan kocası, Fairford Dükü'nün varisi Tremaine Markisi'i'di.

"Affınıza sığınıyorum, efendim." Goodman profesyonelce davranıp serinkanlılığını koruyarak Lord Tremaine'in eldivenlerini alsa da terlemişti. "Geleceğinizden haberimiz yoktu. Hemen odanızı hazırlıyorum. Bu arada size ferahlatıcı bir şeyler ikram etmemi ister misiniz?"

"Olabilir. Eşyalarımın da taşınması gerekiyor," dedi Lord Tremaine. "Lady Tremaine evdeler mi?"

Goodman, Lord Tremaine'in ses tonunda hiçbir gariplik sezmedi. Sanki kulüpte sıradan bir öğleden sonra geçirmeye

giymiş, sıkııp eve dönmüştü. On yıl sonra! "Leydi Tremaine parkta yürüyüş yapıyor, efendim."

Lord Tremaine başıyla onayladı. "Güzel."

Goodman vahşi bir hayvanın ön kapıdan girmesine izin vermişesine içgüdüsel olarak adamın peşine takıldı ama birkaç saniye sonra Lord Tremaine dönüp bir kaşını kaldırarak ona bakınca artık hizmetine ihtiyaç kalmadığını anladı.

Karısının evi Lord Tremaine'i biraz şaşırtmıştı.

Ev şaşırtıcı derecede zarifti. New York'ta Beşinci Caddede yaşayan kendi komşularının evlerinden alışıktığı olduğu bir dekorasyonla karşılaşmayı bekliyordu aslında: Versailles'in son günlerini canlandırma özentsisiyle şatafatlı ve yaldızlı...

O dönemden kalma birkaç kolnuk yok değildi ama kadifeyle kaplanmıştı ve gösterişli olmaktan ziyade rahat görünüyorlardı. Abartılı vitrinler olmadığı gibi, zihninde İngiliz evleriyle özdeşleştirdiği ufak tefek antika biblolar da evin her yerine kontrolsüzce dağıtılmamıştı.

İlle bir yere benzetecekse, karısının evi esrarengiz bir şekilde Turin'deki o villaya benziyordu. Lord'un gençliğinde birkaç güzel hafta geçirdiği, İtalyan Alpleri'nin eteğindeki o villaya. Yumuşak altın sarısı ve deniz yeşili duvar kağıtları, ferforje sehpalara yerleştirmiş çini vazolar içinde orkideler, önceki yüzyıldan kalma sağlam ve dayanıklı mobilyalar...

Bu villa, Lord'un o evden bu eve dolaştığı çocukluk dönemi boyunca, büyükbabasının malikanesi dışında kendini rahat hissettiği tek yerd. Evin ısıtısını, düzenli konforunu, iç mekandaki bitkilerin yaydığı o güzel kokuları sevmişti.

Misafir odasının duvarlarını süsleyen tabloları görmese, iki ev arasındaki benzerliğin sadece tesadüften ibaret olduğunu düşünebilirdi. Kadının İngiliz duvarlarını kaplayan Rubens, Titian ve diğer eski portrelerin arasında, Manhattan'daki kendi evine astığı aynı modern sanatçıların eserleri duruyordu. Sisley, Morisot, Cassatt ve duvar kağıdına benzetilen eseriyle kötü bir ün yapan Monet.

Şaşkına dönen Lord'un nabızı hızlandı. Kendi yemek odasında çok sayıda Monet ve iki Degas resmi vardı. Karısının galerisi ise sanki empresyonistlerin sergisinin tamamını almış gibi görünüyordu. Renoir, Cézanne, Seurat ve Paris sanat camiası dışında kimsenin tanımadığı diğer ressamalar.

Lord daha fazla devam edemeyerek galerinin ortasında kaldı. Karısı bu evi, Lord'un onunla evlendiği sırada olduğu o genç adamın hayallerini gerçekleştirme amacıyla döşemişti belli ki. O zamanlar yaptıkları içten sohbetler sırasında laf arasında sade döşenmiş evleri ve modern sanatı tercih ettiğini söyleyen genç adamın...

Kadın o sohbetler sırasında onu nasıl da can kulağıyla dinler, onun hakkında her şeyi öğrenmek için nasıl da hevesle sorular sorardı.

Peki bu boşanma davası da başka bir hile miydi o zaman? Diğer tüm numaraları başarısızlığa uğrayınca, Lord'u kapana kısırmak için kurnazca tasarlanmış başka bir tuzak mıydı? Yatak odasına girdiğinde karısını parfümler sıkmış, çıplıplak bir halde onu beklerken mi bulacaktı?

Büyük yatak odasının kapısını açtı.

Karısı yoktu, ne çıplak ne de giyinik halde.

Yatak bile yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Yatak odası, Batı Amerika kadar boştu.

Bir zamanlar orada duran koltuk ayaklarının ve karyolanın izleri zeminde belli olmuyordu. Duvarlar, kısa süre önce kaldırılan resimlerin çerçeve izlerini ele vermiyordu. Yerde ve pencere kenarlarında kalın bir toz kütlesi birikmişti. Oda yıllar önce boşaltılmış gibiydi.

Sebepsiz yere, nefesi ciğerlerini delip geçecekmiş gibi hissetti. Yatak odasının yanındaki oturma odası tertemiz ve destekli okuma koltukları, çok okunmaktan sırtları kırıkmış kitaplarla dolu raflar, mürekkep ve kağıtların bulunduğu bir yazı masası, hasta yeni açmış bir horoziböğesi çiçeğiyle adamakallı dekore edilmişti. Odanın bu görüntüsü yatak odasının boşluğunu adeta alay edercesine daha da vurguluyordu.

Ev geçmişte adamı yeniden kazanmak için tasarlanmış olabildi. Ama bu on yıl önceydi. O zamanlar ikisi de gençti. Aradan çok uzun zaman geçmişti.

Uşak yanında valizleri taşıyan iki üniformalı hizmetçiyle birlikte geldiğinde Lord hala kapıda durmuş boş yatak odasını izliyordu. Odanın ısız görüntüsü, uşağın yüzünü kızarttı. "Odayı havalandırıp eşyaları yerleştirmemiz bir saatimizi alır, efendim."

Neredeyse uşağa hiçbir şey yapmamasını, odanın böyle boş ve çıplak kalmasını söyleyecekti ki bunun fazla manidar olacağına karar verdi, adamı onaylamakla yetindi. "İyi."

Leydi Tremaine'in Leicestershire'daki fabrikası için sipariş ettiği yeni damga makinesinin ilk örneği, beklentileri karşı-

lamaktan uzaktı. Liverpool'daki gemi yapımcısıyla yapılan görüşmeler bir sonuca varmadan uzayıp gidiyordu. Ve annesi Bayan Rowland'ın, boşanma haberini aldıktan sonra her gün yazdığı toplam on mektuba henüz yanıt vermemişti. Kadıncağız kızının akıl sağlığından şüphe ediyor, kuş kadar beyni kalıp kalmadığını merak ediyordu.

Ama bunların hepsi beklenen şeylerdi. Kadının kafasını karıştıran tek şey, Bayan Rowland'ın üç saat önce çektiği telgrafı. "Tremaine bu sabah Southampton kıyısına geldi." Freddie'ye bunun normal olduğunu anlatmaya çalışsa da *-İmzalanması gereken evraklar ve anlaşma sağlanması gereken maddeler var, tatlım. Eninde sonunda gelecekti-* Tremaine'in gelişinin sadece belanın habercisi olduğunu biliyordu.

Kocası İngiltere'de. 1888'de Kopenhag'daki üzücü rastlantı dışında, on yıldır hiç olmadığı kadar yakınındaydı.

Goodman'a, "Bazı hesapları kontrol etmesi için Broyton'ın yarın sabah gelmesini istiyorum," deyip şalını, şapkasını, eldivenlerini adama uzattı ve içeri girip dorğca kütüphaneye yürüdü. "Yazılması gereken bazı evraklar için Bayan Etoile'un en kısa zamanda gelmesini de rica et. Bir de Edie'ye bu akşam mor ipek elbise yerine, krem rengi kadife elbise mi giyeceğini söyle hemen."

"Madam..."

"Neredeyse unuttuyordum. Bu sabah Lord Sutcliffe'i gördüm. Sekreteri işten ayrılıyormuş. Ona senin yeğenini tavsiye ettim. Yarın sabah saat onda gidip görüşün. Lord Sutcliffe'in, dürüst ve sade birini tercih edeceğini söyle."

"Çok naziksiniz, Madam!" diye haykırdı Goodman.

"Gelecek vaat eden bir genç." Leydi Tremaine kütüphane kapısının önünde durdu. "Düşündüm de Bayan Etoile yirmi dakika içinde gelirse daha iyi olur. O zamana kadar rahatsız edilmek istemiyorum."

"Ama Madam, Lord..."

"Lord bugün çaya gelmiyor." Kapıyı açtığında Goodman'ın hala kapıda oyalandığını görünce hafifçe dönüp adama baktı. Adamın yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. "Ne oldu, Goodman? Yine mi sürün?"

"Hayır, Madam. Şey..."

"Benim," dedi kütüphaneden gelen bir ses. Kocasının sesi.

Uzun bir an afallamış bir halde kaldıktan sonra tek düğünçebildiği, öğleden sonra yürüyüşlerinin ardından genellikle yaptığı gibi Freddie'yi eve davet etmemekle ne iyi ettiği oldu. Başka da bir şey düşüncemedi. Başının ağrısı yerini beynine hücum eden kan akımına bıraktı. Bir terliyor, bir ürperiyordu. Soluduğu hava, yutkunmasına fırsat veren ama nefes almayı engelleyen yoğun bir sis perdesine dönüşmüştü.

"İşinin başına dönebilirsin," dedi Goodman'a belli belirsiz.

Ardından kütüphaneye girip meraklı gözleri, kulakları ve dünyanın geri kalanını dışarıda bırakarak ağır meşe kapısı arkasından örttü.

Park manzaralı kütüphanesinin penceresi batıya bakıyordu. Hala yakıcı olan güneş ışığı eğik bir açıyla pencere camına vuruyor, camdan süzülüp kırmızı ve fildişi rengi zeminin üzerindeki golincik ve nar desenli Semerkant halısına düşüyordu.

Tremaine ışığın uzağında durmuş, ellerini arkasındaki maun ağacından masaya dayamış, uzun bacaklarını öne uza-

tıp bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. Özellikle gölgelere saklanmak istemiş gibiydi. Ama Leydi Tremaine, Sistine şapelinin tavanından kaçıp Savile Row'da özel bir terziye diktiği kıyafete bela yaratmaya gelen Michelangelo'nun Adem'ini andıran Lord'u apaçık görüyordu.

Silkini kendine geldi. Hala on dokuz yaşındaki o kızmış gibi kocasını süzdüğünü farketmişti. O hiçbir derinliği olmayan ama kendini beğenmiş kız gibi.

"Merhaba, Camden."

"Merhaba, Gigi."

Kocasının gittiğinden beri hiçbir erkeğin ona bu adla seslenmesine izin vermemişti.

Kendini içeri girmeye zorladı, ayaklarının altındaki hali yumuşacaktı. Korkmadığını göstermek istercesine kocasına doğru yürüdü ama korkuyordu. Adam ondan güçlüydü, üstelik yasalarla elde edilenden çok daha öteydi bu güç.

Uzun boylu bir kadın olduğu halde kocasının gözlerine bakabilmek için kafasını kaldırmaması gerekiyordu. Gözleri, Ural Dağları'ndan çıkarılan bakırtı taşı gibi koyu yeşildi. Bir zamanlar mutlulukla özdeşleştiği sandal ağacı ve limon karışımı hafif kokuyu içine çekti.

"Boşanma belgelerini imzalamak için mi, yoksa başıma iş çıkarmak için mi geldin?" Doğruca konuya girmişti. Bir an önce çözülmeden sorunlar insanın başına bela olurmuş.

Lord omuz silkip ceketini ve kravatını çıkardı. Leydi'nin bakışları bir an adamın bronz tenli boynuna takıldı. Pamuklu gömleği, geniş omuzlarını ve uzun kollarını okşayarak üzerine oturmuştu.

"Şartlarımızı belirlemek için geldim."

"Şartlarla ne kastediyorsun?"

"Varislerimizi. Sen varislerimizi doğurduktan sonra boşanma işlemlerine geçilmesini onaylayacağım. Aksi halde *senin* gayrimişru ilişkilerini ifşa ederim. Sen de aynı günahı işlediysen, benim gayrimişru ilişkilerimi bahane edip benden boşanamayacağını biliyorsundur."

Leydi kulaklarına inanmadı. "Şaka yapıyor olmalısın. Benden *senin* için *varis* doğurmamı mı istiyorsun? *Şimdi* mi?"

"Şu ana kadar *seninle* yatma fikrine dayanamıyordum."

"Gerçekten mi?" diye bir kahkaha attı. Aslında kocasının suratına mürekkep hokkası fırlatmak istiyordu. "Geçen defa çok hoşuna gitti mi oysa."

"Hayatının performansı," dedi rahatça. "İyi bir oyuncu olduğumu söyleyebilirim."

İçinde yipratıcı, insanda derman bırakmayan, bir daha asla hissetmeyeceğini sandığı bir acı belirdi. Ve üstünlüğü ele geçirmek için, çok hassas olduğu bu konuyu değiştirmeye karar verdi. "Anlamsız tehditler. Lord Frederick'le aramda hiçbir şey geçmedi ki."

"Çok da namusluymuşsun. Ben Lord Wrenworth'tan, Lord Acton'dan ve saygıdeğer Bay Williams'tan bahsediyorum."

Leydi'nin nefesi kesildi. Nasıl öğrenmişti? O kadar da dikkatli, hatta her an tedbirli davranmasına rağmen.

"Annen yazdı." Kocası onu izliyor, kadını endişelendirmekten bariz bir zevk alıyordu. "Kadıncağrının tek amacı, beni kıskançlık krizine sokup okyanusu aşarak sana geri dönmemi sağlamaktır. Onu affedeceğinden eminim!"

Anne katilleri için eğer hafifletici sebep diye bir şey varsa bu da onlardan biri olmalıydı. Leydi'nin ertesi gün ilk işi Bayan Rowland'ın değerli bahçesine iki düzine aç keçi salmak olacaktı. Sonra köşedeki dükkandaki tüm saç boyalarını alıp kadının beyaz saç diplerinin ortaya çıkmasını sağlayacaktı.

"Bir şansın var," dedi Lord dostça. "Ya bu sorunu kendi aramızda çözeriz ya da bu beyefendilerden yeminli tanıklık etmelerini isteriz. Biliyorsun, ağızlarından çıkacak her kelime kaydedilecektir."

Leydi Tremaine'in benzi attı. Freddie onun için bir mucizeydi, sadık ve vefalıydı, boşanmanın çirkinliğine ve sebep olacağı tüm güçlüklerle rağmen yanında olmaya gönüllüydü. Ama kadının eski aşkılarıyla ilişkileri mahkeme tutanağına geçtiğinde de onu sevmeye devam edebilecek miydi?

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi yükselmmişti. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kocasının önünde sergileyeceği her duygu kırıntısı, zayıflığının göstergesi olacaktı. "Avukatlarım sana defalarca mektup gönderdi. Yanıtlamadin bile. Bu tartışmalara gerek kalmadan evlilik sözleşmemizi onurlu bir şekilde feshedebiliriz."

"Yanıt vermeyerek cevabımı ifade ettiğimi düşünüyorum."

"Sana yüz bin sterlin vermeyi önerdim!"

"Bende bunun yirmi katı var. Ama beş kuruşum olmasa bile, yine de Majesteleri'nin yargıcının karşısına geçip sana asla dokunmadığıma dair yemin etmezdim. İkimiz de biliyoruz ki çok ateşli zamanlarımız oldu."

Kadın bir anda irkildi. Ama sadece kızırgınlıktan değil. O gecenin anısı... Hayır, düşünmeyecekti. O geceyi çoktan

unutmuştu. "Matmazel von Schweppenburg yüzünden değil mi? Hala beni cezalandırmaya çalışıyorsun."

Lord Tremaine bir zamanlar karısının dizlerinin bağına çözen o havalı bakişını attı. "Şimdi neden bunu düşünüyorsun?"

Ne söyleyebilirdi ki? Karmaşık ve acı dolu geçmişlerini abartmadan ne söyleyebilirdi? Yutkundu. "Tamam," dedi elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışarak. "Bu akşam iptal edemeyeceğim bir randevum var. Ama saat onda evde olabilirim. Sana on buçuktan sonra on beş dakikamı ayırabilirim."

Lord bir kahkaha attı. "Benim sevgili karıcığım, her zamanki gibi çok sabırsızsun. Hayır, bu gece ziyaretine gelmeyeceğim. Yol yorgunuyum. Üstelik şimdi seni gördükten sonra, tiksintimin geçmesi için birkaç güne daha ihtiyacım var. Ama sonrasında bu işi kesin halledeceğiz. Bu arada, zaman sınırlamasından hoşlanmam. Yatağında istediğim kadar kalırım. Yalvarsan da ne bir dakika az ne bir dakika fazla."

Leydi'nin ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. "Bu duyduğum en saçma..."

Lord aniden yaklaşp işaretparmağını karısının dudaklarına bastırdı. "Yerinde olsam o cümleyi bitirmezdim. Pişman olacağın bir şey söyleme."

Bu ufak temasla bile dudakları yanmaya başlamıştı, başını geri çekti. "On beş gün boyunca afrodizyaktan başka bir şey yemem ve dünyada senden başka erkek kalmasa bile seni yatağında istemem."

"Aklına neler de getiriyorsun? Dünya erkekten geçilmezken ve hiç afrodizyak yemem de tam bir dişi kaplandın zaten."

Masadan uzaklaştı. "Şimdi sana iyi geceler dilerim. Aşığın saygılarını ilet. Evlilik hakkım olan çalışmalarından dolayı rahatsızlık duymaz umarım."

Lord arkasına bile dönüp bakmadan çıktı.

Üstelik bunu ilk kez yapmıyordu.

Leydi Tremaine kocasının arkasından kapanan kapıya bakakaldı ve adamla tanıştığı o ilk güne lanet etti.

İkinci Bölüm

Londra
Temmuz 1882

On sekiz yaşındaki Gigi Rowland zevkten dört köşeydi. Mutluluğunu belli etmemeye çalışsa da aslında kimseye aldırdağı yoktu. Leydi Beckwith'in salonunu dolduran, baştan aşağı mücevherler ve tüyler içindeki kadınlar ona ne söyleyebilirdi ki? Alçakgönüllü olmadığını mu? Kaba ve kibirli olduğunu mu? Para peşinde koştuğunu mu?

Londra'daki balolara katılmaya başladığı ilk günden itibaren vasıfsız, herhangi bir sınıfa ait olmayan, ne idüğü belirsiz bir kız olduğunu anlamışlardı. Gelin görün ki henüz iki ay bile dolmadan yakışıklı ve genç bir *dükle* nişanlanmıştı. *Ekselelansları Fairford Düyesi*. Söylemesi bile güzeldi. Kesinlikle muhteşemdi.

Onu hor gören bu kadınlar da karşısında eğilip tebrik etmek zorunda kalmışlardı. Evet, düğün tarihi belli olmuştu.

Kasım'da, doğum gününden hemen sonra. Ve Madame Elise'le gelinliği için çoktan görüşmüştü bile. Uç buçuk metrelik kuyruğuyla çok gösterişli, krem rengi saten bir gelinlik seçmişti.

Gigi kısa süre sonra edineceği soylu statünün verdiği rahatlıkla berjer koltuğa iyice gömüldü, yelpazesini açtı ve müzikteki yetenekleriyle hanımefendileri etkilemeye çalışan diğer bekar kızları dinlemeye koyuldu. Yemekten önce sigara ve içkiyi fazla kaçırmakla ünlenen Lord Beckwith bazen beyefendileri üç saatten uzun süre alıkoyuyordu.

Gigi'nin kafası daha önemli bir konuya takıldı. Düğün pastasına olağanüstü bir şekil verdirmeli miydi? Tac Mahal ya da Doge Sarayı şeklinde mesela? Hayır mı? O zaman altıgen yaptırırdı. Harika! Mis gibi kremayla süslü altıgen pasta...

Kulağı müziğe takılınca şaşırı. Müzik performansı genelde katlanılabilir ile çok kötü arasında değiştirdi ama piyanonun başındaki alımlı genç kadın, Gigi'nin annesinin de bazen aralarında sayıldığı profesyonel müzisyenler kadar hünerliydi. Parmakları piyano tuşlarının üzerinde, gölün serin sularında süzülen kırlangıçlar gibi kayıyordu. Muhteşem, kristalize notalara ağızda kayıp giden jöle gibiydi.

Theodora von Schweppenburg. İsmi buydu. Akşam yemeğinden önce tanışmışlardı. Ankaradaki küçük bir prenslikten Londra'ya yeni gelen bir kontün kızıydı ve dolayısıyla kendisi de kontes olma hakkını elde etmişti. Ancak bu, Kutsal Roma İmparatorluğu'na özgü nesilden nesile geçen unvanlardan olduğu için pek önemi yoktu.

Gigi, performans bitikten birkaç dakika sonra Matmazel von Schweppenburg'un yanına geldiğini görünce şaşırı.

İkinci Bölüm

Londra
Temmuz 1882

On sekiz yaşındaki Gigi Rowland zevkten dört köşeydi. Mutluluğunu belli etmemeye çalışsa da aslında kimseye aldırdağı yoktu. Leydi Beckwith'in salonunu dolduran, baştan aşağı mücevherler ve tüyler içindeki kadınlar ona ne söyleyebilirdi ki? Alçakgönüllü olmadığını mı? Kaba ve kibirliliğini mi? Para peşinde koştuğunu mu?

Londra'daki balolara katılmaya başladığı ilk günden itibaren vasıfsız, herhangi bir sınıfa ait olmayan, ne idüğü belirsiz bir kız olduğunu anlamışlardı. Gelin görün ki henüz iki ay bile dolmadan yakışıklı ve genç bir *dükle* nişanlanmıştı. *Ek-selansıları Fairfield Düyesi*. Söylemesi bile güzeldi. Kesinlikle muhteşemdi.

Onu hor gören bu kadınlar da karşısında eğilip tebrik etmek zorunda kalmışlardı. Evet, düğün tarihi belli olmuştu.

Kasım'da, doğum gününden hemen sonra. Ve Madame Elise'le gelinliği için çoktan görüşmüştü bile. Üç buçuk metrelik kuyruğuyla çok gösterişli, krem rengi saten bir gelinlik seçmişti.

Gigi kısa süre sonra edineceği soylu statünün verdiği rahatlıkla berjer koltuğa iyice gömüldü, yelpazesini açtı ve müzikteki yetenekleriyle hanımefendileri etkilemeye çalışan diğer bekar kızları dinlemeye koyuldu. Yemekten önce sigara ve içkiyi fazla kaçırmakla ünlenen Lord Beckwith bazen beyefendileri üç saatten uzun süre alıkoyuyordu.

Gigi'nin kafası daha önemli bir konuya takıldı. Düğün pastasına olağanüstü bir şekil verdirmeli miydi? Tac Mahal ya da Doge Sarayı şeklinde mesela? Hayır mı? O zaman altıgen yaptırırdı. Harika! Mis gibi kremayla süslü altıgen pasta...

Kulağı müziğe takılınca şaşırды. Müzik performansı genelde katlanılabilir ile çok kötü arasında değişirdi ama piyanonun başındaki alımlı genç kadın, Gigi'nin annesinin de bazen aralarında sayıldığı profesyonel müzisyenler kadar hünerydi. Parmakları piyano tuşlarının üzerinde, gölün serin sularında süzülen kirlangıçlar gibi kayıyordu. Muhteşem, kristalize notalara ağızda kayıp giden jöle gibiydi.

Theodora von Schweppenburg, ismi buydu. Akşam yemeğinden önce tanışmışlardı. Anakaradaki küçük bir prenslikten Londra'ya yeni gelen bir kontun kızıydı ve dolayısıyla kendisi de kontes olma hakkını elde etmişti. Ancak bu, Kutsal Roma İmparatorluğu'na özgü nesilden nesile geçen unvanlardan olduğu için pek önemi yoktu.

Gigi, performans bittikten birkaç dakika sonra Matmazel von Schweppenburg'un yanına geldiğini görünce şaşırды.

"Nişanlıymışsınız. Tebrikler, Matmazel Rowland." Matmazel von Schweppenburg hafif, sevimli ve içten bir ses tonuyla konuşuyor, çevresine gül ve silhat karışımı hoş bir koku yayıyordu.

"Teşekkür ederim, *Frisulein*."

Matmazel von Schweppenburg utangaç bir tavırla gülümsedi. "Annem de benden nişanlanmamı bekliyor," deyip Gigi'nin yanındaki arkalıktı koltuğa oturdu. "Aslında size bunu nasıl başardığınızı sormamı bana o emretti."

"Çok basit," diye yanıtladı Gigi soğukkanlılığını koruyarak. "Ekselansları maddi sıkıntılar yaşıyor, benimse servetim var."

Aslında o kadar da basit değildi. Annesi Bayan Rowland'ın, kendini bildi bileli Gigi'ye günün birinde bir düşes olmanın kızın görevi ve kaderi olduğunu belletmesinin ardından yıllar süren bir mücadelenin sonucuydu.

Matmazel von Schweppenburg, Gigi'nin başarısını tekrar edemezdi. Bunu Gigi'nin kendisi bile tekrar yapamazdı. Asaletle tek bağı annesi -bir toprak ağasının kızı olan annesi- olduğu halde kızı evlenmeyi kabul edecek kadar borç batağında başka bir dükkânı tanıyamıyordu.

Matmazel von Schweppenburg gözlerini aşağı indirdi. "Anlıyorum," diye mırıldandı dantelli yelpazesinin sapını avucunda çevirirken. "Benim servetim yok."

Gigi bunu tahmin etmişti. İki günde bir gelen ve mum ışığından tasarruf etmek maksadıyla günbatımında giden bir oda hizmetçisinden fazlasını karşılayamayan bu asil kadın adına üzülüyordu bile bir bakıma.

"Ama güzelsiniz," diye teselli etti Gigi. Aslında biraz yaşlıydı, yirmi bir veya yirmi iki yaşında olmalıydı. "Erkekler güzel kadınlardan hoşlanırlar."

"Şeyde çok iyi değilim... Güzel kadınların yaptığı şeylerde."

Gigi bunu da çoktan görmüştü. Matmazel von Schweppenburg yemekte, her ikisi de kızın güzelliğinden ve utangaçlığından etkilenen iki yakışıklı asilzadenin arasına oturmuştu. Ama kızın suskunluğunda kasvetli bir yan vardı. İki adama da pek ilgi göstermemiş, adamlar da bir süre sonra geri çekilmişti.

"Biraz çalışmanız lazım sadece," dedi Gigi.

Matmazel von Schweppenburg sessiz kalıp yelpazesinin ucunu kucağına yasladı. "Lord Reginald Saybrook'la hiç karşılaştınız mı, Matmazel Rowland?"

Bu isim Gigi'ye belli belirsiz tanıdık gelmişti. Sonra hatırladı. Lord Reginald, müstakbel eşinin amcasıydı. "Ne yazık ki hayır. Bayyeralı bir prensesle evli ve anakarada yaşıyor."

"Bir oğlu var." Matmazel von Schweppenburg'un sesi titremişti. "Adı Camden. Ve... Ve beni seviyor."

Gigi bir Romeo ve Juliet hikayesinin, kendisinin hiç yaşamadığı bir hikayenin kokusunu almıştı. Shakespeare karakteri Bayan Capulet'in, anne babasının seçtiği adamla evlenmesi gerekiyordu, ancak ondan sonra Bay Montague'la ateşli ve gizli bir ilişki yaşayabilirdi. Bu yüzden ölmeyeceği gibi, kısa süre içinde Romeo'nun güzel sözlerden başka vaat edecek bir şeyi olmayan toy bir delikanlı olduğunu da anlayacaktı. *Onun doğu, Juliet de güneşti* hakikaten.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," diye devam etti Matmazel von Schweppenburg.

"Ama annem evlenmemize asla izin vermez. Çünkü Lord'un da serveti yok."

"Anlıyorum," dedi Gigi kıbarca. "Lord'a sadık kalmaya çalışıyorsunuz."

Matmazel von Schweppenburg tereddüt etti. "Bilmiyorum. Uygun biriyle evlenmediğim takdirde annem benimle bir daha asla konuşmaz. Ama yabancılar beni... tedirgin ediyor. Keşke Bay Saybrook evlenebileceğim biri olsaydı."

Gigi'nin genç kadınla ilgili olumlu düşünceleri anında değişti. Çakarları doğrultuşunda evlilik yapan kadınlara saygı duyardı. Kendisi hayatta aynı şeyi yapmayacak olsa da aşk uğruna rahatından vazgeçen kadınlara da saygı duyardı. Ama zarfı katlanamazdı. Matmazel von Schweppenburg kendini bu Camden Saybrook denen adama adamamıştı çünkü adam fakirdi. Fakat kendini koca avcılığına da adamamıştı çünkü bu adam tarafından sevilme hoşuna gidiyordu.

"O çok yakışıklı, çok tatlı ve nazik," diyordu Matmazel von Schweppenburg. Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü, neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bana mektuplar yazıp güzel hediyeler gönderiyor. Kendi elleriyle yaptığı hediyeler."

Gigi gözlerini devirmek istedi ama yapamadı nedense. Biri bu kızı seviyordu. Hiçbir işe yaramayan bu kızı biri gerçekten seviyordu. Hem de o kadar seviyordu ki kız bir koca bulmak için Avrupa'nın tüm erkeklerine kendini sergileme turuna çıktı halde adam ona kur yapmaya devam ediyordu.

Gigi bir an ümitsizliğe kapıldı. O asla böyle bir aşk yaşayamayacak, bütün ömrünü bir yenilmezlik maskesinin ardında geçirecekti. Ama hemen kendini toparladı. Ancak aptallar

aşık olurdu. Gigi Rowland pek çok şey olabiliyordu ama aptal değildi.

"Ne kadar şanslısınız, Fräulein."

"Evet, sanırım öyleyim. Keşke..." Matmazel von Schweppenburg başını salladı. "Düğününüzde onunla tanışırsınız büyük ihtimalle."

Gigi dalgın dalgın gülümseydi, yaklaşan düğününde sunulacak pastanın detaylarını düşünmeye geri döndü.

Ne yazık ki Philippa Gilberte Rowland ile Carrington Vincent Hanslow Saybrook'un düğünü asla gerçekleştiremedi. Düğünden iki hafta önce Ekselansları Fairford Dükü, Tremaine Markisi, Vikont Hanslow ve Baron Wolvinton yaklaşan evliliğin şerefine altı saat içti, ardından da Londra'ya tepeden bakmak için bir arkadaşlarının evinin çatısına çıktılar. Bu macera tam bir trajediyle sona erdi. Fairford Dükü dördüncü kattan aşağı düşerek boynunu kırdı ve hayata veda etti.

Üçüncü Bölüm

9 Mayıs 1893

Victoria Rowland pek kendinde değildi. Böyle olacağını bildiği için sevgili bahçesindeki orkidelerin başını kendisi kesmişti. Güzelim çiçekler, Fransız Devrimi'nin çiçekli versiyonunu yeniden canlandırıcısına, grotesk bir kıyım uğramış gibi başlarını eğmişlerdi.

Belki de bininci kez, yedinci Fairford Dükü'nün iki haftalık daha yaşamış olmasını diledi. İki kısa hafta daha. Sonra ister zehir içsindi, isterse kendini demiryoluna bağlayıp treni beklerken beynine bir kurşun sıksındı.

Tek isteği, Gigi'nin düşes olmasıydı. Çok mu şey istiyordu? Düşes. Genç bir kızken herkes Victoria'ya böyle seslenirdi. Güzeldi, terbiyeliydi, sessizdi, muhteşemdi. Herkes onun bir dükle evleneceğinden emindi. Ama babası dolandırılıp neredeyse her şeyini kaybetmiş ve geri kalan her şeyi de annesinin uzun, geçmek bilmeyen hastalığı tüketmişti. Sonuç olarak Victoria, babası yaşında, soyuna biraz asil kan katmak isteyen zengin bir sanayiciyle evlenmişti.

John Rowland sonradan zengin olmuş sıradan bir aileden geliyordu. Victoria bir zamanlar memnuniyetle karşılandığı misafir odalarından dışlanmaya başlamıştı. Hor görmeye katlanmış ama aynı şeyleri kızına yaşatmayacağına yemin etmişti. Kızı, Victoria'nın asaletine ve babasının servetine sahip olacak, Londra'da fırtınalar estirecek, Victoria'nın ölmeden önce göreceği son şey olsa da bir dükle evlenecekti.

Gigi bunu neredeyse başarıyordu. Hatta başarmıştı. Tek suçlu Carrington'dı. Derken Gigi, Victoria'yı bile hayretler içinde bırakarak başarısını tekrarlamış, unvanın varisi olan Carrington'ın kuzeniyle evlenmişti. Gigi'nin evlendiği gün Victoria nasıl da mutluydu, nasıl gururluydu. Sevinçten başı dönüyordu.

Sonra her şey ters gitmeye başlamıştı. Camden kimseye bir açıklama yapmadan düğünün ertesi günü çekip gitmişti. Victoria tüm yalvarmalarına, gözyaşlarına, tatlı sözlerle ikna etme çabalarına rağmen ne olduğuna dair Gigi'nin ağzından tek laf alamamıştı.

"Neden üzülüyorsun ki?" demişti Gigi buz gibi bir sesle. "Ayrı yaşamlar sürmeye karar verdik. Mirası devraldığında ben yine düşes olacağım. İstedğin bu değil miydi?"

Victoria kendini bununla avutmuş, bu arada Camden'la gizli gizli yazışmaya başlamıştı. Mektuplarına güzel bahçeyle ilgili detayların ve yaptığı hayırseverlik işlerinin arasına Gigi'yle ilgili haberler de serpiştiriyordu. Adamdan da, mevsimlerin değişimi kadar kesin bir şekilde her yıl dört mektup alıyordu. Bu gayet detaylı, fazlasıyla cana yakın mektuplar kadının umudunu canlı tutuyordu. Belli ki bir gün geri dönmeyi

düşünüyordu, yoksa kayınvalidesine her yıl hiç aksatmadan mektup yazma zahmetine girer miydi?

Gigi de işleri kendi haline bırakamaz mıydı? Bu kızın aklından ne geçiyordu ki boşanmak gibi bir dolu çirkinliğe gebe bir kararla her şeyi riske atıyordu? Üstelik neden kendi ayarında birini değil de uradan bir adam olan Lord Frederick'i seçmişti? Bu düşünce Victoria'yı hasta ediyordu. Tek tesellisi Camden'in düşünmesini ve onların farkına varmasını sağlamaktı. Belki geri gelir, rutkulu bir karşılaşma yaşanır.

Camden'in İngiltere'ye geldiğini haber veren telgrafi kadının havalara uçmasına sebep olmuştur. Hemen oturup sevincini belirten bir yanıt yazmıştı ama o sabah kötü haber gelmişti. *Sevgili Madam stop lütfen artık umut etmektan vazgeçin stop kendi iyiliğinizin için stop yakında gerçekleşecek stop boşanma olayını kabul edin stop sevgiler stop Camden.*

Bulduğu ilk makasla, özenerek yetiştirdiği çeşit çeşit nadide bikiyi kendi elleriyle biçti. Sonra da pişman olmuş bir katilin silahını fırlatıp atması gibi bahçıvan makasını elinden bıraktı. Böyle devam edemezdi. Timarhaneye düşecek, ak düşmüş dağınak saçlarıyla yatağı terketmemesi için yastığına yalvaran umarsız bir kadına dönüşecekti.

Kabul, belki boşanmayı engelleyemeyecekti ama o zaman Gigi'ye başka bir düğ bulabilirdi. Aslında evinin yakınlarında, Devon kıyısının birkaç kilometre ötesinde bir aday vardı. Ekselansları Perrin Dükü herkesten uzak münzevi bir hayat sürmesine karşın güçlü kuvvetli ve akıllı bir adamdı. Üstelik artık yavaş yavaş otuzuna yaklaşan Gigi için de kırk beş yaşında bir adam çok yaşlı sayılmazdı.

Aslında Victoria aynı civarda yaşadığı Dük'ü evlenme çağında genç bir kızken farketmiş, adamdan hoşlanmıştı. Ama bu olay otuz yıl önceydi ve bir zamanlar hissettiği bu tutkudan kendisi dışında kimsenin haberi yoktu. Dük onun varlığından bile habersizdi.

Düşes olma hevesini, her öğleden sonra dörde çeyrek kala evlerinin önünden geçen Dük'ün yoluna çıktığı günleri unutmaması gerekecekti.

Goodman, sabah yürüyüşünden eve dönen Camden'a, Leydi Tremaine'in mümkün olan en uygun zamanda görüşmek istediğini iletmişti. Aslında Leydi'nin onunla hemen o anda görüşmek istediğini söylemeye çalıştığına şüphe yoktu. Ama şu anda kesinlikle uygun değildi elbette. Açtı ve biraz yorulmuştu.

Lord kahvaltı edip bir duş aldı. Saçını son bir kez daha kuruladıktan sonra havlusunu omuzlarına atıp yatağının üzerinde bıraktığı temiz giysilerine uzandı. Tam o anda, beyaz bluzu ve karamel rengi eteğiyle karısı kapıda belirdi.

Leydi Tremaine odaya girdi, iki adım atıp durdu. Kaşlarını çatmıştı. Yatak odası havalandırılmış, temizlenmiş ve mobilyalar yerleştirilmişti. Yatak, komodin, gardırop ve etajerden oluşan, servi ağacından çok güzel bir takım, tavan arasındaki uzun uykusundan uyandırılıp Lord Tremaine'in hizmetine sunulmuştu. Şömine rafının üzerinde asılı duran büyük Monet tablosunun altındaki sakıda iki orkide çiçek açmış, tatlı ve hoş bir koku yayıyordu. Tüm cilalamalara ve parlatmalara rağmen hala hayatlarındaki boşluğu ele vererek küf kokan mobilyalar için de Goodman güzel bir koku satın almıştı.

"Tıpkı eskisi gibi olmuş," dedi Leydi kısık bir sesle. "Goodman'ın hatırladığını bilmiyordum."

Goodman büyük ihtimalle Gigi'nin en son ne zaman tıraşını karıştırdığını bile hatırlıyordu. Kadının erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı. Onu terkeden bir erkek bile, hakkındaki hiçbir şeyi unutmazdı.

Bir zamanlar, Gigi'ye karşı daha müşfik olduğu günlerde, Camden, Tani'nin onu özenerek yarattığına, diğer sıradan ölümlülere nazaran onun içine daha fazla hayat ve varoluş nedeni üflediğine emindi. Şu anda bile, belli ki uykusuz geçmiş bir gecenin ardından yorgunluktan çöken gözleri, Bağımsızlık Günü'nde aydınlatılan New York Limanı'ndan daha parlaktı.

"Nasıl yardımcı olabiliyim?" dedi Lord.

O parlak gözler adama kaydı. Lord oldukça kibardı. Rob-düşambri erkeğin vücudunun büyük bölümünü örtmesine karşın yine de bocaladı, sonra belli belirsiz, yine de şüpheye yer bırakmayacak şekilde utandı.

Kızarmadı. Ama nadir de olsa kızardığında, o soluk ve mağrur yanakları çilekli dondurma rengine döndüğünde, karşısındaki erkeğin tepki vermemesi için mumyalanması gerekirdi.

"Hazırlanman uzun sürdü," dedi cevap olarak. Sesi sertti.

"Seni bilerek beklediğimi düşündün herhalde." Lord başını iki yana salladı. "Böylesine basit intikamlar peşinde koşmak bana göre değil, bilmen lazım."

Leydi'nin yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Tabii ya. Sen büyük ve çarpıcı intikamlar almayı tercih edersin."

"İstediğin gibi düşünebilirsin," dedi Lord iç çamaşırına uzanmak için eğilerek. Aralarında yatak vardı, düşeğin üst kus-

mı Lord'un beline kadar geliyordu. "Giyinmemi bile bekleyemeyecek kadar önemli olan bu mesele de neymiş?"

"Odana bu şekilde daldığımı için özür dilerim," dedi Leydi aynı sert tonla. "Hemen çıkıyorum, seni kütüphanede bekleyeceğim."

"Artık burada olduğuna göre zahmet etme." Lord pantolonunu giydi. "Benimle konuşmak istediğin konu nedir?"

Hemen sadede gelmekte Gigi'nin üstüne yoktu. "Şey, şartlarını düşündüm. Her ikisi de belirsiz ve ucu açık."

Camden, Gigi'nin kolay kolay pes edecek biri olmadığını zaten çok iyi biliyordu. Hatta karşındakiler çoğunlukla kadından önce pes ederdi. Camden eğer bir şeye şaşırırsa, o da kadının şimdiki kadar çoktan gelip itirazlarını bildirmesi idi.

"Farklı bir önerin mi var?" Havluyu pencerenin yanındaki sandalyeye attı, rob-düşambri'nin bağını çözüp yatağa bıraktı.

Bakıştılar. Daha doğrusu Camden, Gigi'nin gözlerine, Gigi'ye Camden'in çıplak gövdesine baktı. Camden'in, ellerini vücudundan gezdiren o haylaz ve arsız genç kızla ilgili daha çok şey hatırlaması sanki çok lazımmış gibi!

Şimdi göz gözeydiler. Gigi yine utandıysa da kendini çabucak toparladı. "Bu iş biraz belirsiz," dedi canlı bir ses tonuyla. "Erkek çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Doğru." Camden gömleğini giyip pantolonunun içine soktu ve Gigi'ye tepki verip hareketlenen uzuvlarını rahatlatmak şeklinde pantolonunu düzelterip düğmelerini ilikledi.

Gigi'nin bakışları oraya kaydı. Belki de yatağa bakıyordu. "Annem on yıllık evliliğinde sadece bir çocuk doğurabildi. Ay-

nca ikliminden birinin $\frac{1}{2}$ 'da iklimin birden kış olma ihtimalini de göz önünde tutmalıyız."

Yalancı. Bunu yüksek sesle söylemedi. "Sonuç?"

"Kendim ve sonsuza dek bekletmek istemediğim Lord Frederick için belli bir süre sınırı istiyorum."

Bayan Rowland öfke dolu mektubunda ne yazmıştı? Lord Frederick, kabul ediyorum, çok ısrakbanlı biri. Ama kaç kadar beyni ve yaşlı bir ördük kadar gururu yok. Gigi'nin onula ne bulduğunu bir türlü anlamıyorum. Camden pantolon askısını omuzlarından geçirdi. Bu kez Bayan Rowland yargılarında haksız çıkmıştı. İngiltere'de kaç erkek, boşanma arifesindeki bir kadının yanında kalırdı ki?

"Bugünden itibaren altı ay," dedi karısı. "Kasım başına kadar hala hamile kalamamışsam boşanma işlemlerine başlarım. Hamile kalırsam doğuma kadar beklerim."

Camden gerçek bir çocuğu, hatta hamileliği hayal edemiyordu. Düşünceleri onu ancak yatağa kadar getirebilmiş, daha ileri gitmemişti.

Bir yanı, kadınla bir yakınlık kurma fikrinden iğreniyordu. Ama diğer yanı da vardı.

"Evet?" diye sordu kadın.

Camden kendini toparladı. "Ya çocuk kız olursa?"

"O konuda yapabileceğim bir şey yok."

Oyle mi?

"Zaman sınır konusunda haklı olabilirsin ama ayrıntılar konusunda sana bütünüyle katılmıyorum," dedi. "Altı ay ham şeyleri garantilemek için çok kısa bir süre. Bir yıl olacak ve kız olursa bir kez daha deneyeceğiz."

"Dokuz ay."

Bu oyunda tüm kartlar Camden'in elindeydi. Gigi artık bunu anlamalıydı. "Ben pazarlık etmeye gelmedim, Leydi Tremaine. Bu defalık seni hoş görüyorum. Ya bir yıl olur ya da anlaşmadan vazgeçeriz."

Kadının yüzü asıldı. "Bugünden itibaren mi bir yıl?"

"Başladığımız andan itibaren bir yıl."

"Ne zaman başlıyoruz?"

Gigi'nin huysuz ses tonu Camden'i güldürdü. Bu huysu hiç değişmemişti. Savaşmaktan asla vazgeçmiyordu. "Sabırlı ol, Gigi, sabırlı ol. Sonunda istediğini alacaksın."

"Ve bunu sen de hatırlasan iyi edersin," dedi, İspanyol Armada battıktan sonra Kraliçe Elizabeth'in takındığı o mağrur tavırla. "Sana iyi bir gün dilerim."

Camden, Gigi'nin odadan çıkışı, yürüyüşünü, yürürken havalandıran elbisesini izledi.

Bir zamanlar ondan nasıl hoşlandığını hatırladı.

Hem de çok.

Dördüncü Bölüm

Bedfordshire

Aralık 1882

Gigi, Yunan mitolojisini sevmezdi çünkü Tanrılar kadınları kibirlerinden dolayı sonsuza dek cezalandırıyordu. Oysa biraz kibirli olmanın nesi kötüydü? Neden Arakne, Athena'dan daha yetenekli olduğunu iddia edince örümceğe dönüştürülmüştü? Cassiopeia kızının Poseidon'un öz kızlarından daha güzel olmasıyla övünüp böbürlenmekte haklıysa neden Poseidon kızı bir deniz canavarının önüne atacak kadar sinirlenmişti?

Gigi de kibirliydi ve o da kışkanç Tanrılar tarafından cezalandırılmıştı. Yoksa Carrington'ın ani ve budalaca ölümü başka nasıl açıklanabilirdi? Diğer zamparalar uzun yıllar yaşayıp çapaklı, kızank gözleriyle sosyetik kızlara göz süzmeye devam ederken neden Carrington bundan mahrum bırakılmıştı?

Şiddetli rüzgar neredeyse şapkasını uçuruyordu. Şapkanın fiyongunun çenesinin altından geçtiği yeri kaşıdı. Rowland'ların malikanesi Briar Meadow, yer yer inişli çıkışlı bir köşesi

dışında, büyük bölümü balo salonu kadar düz olan üç bin dönümlük bir ormana ve çayıra sahipti.

Gigi, Bedford yakınlarında bir evde büyümüştü. Üç yıldır yaşadığı Briar Meadow, Carrington'la yakınlaşması amacıyla, adamın sayfiye evi Twelve Pillars'la uzun bir sınırı paylaştığı için satın alınmıştı.

Gigi, Briar Meadow'da dolaşmayı severdi. Toprak sert ve sağlamdı, güvenilirli. Gigi kesinlikten hoşlanırdı. Geleceğinin önünde açık seçik uzanması güzeldi. Carrington'la evliliği ona tam da istediği gibi bir kesinlik sunmuştu. Ne olursa olsun kız daima bir düşes olacaktı ve hiç kimse onu ya da annesini bir daha hor göremeyecekti.

Carrington'ın ölümünün ardından yine Bayan Para Çuvalı olarak anılmaya geri döndü. Annesinin tüm çabalarına rağmen baş döndürücü bir güzelliği yoktu. Dans pistinde birkaç ayak çignemekle tanınıyordu. Ve kötünün en kötüsüne, avamlığın en dibine, ticarete ilgi duyuyor, mal mülk edinilmekten ve para kazanmaktan zevk alıyordu.

Yüklü bulutlar, irin sarısı rengine çalan koca koca gri çamaşır yığınları gibi gökte asılı duruyordu. Çok yakında kar yağacaktı. Artık geri dönmeliydi. Evin görüş alanına girmesi için daha dört kilometre yürümesi gerekiyordu. Ama dönmek istemiyordu. Olanları düşünmek bile yeterince can sıkıcıydı. Annesinin orada olması ise her şeyi on kat zorlaştırıyordu.

Bayan Rowland çok geçirme, umudunu yitirme ve öfkeli inkar nöbetleri geçiriyor, öfke nöbetleri esnasında Gigi'ye sarılıp kızın kulağına şansını yeniden deneyebileceğini fısıldıyor, sonra bu şansın bir daha ele geçmeyeceğini düşünerek tüm

ümüdünü yitiriyordu. Carrington zamparalık, borç batağı ve çaresizlik içinde olan eşsiz bir örnekti.

Briar-meadow, Twelve Pillar'tan bir dereceyle ayrılıyordu. Dere uzun zamandır sınır olarak bilindiği için burada çit yoktu. Gığı kıyıda durup suya çakıl taşı atmaya başladı. Hafif esintide dans eden yumuşak yeşil söğüt dallarıyla yazın burası çok güzel olurdu. Şimdi ise yapraklarını döken söğüt ağaçları daha ziyade zayıf ve pörsümüş kız kurallarına benziyordu.

Derenin karşısında bir yamaç vardı. Yamacın tepesinde, tam karşısında aniden şapkasız bir binici belirince Gığı şaşaladı. Buraya ondan başka kimse gelmezdi. Koyu kırmızı bir binici ceketi ve siyah çizmesinin içine soktuğu bej binici pantolonu giyen adam, yamaçtan aşağıya doğru iniyordu. Atın ona doğru dönmeye başlamasından ürkek geriye doğru tökezledi.

Binici, atını yamacın dibinde, Gığı'nın on beş metre aşağısında, üç metre genişliğindeki dereyi zarıfca zıplatarak geçti. Sonra dizginleri çekip atı durdurdu ve Gığı'ya baktı. Başından beri kızın orada olduğunu farkındaydı.

"Topraklarımıza izinsiz girdiniz," diye haykırdı Gığı.

Yabancı, atını hafifçe dürtüp yaprakları dökülmüş söğütlerin altından suda ilerleterek Gığı'ya yaklaştı ve kızı iyice görebileceği bir noktaya gelene kadar da durmadı. Böylece Gığı de adamı yakından görebildi.

Yakşıkiydi ama Byron'ın yeniden doğmuş haline benzeyen Carrington -zavallı adam, umarım cehennemin dişi şeytanları onu fazla hırpalamaz- gibi sevimli değildi. Bu adamın yüzü daha ince, hatları hem daha keskin hem de asıldı. Göz göze geldiler. Yemyeşil gözleri insanın içine işliyordu. Düşü-

nen bir adamın gözleriydi bunlar. Zeki, donuk, kendini pek ele vermeyen gözler.

Gığı gözlerini adamdan alamadı. Çekici bir yanı vardı. Hareketlerinde, Carrington'ın ayrıcalıklı kibrine veya kendi boyun eğmez inatçılığına benzemeyen bir güven seziliyordu. Uсталıkla işlenmiş bir soğukkanlılık.

"Topraklarımıza izinsiz girdiniz," diye tekrarladı Gığı. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

"Öyle mi?" dedi yabancı. "Siz kimsiniz peki?"

Hafif bir şivesi vardı. Fransız, Alman, İtalyan veya aklına gelen başka herhangi bir yerden değildi. Yabancı mıydı?

"Matmazel Rowland. Ya siz kimsiniz?"

"Bay Saybrook."

O adam bu muydu? Hayır, imkansız. Ama başka kim olabilir ki? "Tremaine Markisi mi?"

Carrington arkasında varis bırakmadan ölmüştü. Bu yüzden onun yerine amcası dük unvanını, Dük'ün en büyük oğlu da Tremaine Markisi unvanını almıştı.

Lord Tremaine hafifçe gülümsedi. "Sanırım öyle."

Theodora von Schweppenburg'un aşığı *bu adam* mıydı? Oysa kafasında tıpkı Matmazel von Schweppenburg gibi korkak ve aciz birini canlandırmıştı.

"Üniversiteden döndünüz mü?"

Paris'te École Polytechnique'teki dersleri yüzünden Carrington'ın cenazesinde ailesinin yanında olamamıştı. Garip olan, ailesinin onun ne okuduğu konusunda bir türlü karar verememesiydi. Fizik ya da ekonomi diyorlardı. Kim bu iki konuyu karıştırdı ki?

"Noel tatilindeyim."

Lord Tremaine üzerinden indiği atını peşinden yürüterek Gigi'ye yaklaştı. Gigi rahatsızlığını belli etmemeye çalışıyordu, yerinden kopmadı. Lord Tremaine binici eldivenlerini çıkarıp elini uzattı.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Matmazel Rowland."

Gigi elini hafifçe sıktı. "Beni tanıyorsunuz."

İlk kar taneleri minik ve kabarcık buz parçacıkları halinde düşmeye başladı. Bir tanesi Lord Tremaine'in kirpiğine geldi. Kirpikleri de kaşları gibi, bükülmüş rengindeki saç uçlarından daha koyuydu. Omru boyunca birini bile görmemesine karşın Gigi onun gözlerinin Alp Dağları'ndaki göllerin rengine benzediğinden emindi.

"Baş sağlığı dilemek için yarın ziyaretinize gelmeyi düşünüyordum," dedi.

Kendini tutamayıp kıkırdadı. "Evet, gördüğünüz gibi teselli edilemeyecek durumdayım."

Lord Tremaine kızı baktı ama bu seferki dikkatli bir bakıştı. Gigi'nin yüzünü inceliyordu. Böyle dikkatle incelenmek, arkasından konuşulmasına alışık olan Gigi'yi şaşırtmıştı ama bir yandan da hoşuna gitmişti.

"Kuzenim adına sizden özür dilerim. Sizinle evlenip bir varis bırakmadan önce ölmek çok düşüncesizce."

Adamın açıksozluluğu Gigi'yi şaşırtmıştı. Annesinden de benzer sözler duyuyordu ama henüz gerçek anlamda tanıştırılmadığı bir yabancıdan bu sözleri duymak farklıydı.

"Erkek teklif eder, Tanrı yok eder," dedi Gigi.

"Çok yazık, değil mi?"

Gigi, bu Lord Tremaine'i sevmeye başlamıştı. "Evet, öyle."

Kar tanelerinin boyu bir anda büyümüş, küçük toz parçacıklarından tırmak büyüklüğünde kabarcıklara dönüşmüşlerdi. Oyle yoğun yağıyordu ki sanki cennetteki melekler hep birlikte tüy döküyordu. Lord Tremaine ortaya çıktığı andan itibaren gökyüzü bariz bir şekilde kararmaya başlamıştı. Kısa süre sonra karanlık iyice bastıracaktı.

Tremaine etrafına bakındı. "Hizmetçiniz nerede?"

"Yanımda kimse yok. Halka açık bir yerde değilim ki."

Lord kaşlarını çatı. "Eviniz ne kadar uzak?"

"Altı kilometre kadar."

"Atımı alabilirsiniz. Bu havada karanlıkta yürümeniz güvenli olmaz."

"Teşekkür ederim ama ben ata binemem."

Lord, Gigi'nin gözlerine baktı. Kız bir an adamın ona açıkça neden attan korktuğunu soracağını sandı. Ama Lord sadece "O halde izin verirsiniz sizinle eve kadar yürüyeyim," dedi.

Gigi sessizce bir oh çekti. "Elbette. Fakat pek hoşsohbet olduğumu söyleyemem, haberiniz olsun."

Lord eldivenlerini takıp atın dizginlerini eline aldı. "Benim için hiç sorun değil. Sessizlik beni bozmaz. Afedersiniz... Rahatsız etmez."

Aslında aksanlı konuştuğu söylenemezdi ama sık kullanmadığından İngilizcesi biraz körelmişti.

Bir süre sessizce yürüdüler. Gigi, hayran kaldığı Lord'un profiline bakmadan durmıyordu. Belvedere'li Apollo'nun klasik burnunu ve çenesini almıştı.

"Twelve Pillars'a gelmeden önce merhum kuzenimin avukatlarıyla görüştüm," dedi Tremaine sessizliği bozarak. "Bize çözülmesi güç sorunlar bıraktı."

"Anlıyorum." Carrington'ın maddi durumunu bilen Gigi gerçekten anlamıştı.

"Avukatlar bana inanılmaz kabarelik bir borç raporu sundu. Ama bu miktarın beşte dörtlük kısmı için, iki yıldan az olan alacaklılardan herhangi bir talep olduğunu gösteremediler."

"İlginc." Gigi, Lord'un nereye varmaya çalıştığını anlamaya başlıyordu. Parçaları nasıl bu kadar çabuk birleştirilebilmişti? İngiltere'ye gelişi iki-üç günden fazla olmuş olamazdı, aksi takdirde adamın geldiğini duyardı.

"Ben de bunun üzerine bana evlilik sözleşmesini göstermelerini istedim."

Zekice bir hareket. "Sözleşmeyi okumak çok mu sıkıcıydı?"

"Aksine, fazlasıyla hayran kaldım. Ömrüm boyunca görüşeceğim en itinayla hazırlanmış doküman. Evliliğinizle onu tüm borçlarından kurtaracakmışınız."

"Öyle de ifade edilebilir."

"Borçların aslan payını elinde tutan sizdiniz, değil mi? Kuzenimi sizinle evlenmeye ikna etmek için borçlarının büyük kısmını üstlendiniz."

Gigi yeni ve neredeyse içten bir saygıyla Lord Tremaine'e baktı. Gençli, ayağı yukan yirmi bir yaşındaydı. Giyotin kadar keskin bir zekası vardı. Ever, Gigi'nin yaptığı tam da buydu. Bayan Rowland'ın çizim odasında ve balolarda bir dükkün aklını çelmesi için verdiği tavsiyelerden sıkılmış, bu işi kendi yöntemleriyle halletmişti. "Hakkısunuz. Carrington benim gibi

birlikle evlenmek istemeyeceği için onu masaya ite kaka, bağıra çağıra oturtmam gerekti."

"İtip kalmaktan hoşlandınız mı?" Lord, Gigi'ye baktı.

"Aslına bakarsanız, evet," diye itiraf etti Gigi. "Döşemesinin son tahtasına, mutfakındaki son kaşığa kadar her şeyini alacağıma dair onu tehdit etmek çok eğlenceliydi."

"Annem ve babam çok üzüldüğünüzü düşünüyor." Gigi, Lord'un gülümsediğini farketti. "Cenazede gözyaşlarınız sel olmuş."

"Üç yıllık yorucu çalışma boşa gitti, çocuğunu kaybeden bir anne gibi ağladım."

Lord bu kez bahar gibi taze, gürül gürül bir kahkaha atınca Gigi'nin kalbi yerinden oynadı.

"Siz olağandışı bir kadınısınız, Matmazel Rowland. Adil ve dürüst olduğunuz da söylenebilir mi?"

"Aleyhime bir durum söz konusu değilse."

Lord'un tekrar gülümsediğine yemin edebilirdi. "Oldukça iyi," dedi. "Sizinle bir anlaşma yapmak isterim doğrusu."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Twelve Pillars doğru yönetilirse oldukça yüksek bir kar sağlar. Şarta bağlanmamış mülklerin satışıyla birlikte bu gelir Carrington'ın borçlarını öder. Eğer size olan borçlarını talep etmezseniz."

"Benim sınırsız bir servetim yok. Carrington'ın borçlarını üstlenmek hayli yüklü bir sermaye gerektiriyordu. Benim için bile..."

"Eğer önümüzdeki seneden başlayarak, diyelim yedi sene-de bitecek şekilde üç ayda bir size ödeme yapmamızı kabul

ederseniz çok avantajlı bir kar oranı elde edebileceğinizi söylüyorum."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Gigi. "Neden bu anlaşma yerine benimle evlenmiyorsunuz?"

Yeni Dük'ün varisiyle evlenmenin ilk seçenek olması gerekirdi. Ama Gigi buna o kadar da hevesli değildi aslında. Evet, Carrington gördüğü her kadınla yatan bir zamparaydı fakat aynı zamanda da hayatta kendinden başka kimseyi umursamayacak kadar bencildi ve Gigi bunu anlayabilir, hatta yeri geldiğinde takdir edebilirdi. Başka bir kadına deli divane olan, hele de Gigi'nin zerre kadar saygı duymadığı bir kıza vurgun olan bir koca fikri ise tahammül edilmezdi.

Diğer yandan şimdi Lord Tremaine'le şahsen tanışınca adamın hiç de aptal olmadığını görmüştü. Onunla anlaşma fikrine anında isyan etmişti. "Evliliğimizle birlikte borçların yüzde yetmişini iptal ederim."

Lord kıza uzun bir bakış attı ama gözlerinden Gigi'nin beklediği gibi bir hayret ifadesi yoktu. "Neden sadece yüzde yetmiş?"

"Çünkü siz dük değilsiniz ve bu unvanı almanız büyük ihtimalle uzun yıllar sürecek." Gigi daha ağırbaşlı görünüp adama düşünmesi için biraz zaman vermesi gerektiğini düşündü. Ama ağzından "Ne diyorsunuz?" çıkıverdi.

Lord bir süre sessiz kaldı. "Onur duyarım. Ama ben başka birini seviyorum."

"Duygular değişir." Ulu Tanrım, adamın ruhunu satın almaya çalışan bir dişi şeytan gibiydi.

"Ben sadık biri olduğuma inanıyorum."

Lanet olası Matmazel von Schweppenburg. O yatak odası aksesuarı bu kadar şanslı olmak zorunda mıydı? "Belki de haklısınız. Ama ben sizden duygularınızı değil sadece yardımınızı istiyorum."

Lord durdu ve atının boynunu tutarak onu da durdurdu. Gigi de durdu. "Yaşınıza göre, kendinize karşı fazla acımasızsınız," dedi Lord şefkatle. Öyle şefkatliydi ki Gigi onun elini yakalayıp bu kadar inatçı olmasının nedenlerini sayıp dökmek istedi. "Neden böylesiniz?" diye devam etti adam.

Gigi içini açmak yerine omuz silkmekle yetindi. "On dört yaşından beri servet avcılığıyla uğraşıyorum. Ve bana göz açtırmayan leydilerle cebelleşiyorum."

"Evlilikte sevgiye ve karşılıklı iyi hislere hiç yer yok mu sizce yani?"

"Hayır. Bu yüzden başka birini sevmenizin benim için bir sakıncası yok. Hatta isterseniz her anınızı onunla birlikte geçirebilirsiniz. Evliliğimiz bir kez hayata geçtikten sonra, sadece bir varis istediğinizde bana gelirsiniz."

Bunu söylememeliydi. Çok ileri gitmişti. Onun gibi bir kız için bile çok terbiyesizce bir söz olmuştu. Lord'un bakışları derinleşip Gigi'yi bütünüyle kuşattı. Sonra tekrar kızın yüzüne baktığında adamın gözleri öyle kararmıştı ki Gigi kızardı.

"Ben evliliğe farklı bakıyorum," diye yanıtladı Lord. "Sizin aradığınız şartlara uygun değilim sanırım."

Bu kadar yakışıklı ve zeki olduğu halde neden bu tip prensipleri vardı ki? Kızın hayal kırıklığı, evlilik teklifinin pratik sebeplerine uymayacak kadar derin olmuştu. "Ya borçların geri ödenmesini istersem?" dedi Gigi kabaca.

"Sizin açınızdan oldukça kötü olur," diye yanıtladı Lord soğukkanlılıkla. "Sahip olduğumuz her şeyi alsanız bile kuzenimin size borcunun ancak yarısını elde edersiniz. Bunu biliyorsunuz."

Yürümeye devam ettiler ama Gigi'nin zihni şimdi sırtı atlamak için gerekli finansmanla değil Matmazel von Schweppenbourg'la ilgili öfkeli düşüncelerle dolmuştu. O kız öyle ruhsuz, öyle zayıf ki böyle harikulade bir adamı nasıl etkilemişti, hayret! Annesinin onaylayacağı, güçlü herhangi bir erkekten gelecek evlenme teklifini uysalca kabul edecekti. Onun gibi bir kız nasıl Lord Tremaine'e layık olabilirdi? Güzellik, zarafet ve kusursuz piyano çalabilmek gerçekten bu kadar önemli miydi?

Lord, hemen Gigi'nin suratının asıldığını farketti. "Sizi kızdurdum."

Ona nasıl kızabilirdi? Sevdiği kadın dışında her şeyinden hoşlanmıştı. "Hayır. Sırf beni memnun etmek için benimle evlenmek zorunda değilsiniz."

"Sizi rahatlatır mı bilmiyorum ama teklifinizden onur duydum. Daha önce hiç kimse evlilik konusunda benim yardımımı istememişti."

"Bence bunun nedeni genç yaşınız ve biraz da yoksul olmanızdır. Daha çok teklif almaya hazır olun."

"Ama siz benim için hep ilk kalacaksınız."

Bu adam onunla dalga mı geçiyordu? "Evet, kesinlikle ilk reddettiğiniziz," diye yanıtladı Gigi yüzünü daha da asarak.

Lord, yolun geri kalanını somurtarak yürütmesine izin verdi. Gigi'nin çizimleri ayağının altındaki kırı ezirken garip

ve kaba sesler çıkarıyordu. Cüssesine rağmen Lord'un binici çizimleri ise karın üzerinde, Siber kaplanının pençeleri kadar sessizdi.

Eve bir kilometre kala Bayan Rowland ve ellerinde fenerler olan üç hizmetçi onları karşıladı.

"Gigi!" diye haykırdı Bayan Rowland. Eteklerini toplayıp koşarak kızının yanına geldi.

Gigi annesinin anaç tavuk gibi üzerine çullanıp ona sarılmasını engelleyemedi. Bayan Rowland kızının alnını ve yanaklarını öptü. "Gigi. Aptal kız, seni aptal kız. Nerede kaldın? Şu havaya baksana! Bir yerlerde donup kalabilirsin."

"Anne!" diye karşı çıktı Gigi. Lord Tremaine'in önünde annesinin böyle üzerine titrenmesinden utanmıştı. "Antarktika'ya gitmedim ya."

"Son zamanlarda kendinde olmadığın için endişelendim. Şimdi izin ver..."

Sonunda Bayan Rowland, Gigi'nin yanındaki yabancıyı ve iri atını farkedebilmişti. Panikle Gigi'ye yanaştı.

Gigi iç geçirdi. "Anne, seni Tremaine Markisi'yle tanışabilir miyim? Lord Tremaine, annem Bayan Rowland. Lord Tremaine bu şiddetli kar fırtınasında bana eve kadar eşlik ederek büyük bir nezaket gösterdi."

Bayan Rowland kızının huysuz tavrını görmezden geldi. "Lord Tremaine! Sizi hala Paris'te biliyorduk."

"Bir hafta önce ara tatile girdik, efendim." Başını eğdi. "Umarım beni affedebilirsiniz. Topraklarınıza izinsiz girdiğimin farkında değildim. Matmazel Rowland'la karşılaştım, eve kadar kendisine eşlik etmeme izin verdi." Gigi'ye dönüp

tekrar başını eğdi. "Benim için bir zevkti, Matmazel Rowland. Artık güvende olduğunuzdan eminim."

"Gerî gideceğinizi söylemiyorsunuz herhalde" Bayan Rowland dehşetle haykırmıştı. "Bu karanlıkta, böyle bir havada yolunuzu şaşırırsınız. Bizimle gelmelisiniz."

Adam önce karıştı çıktı ama Bayan Rowland eğer Twelve Pillars'a dönmeye kalkarsa donarak ölebileceğinde ısrar etti. Lord da sonunda akşam yemeğine kalıp sıcak ve konforlu bir at arabasında eve dönmeyi kabul etti.

Gigi bundan pek memnun olmamıştı. Lord Tremaine evine ne kadar erken gitsen o kadar iyiydi. Annesinin ilk kez birini bu kadar iyi karşılayıp ona aşırı ihtimam göstermesi de gerçekten çok can sıkıcıydı. Bayan Rowland'ın olası damat adayı olarak adamı şımartmasını izlemek Gigi'yi iyice çileden çıkarıyordu.

Her şeye rağmen gece mavisî ipekten en güzel yemek kıyafetini giymiş, saçını da üç kere bozup tekrar yaptırmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, Lord'un onu beğenmesini istiyordu.

Yemek boyunca Bayan Rowland sabırla ve büyük bir maharetle Lord Tremaine'in yirmi bir yıllık yaşamıyla ilgili detayları adamın ağızından almayı becerdi. Lord, Avrupa'nın tüm büyük başkentlerinde bulunmuş, anakaranın da birkaç en ünlü barını ziyaret etmişti. Anlaşılan oldukça kozmopolit bir yaşam sürüyordu.

Tam bir prens havası vardı ama aristokratların çoğu gibi kibirlî değildi. Yine de bir aristokrat olduğu her halinden belliydi. Bir düklik unvanının varisi olması bir yana, Wittelsbach ailesinden olan annesi sayesinde House of Habsburg, House

of Hohenzollern ve Saxe-Coburg-Gotha dükleriyle kuzen olması, House of Hanover'la arasında bir bağ kuruyordu.

Östelik gevrek çenesi, ıslak dudakları ve boş bakan gözleriyle, her gördüğünde biraz daha uzaklaştığı Carrington'dan çok farklı olan Lord Tremaine'in sıcakkanlılığı ve zekasıyla birleşen yakışıklılığı her geçen saniye Gigi'nin daha da gözünü alıyordu.

Bayan Rowland'ın adama saygı duyduğu çok açıktı ve arada bir Gigi'ye kaçamak bakışlar atıp *Daha çok konuş. Onu böyle. Mükemmel bir adam olduğunu görmüyor musun*, mesajları veriyordu. Oysa Lord'un yürek sızlatan eğlenceli arkadaşlığı Gigi'yi her an biraz daha yalnızlığa ve sefilliğe itiyordu.

Gigi'nin ıstırabı bu kadarla da bitmemişti. Yemekten sonra Bayan Rowland, Düşes'ten adamın iyi bir piyanist olduğunu duyduğunu ve kendileri için biraz çalmasını istedi. Lord doğuştan gelen yeteneğiyle piyanonun başına geçti. Gigi karışındaki kusursuz profili, uzun ve güçlü elleri izliyor, kendi zavallılığıyla mücadele etmeye çalışıyordu.

Son darbe ise, Lord gitmek üzere ayağa kalkıp izin istediğinde dışarıda tipinin bastırıldığını görmeleri oldu. Bayan Rowland müthiş öngörüsünden dolayı kendiyile gurur duyarak üç saat önce anne babasına bir mesaj gönderdiğini, hava şartları yüzünden geceyi onlarda geçirebileceğini haber verdiğini söyledi.

Gigi bu gecenin sonunda biteceğine, Lord'u bir daha hiç görmeyeceğine bel bağlamıştı. Şimdi onunla aynı çatı altında, ona bu kadar yakinken bu geceyi nasıl geçirecekti?

Camden uyumakta güçlük çekiyordu ama bunun nedeni yabancı bir yatağa olması değildi. Kendine ait bir evi olmadığı, sürekli o şehirden diğerine, bir evden diğerine seyahat ettiği için yabancı yataklarda uyumaya alıştı.

Aslında Bayan Rowland'a yalan söylememiştir. Gerçekten de anakanın en büyüleyici yerlerinde yaşamıştı. Ama gezgin yaşamının daha az büyüleyici sebeplerini anlatmaktan kaçınmıştı. Sebep, annesiyle babasının para konusuna hiç aklının basmaması ve daimi bir yerin masraflarını karşılayamamalarıydı.

Bu yüzden zengin elitlerin tam tersi istikamette bir yaşam sürüyorlardı. Yazları herkes Biarritz'e ve Aix-les-Bains'e gittiğinde onlar Nice'teki bir akrabalarının evinde kalıyorlardı. Kışın da tam tersi. Kuzeni Konstantin'in planlarını gerçekleştirmek üzere Atina'dan Arjantin'e gitmesi veya kuzeni Nikolay'ın iki yılına Çin'e gitmesi gibi, vahşi maceralara koşan akrabaları evlerini boş bıraktıklarında aynı yerde uzun süre yaşadıkları da olurdu.

Camden on üç yaşındayken evin idaresini üstlenmek zorunda kalmıştı. O zamandan bu yana alacaklılarla uğraşmaya, hizmetçileri yönetmeye ve yerli tüccarlarla pazarlık edebilmek için kısa sürede yeni bir dil öğrenmeye başlamıştı. Fakir olmaktan gocunmuyordu ama annesiyle babası maddi durumları yüzünden elit çevrelerde küçük düşmesin diye, aynen bu gece yaptığı gibi yalan söylemekten ya da gerçekleri farklı anlatmaktan nefret ediyordu.

Theodora'yla birlikte olmak rahatlatıcıydı. Annelerinin aynı troykayı paylaştığı St. Petersburg'da tanışmışlardı. O za-

manlar Camden on beş, Theodora ise on altı yaşındaydı. O da kendisi gibi fakirdi ve ragbette olan yerlerde ragbette olmayan mevsimlerde yaşıyordu. Bu konuda tek söz etme ihtiyacı duymadan birbirlerinin durumunu anlamışlardı.

Ama şu anda onu uyutmayan Theodora değil Matmazel Rowland'dı.

Bugünkü tesadüfi karşılaşmadan önce, kendi servetiyle Camden'in unvanını birleştirmeyi teklif edeceğini az çok tahmin etmişti. Hayatı boyunca bu para destelerinin hayaliyle yaşadıkdan sonra, onları reddettiği için büyük bir pişmanlık duyacağını da biliyordu.

Kesinlikle tahmin edemediği şey ise Matmazel Rowland'ın kendisiydi. Yaşına göre fazla duygusuz, katı ve alaycıydı ama kendi hesap defterinden habersiz bir dükkân edip nikah masasına oturabileceği takdirde mutlu olacağına inanmakla en büyük zulmü yine kendine yapıyordu.

Aslında mantıklı ve çıkarıcı birine göre bu gece oldukça garip ve açık davranmıştı. Belli ki Camden'den hoşlanmıştı. Hatta teklifinin reddedilmesinden dolayı yaşadığı hayal kırıklığı bir yana, bu yüzden mutsuz olacak kadar ondan hoşlanmıştı.

Şaşırtıcıydı ama Camden de kızdı hoşlanmıştı. Yoksul olduğunu yüzüne vuran bir kızdan nasıl hoşlanmazdı ki? Hayatı boyunca karşılaştığı herkes yüzüne karşı sahte bir incelikle davranmışken kızın bu açıksözlülüğü hoş bir yenilikti.

Ama gecenin bu saatinde yerinde duramamasının nedeni kızın açıksözlülüğü, dobra yaklaşımı değildi. Gizemli cinsel cazibesiydi.

Camden'a dokunmak istiyordu. Gece boyunca bunu hissetmişti. *Evliliğimize bir kez hayata geçtikten sonra, sadece bir varis istediğinizde bana geliniz.* Kız belki bakire olabilirdi ama saf da değildi, masum da. Bu konulardan anlıyordu.

Onun muhtemelen bilmediği ama Camden'in bildiği şeyse, kızın bu samimi ve sade düşünce şeklinin yatakta harikalar yaratacağıydı. Hiçbir erkek onun yatağından çıkıp gidemezdi. Her erkeğin öncelikli amacı, tüm yorgunluğuna rağmen, bir daha ne zaman onunla sevişeceği olurdu.

Camden deliksiz bir uyku uyuyamadı. Bir ara gözlerini açtı. Yılların alışkanlığıyla, hangi ülkede ve şehirde olduğunu hatırlamak için perdelerle panjurları açık bırakırdı. Kar fırtınası dinmişti muhtemelen. Gümüş rengi ayışı pencereden süzülüp odayı aydınlatıyordu. Kapının önünde geceliğiyle dikilen bir kadın silüeti gördü. Yüzü görünmüyordu ama onun Mat-mazel Rowland ya da görünüşüne hiç uymayan ismiyle Gigi olduğunu biliyordu bir şekilde.

Rowland'ların evi, Twelve Pillar'taki gereksiz büyüklükteki malikane kadar olmasa da, en az seksen-doksan odası olan bir yerd. Ona verilen oda, ev sahiplerinin yatak odalarının bulunduğu bölümden farklı bir kısımdaydı. Bu kız tuvalete gittikten sonra yanlış odaya girmemişti ya. Arada en az altmış metrelik bir mesafe vardı.

Camden yatak örtüsünün altında çınlıyordu. Merhum Bay Rowland'ın pijamaları üstüne olanamıştı.

Aynı noktada dikilip duran Gigi'ye, buraya gelirken her ne planladıysa onu yapmasını ya da onu yatakta huzursuzca

dönüp durmaya devam etmesi için yalnız bırakmasını söylemek geçti içinden. Derken Gigi uzun ve kararlı adımlarla İran halısının üzerinde sessizce yürüyerek ona yaklaştı.

Yatağın hemen yanına çıktı, gözleri adamın dirseklerinin hizasındaydı. Saçları dağınık, gece kadar siyahtı ve beyaz geceliği neredeyse parlıyordu. Yüzünü net göremiyordu ama kızın düzensiz nefes alıp verişini duyuyordu. Hafif titrek bir nefes alıyor, birkaç kalp atımı süresince nefesini tutuyor, hızlı nefes veriyordu. Tekrar. Tekrar.

Gigi öylece çökmüştü. Ne bekliyordu? Camden'in uyuduğuna, derin uykuda olduğuna hala ikna olmamış mıydı? Camden gözlerini sıkıca yummuştu. Ama Gigi'nin nefesi alındaki tüyleri titreştiriyor ve papaty, salatalık karışımı, ılık, pudram-sı, baştan çıkarıcı kokusu adamı etkisi altına almıştı.

Ne istiyordu?

Gigi ona dokundu, elini Camden'in parmak kıvrımlarına yerleştirdiğinde avuçları birleşti ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. Gigi'nin parmak uçları buz gibiydi. Camden'in içini sessiz ama tehlikeli bir ürperti sardı. O anda kızı üzerine çekmek, yemek boyunca delici bakışlarıyla heyecanlandığı bir adamın odasına gece yarısı giren akılsız bir genç kadını neyin beklediğini ona göstermek istedi.

Gigi'nin eli üzerinde gezinmeye başladığında soğuk teni Camden'in içini kavurdu. İki parmak ucuyla hafifçe kolunu okşuyordu. Ona daha fazla dokunabilmek için diz çıktığı yerden kalkınca bir tutam saçı Camden'in kolunun üst kısmını süpürdü ve heyecanı bir anda artan Camden alt dudaklarını ısırarak sustu.

Gigi'nin parmakları köprücükkeleğinden omuzlarına kaydı. Avucunu Camden'in yüzüne götürürken duraksadı ve tam elini kaçırırken belli belirsiz bir ses çıkardı. Adamın sakalı kızı şaşırtmıştı. Tecrübesizliği, arsızlığı kadar heyecan vericiydi. Daha önce bunu yapmadığı belliydi.

Tekrar dokundu, bu kez elinin tersiyle. Kızın yumuşak teni güçlü kemiklerin üzerinden adamın çenesine doğru gezindi. Başparmağıyla dudaklarını bulup parmağını üzerine bastırdı. Camden o anda o parmağı emmemek için kendini zor tuttu. Tanrım, vücudunun her hücresi yanıyordu. Gigi'nin görmediği taraftaki eliyle örtüyü sıloca kavradı. Gigi adama ne yaptığını farkında bile değildi, yoksa devam etmeye cesaret edemezdi.

Sonra yine yer değiştirip yatağa oturdu. Kafasını eğdiğinde, hafif bir serinlik ve iç gödiklayıcı bir his uyandıran ipek saçları, şelale gibi Camden'in göğsüne döküldü.

Camden daha fazla dayanamayacaktı. Şehvetin şiddeti adanı ele geçirdi ve Gigi'nin geceliğini kavrayıp kızı aniden kendine çekti. Nefesi kesilen Gigi sarsıldı ama Camden onu kolayca kontrolü altına alıp tamamen hareketsiz bıraktı.

Şimdi ikisini ayıran tek şey, Gigi'nin geceliği idi. Gigi Rowland dolgun göğüsleri, yumuşak karnı ve nefis yuvarlak kalçalarıyla tam bir dişiydi. Camden'in içini inanılmaz bir arzu kapladı. Dudaklarını, kulağını, yanağını, boynunu ve geceliğinin altındaki fanilasının üzerinden omuzlarını öptü. Elini Gigi'nin kalçasının üzerindeki bel çukuruna yerleştirdi. Parmaklarıyla genç ve diri etini kavradı. Vücudunun her zeresiyle kızı istiyordu.

Gigi kendini bütünüyle Camden'in merhametine bırakmıştı. Adamın ona ahlaksız şeyler yapabileceğini biliyordu ama sesini çıkarmaya cesaret edemiyordu. İniltilerini bastırmak için dudaklarını ısıırıyordu çünkü Camden kızı da kendisi kadar vahşi ve yırtıcı yapmıştı.

Camden tüm iradesi ve duyduğu utancın şiddetiyle Theodora'ya ihanet ettiği ve kendisinden hoşlanmaktan başka bir suçu olmayan genç bir kıza karşı böyle vahşi davrandığı için çok utanıyordu- kendini durdurdu. Gigi'nin üzerinden çekilip sırtını döndü ve rüya görüyormuş gibi hafifçe homurdandı.

Gigi yataktan kalktı ama odadan çıkmadı. Bir kurttan ya da kurtadandan kaçarcasına nefes nefeseydi. Çıkardığı boğuk ses hem korkunun hem de tahrik olmanın sesiydi.

Camden onun bir an evvel odadan çıkması için dua etti. Çünkü tekrar yatağa gelirse artık kendini kontrol etmesi mümkün olmayacaktı.

Gigi yatağa doğru yürümeye başladı, ayak sesleri karanlıkta Camden'in kulağında kurşun gibi çınlıyordu. Kan akışı hızlandı. Ereksiyonu artık acı vercesine doyum noktasına ulaşmayı bekliyordu. Gigi bir adım daha atıp yatağın ucuna geldi. Camden ellerini yumruk yapıp turnakları avuç içlerini kanatana kadar sıkı çünkü bir şeyleri parçalamazsa...

Sonunda Gigi odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Camden koridorda hızla ilerleyen ayak seslerini dinledi.

Ev yeniden sessizliğe gömüldüğünde sırtına yaslanıp tuttuğu nefesini verdi. Erkeklik organı dimdik, atepli ve tatmin edilmemişti. Eliyle ona bir *saplık* attı ama sadece hafifçe sallanıp hiç olmadığı kadar arzuyla doldu.

Derin bir iç geçirdi, elini üzerine bastırıp en vahşi hayallerine daldı.

Gigi kah cehennem aleviyle kah o öteki dünyanın verdiği mutlulukla ama daha çok utanç ve tahrik olma duygusunun doğal karışımıyla yanıyordu.

Lord Tremaine'in yatağına yeniden gitmekten son anda vazgeçmişti. Tüm yaşadıklarını yeniden gözünde canlandırdı. Şevk, amaç, perişanlık ve sonuç. Sonuna kadar gitseydi adamla evlenirdi çünkü Camden ne kadar kızsarı kırsan, yapılabilecek en onurlu şey bu olurdu.

Her şeyiyle Camden'i arzuluyordu. O güne dek tanımadığı eşi, sonsuz yalnızlıktan kurtuluşu, sefaletin ilacı olabildi.

Ama kendine hakim oldu. Çünkü böyle bir davranış, hay-siyetini ayaklar altına alardı. Ama o güne dek hiç kimsenin onun hakkındaki düşüncesine önem vermesi de şimdi bu adamın düşüncesini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Giyinip kahvaltıya inme vakti gelene kadar sanki bir asır geçmişti. Yalnız olacağını düşünmüştü ama odaya girdiğinde Camden'in de orada olduğunu gördü. Adamı görür görmez yüzü kızardı.

Camden okuduğu *Illustrated London News*'ü bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Matmazel Rowland," dedi kusursuz bir nezaketle. "Günaydın."

Gigi hemen yanıt vermedi. Veremedi. Tek düşünebildiği, Camden'la aralarında sadece geceliğinin kaldığı o andı.

Ama belli ki Camden hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Lord Tremaine. Rahat uyudunuz mu?"

Camden masum, mesafeli bir ifadeyle baktı. "Ah, evet. Muhteşemdi. Deliksiz uyumuşum."

Gigi onu deli gibi arzularken. Yaptıklarına şaşırıp kendine kızarken. Tanıştıkları anı tekrar tekrar düşünüp vücudunu, duruşunu, kokusunu ve onu kendine esir eden ürkütücü ama çok hoş ağırlığını tekrar tekrar yaşarken...

Camden yüzüne bakıp gülümsediğinde kız ona aşık olduğunu anlayarak beyninden vurulmuş döndü. Aptalca, çaresizce aşık olmuştu.

Bir gecede tam bir aptala dönmüştü.

Beşinci Bölüm

9 Mayıs 1893

“Philip!” diye seslendi Freddie.
Philippa. İsmi Freddie’nin ağzından son kez duyduğu anın üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmişti. Sert sesli hecelerin tınısını seviyordu, Freddie’nin sesinin sanki hala ona bu şekilde seslenmesine izin verilmesine inanamıyormuş gibi şaşkın tınısını seviyordu.

Ama şimdi tek düşündüğü, Freddie’nin ona Gigi diye seslenmediğiydi. Onun Gigi olduğunu *bilmiyordu* bile. Yaşayan başka hiçbir erkek onun Gigi olduğunu bilmiyordu.

Camden’den başka.

“İyi misin, aşkım?”

Hayran olduğu adama gülümsedi. Beyaz teni, pembe yaknakları ve kararlı bakışlarıyla Freddie, Gainsborough’un yetişkin *Mavi Çocuk*’uymuş sanki. Kahverengi dalgalı saçları, biblo gibi mavi gözleri ve mütevazı mayıs güneşinin doğallığı vardı üzerinde. Bir erkeğin sahip olması gereken her özelliğe sahip, onun Bay Bingley’siydi.

“İyiyim, hayatım, iyiyim.”

Leydi’nin elini tutmak için birkaç adım attı ama çok yaklaşımadan durdu. Adamın gözlerindeki kaygı Gigi’nin kalbini burkmuştu. “Lord Tremaine’in gerçekten gittiğinden emin olabilir miyiz? Ya aslında bu bir tuzaksa? Ya sizi gizlice izlemek için geri dönerse? Eğer isterse hayatı sizin için katlanılmaz kılabilir.”

Camden’in elinde zaten onun hayatını katlanılmaz kılacak bir sürü silah olduğunu Freddie’ye anlatmaya nereden başlayacak? Geleceğinin artık adamın pek de merhametli olmayan vicdanına emanet olduğunu?

“Tremaine çok medeni davrandı,” dedi. “Terslik yaratacağını sanmam.”

“Buradan gittiğine inanamıyorum,” dedi Freddie. “Daha dün öğlen gelmişti.”

“Onu burada tutacak bir şey yok ki.”

Genellikle çaylarını birlikte içtikleri arka odadaydılar. Effa-tun tonlarında döşenmiş bir odaydı. Mor ametist rengi brokar döşemeler, leylak rengi kadife perdeler, kenarları mor salımlı beyaz çay takımları. Gigi gençliğinde temel renkler dışındaki renkleri çok sevmezdi ama şimdi daha geniş bir renk yelpazesi vardı.

Freddie’ye olan sevgisi de öyleydi. On sekizinde, hatta belki yirmi üçünde bile, böylesine utangaç ve saf bir adamla evlenme düşüncesine gülerdi. Ama artık değişmişti. Freddie’ye baktığında gördüğü tek şey, kalbinin ısıldayan temizliğiydi.

“Nereye gitti?” diye sordu Freddie kaygıyla. “Ne zaman dönecek?”

"Yanında bir upakla gelmedi, bu yüzden bilgi alabileceğimiz biri de yoktu. Goodman onun arabacısı tren istasyonuna gitmek istediğini söylediğini duymasaydı gittiğinden bile haberi olmayacaktı."

Adamın evini ve eşyalarını böyle kafasına göre kullanmasına, hiç değilse nezaketen eve giriş çıkış zamanlarıyla ilgili kendisine hiç bilgi vermemesine kızıyordu. Öte yandan, gi-dişiyle birlikte kısa da olsa zaman kazandı için gerçekten rahatlamıştı.

O sabah mendilini düşürüp baygın bir halde yere yığılması hariç, Lord'un Bernini'nin elinden çıkmasıyla güzel, yağsız, esnek ve deneyimli bir denizcinin kolları gibi kaslı gövdesini şehvet dolu gözlerle süzmesinden daha utanç verici bir şey olabilir miydi?

Kanepede Freddie'yle yan yana oturuyorlardı. "Ne istediğini bana söyle," dedi Freddie. "Mutlaka *bir şeyler* istemiştir."

Keşke Camden'in ondan istediği şey dışında bir şey düşün-bilseydi. Adamdan kilometrelerce uzaktayken bile endişeli ve gergindi. İstenecek şey tam bir faciaydı çünkü. Yatağına gir-mesi felaket değildi de neydi?

"Benim başka biriyle evlenmek gibi lüzumsuz bir gerekçeyle boşanmak istediğime ikna olamamış," dedi. Kocasının uzun zaman önce feragat ettiği haklarını hatırladığını ve istediğini alana kadar kadınla birlikte olacağını Freddie'ye söyleyecek gücü yoktu. Ayrıca o güne dek icat edilmiş tüm doğum kontrol yöntemleri kullanmaya kararlı olmasına rağmen bu kadar koca ilişkisine sonuna kadar itiraz etmediğini, boyun eğdiğini de söyleyemezdi.

Camden onu tam bir yalancı, ikiyüzlü ve hain birine dönüştürmüştü. "Ama aynı zamanda mantıklı davranmaya da çalışıyor. Bir yıl sonra biz hala evlenmeye kararlıysak boşanma işlemlerine başlayacak."

"Bir yıl!" diye haykırdı Freddie. Sonra da rahat bir nefes aldı. "Olsun. Tek şartı buysa bunu kabul edebiliriz. Bir yıl bekleyebiliriz. Kesinlikle çok zor olacak ama bekleriz."

"Freddie." Kalbi minnetle dolan Gigi, Freddie'nin elini tuttu. "Bana çok iyi davranıyorsun."

"Hayır, hayır! Asıl sen bana çok iyi davranıyorsun! Herkes benim beceriksiz bir ahmak olduğumu düşünüyor. Normal olduğumu düşünen tek kişi sensin."

Başka zaman olsa, pırlanta gibi bir adam olan Freddie'nin değerini bilecek olgunluğa ve derinliğe eriştiğini düşünerek kendisiyle gurur duyabilirdi. Diğer herkes hala yüzeysel kadın ve erkek yargılarıyla körleşmişti. Ama bugünkü derinliği ve olgunluğu onda da sadece yüzeyselliğini ortaya çıkarıyordu. Kendini aşağılanmış, hatta değersiz hissediyordu. Ama bunu adama söyleyemezdi. Freddie destek olmak istercesine yüzüne bakıyordu.

"Bu konuda kesinlikle yalnız değilim. Matmazel Carlisle'in de sizi fazlasıyla düşündüğünden eminim."

Matmazel Carlisle, Freddie'ye aşıkta. Bu konuda temkinli ve kendine hakim davranıyordu ama duygularını Gigi'den gizleyememişti. Normalde Gigi bundan asla Freddie'ye bahsetmezdi ama bu aralar pek normal şeyler yaşadığı söylenemezdi ve hissettiği suçluluk, sahiplenme duygusunu gölgede bırakmıştı.

"Angelica mı? Gerçekten mi? Çocukken midillimden düşüğümde ve buna benzer şeyler olduğunda bana hep güler, aptalın teki olduğumu söylerdi."

"İnsanlar büyüdükçe değişir," dedi Gigi. "Öyle bir an gelir ki iyiliği ve sadakati her şeyin üzerinde tutmayı öğreniriz ve o zaman senden iyisini bulamayız, Freddie."

Freddie sevinçe gülmüştü. "Sen öyle diyorsan, öyledir. Angelica son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor. Ona bir şişe tonik göndermeyi düşünüyordum ama şimdi kendim götüreceğim ve zaman içinde dangalaklığımдан kurtulup kurtulmadığımı ona soracağım."

Şöminenin üzerindeki saat yarım saatin dolduğunu haber verdi. Freddie on beş dakikadır misafir odasında idi. Gigi genellikle yarım saatten uzun kalmasına izin verirdi ama Camden'in dönüşünden sonra bu artık pek mümkün olmayacaktı.

"Gitsem iyi olacak," dedi Freddie ayağa kalkarak. "Ama gitmekten nefret ediyorum."

Gigi de ayağa kalktı. "Ben de öyle. Keşke... Ah, boş ver."

Freddie, Gigi'nin ellerini geniş ve sıcak avuçlarına aldı. "İyi olduğundan emin misin, aşkım? Gerçekten iyi misin?"

Hayır, iyi değildi. Hasta, yalnız ve sarsılmıştı. Her iki ucunda da yalan ve sadakatsizlik olan tehlikeli bir kumar oynayacaktı. Oysa sahtekarlık ve dolandırıcılıktan uzak duracağına yemin etmişti.

Mutlu bir ifadeyle gülmüsemeye çalıştı. "Beni düşünme, hayatım. Ne dediğini hatırlasana. Hiçbir şey beni sarsamaz. Hiçbir şey."

Perrin Dükü Langfold Fitzwilliam yedi kilometrelik öğle yürüyüşüne her zamankinden yarım saat önce başladı. Şu sıralar hayatı ancak sıradan bir rahibin pazar vaazlarındaki çeşitliliği içerdiğinden zaman zaman böyle küçük değişiklikler yapmayı seviyordu. Aslında hayatından şikayetçi değildi, çok değil. Bir bilimadamının Troya'nın surlarının önündeki kahramanlık savaşlarının ve Homeros destanlarındaki gibi bir geçmişin derinliklerine dalabilmesi için biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

Yürüyüş yolu üzerinde en sevdiği yer, kendi evinin dört kilometre ötesindeki evdi. İki katlı, beyaz duvarlı, kırmızı süslü ev tek başına bakıldığında fazlasıyla sıradandı. Bahçeleri uğruna soneler yazmaya değer olsa da çok da gösterişli değildi.

Ön bahçe güzel güllerle doluydu. Yeni tomurcuklanmış olanların yanı sıra zamanından önce açıp kocaman olanlar, çardaklardan sarkan en saf kırmızıdan şarap kırmızısına kadar çeşit çeşit güller vardı burada.

Bahçıvanların genelde daha çok uğraşip emek sarf ettiği arka bahçeyi merak ediyordu aslında. Ama arka bahçe yüksek duvarlarla çevriliydi ve tek görebildiği, büyüğe bir limonluğun çatısı olduğunu düşündüğü bir yükseltiydi. Evin sahipleyle tanışmak istemediği için, birinin limonluğa çıkan merdiveni orada unutacağı günü bekliyordu.

Başkalarının bahçesine girmekten çekinmezdi. Ne yapacaklardı ki? Polis mi çağıracaklardı? Dük olduğu otuz yıl içerisinde öğrendiği bir şey varsa o da gerçek bir cinayet işlemek dışında her tür suçtan yakasını kurtarabileceğiydi.

Tam da o gün, limonluğa dayalı olmasa da bir merdiven giledi. Bahçenin karşındaki bir karağaca yaslanmıştı. Beş metrelik bir merdivene tırmanmaya uymayacak kadar şık giyimli bir kadın, sırtı Dük'e dönük şekilde merdivenin tepesinde duruyordu.

Kadın, yerden üç metre yükseklikteki bir dalın üzerindeki bir yavru kediyi yatıştırırmaya çalışıyordu. Langford bu manzara karşısında olduğu yerde kalakaldı.

"Çok ayıp, Hector! Sen savanadaki heybetli aslanların kuzeni değil misin? Onları utandırmamalısın! Şimdi hareket etmeden orada dur ve kurtanılmayı bekle."

Söylenenlere kulak asmayan kedi, kadın elini üzerinden çektiği anda göğsüne doğru zıpladı.

"Hayır, Hector!" diye haykırdı kadın onu tutup. "Bunu bir daha yapmayacaksın. Planımı bozmayacaksın. Kızımla çiçek yapraklı taç arasına giren bir diğer erkek olamayacaksın!"

Yermiş beş kilometrelik bir bölgede, taç giyme töreninde takılan düklük simgesi çiçek yapraklı taca sahip tek adam olarak Langford'un, tanık olduğu olaya ilgisi arttı. Tacinin nerede saklandığını bilmediği gibi, hayatı boyunca tek bir İngiliz taç giyme töreni de yaşamamıştı.

"Beni dinle, Hector." Kadın, yavru kediyi, gözleri kendisini-ninkilerle aynı hizaya gelene kadar kaldırdı. "Beni dinle, hem de çok iyi dinle. Benimle işbirliği yapmazsan balık, ciğer ve sevdiğin diğer yemekler mününden çıkarılacak. Dahası bir köpek alı, gözlerinin önünde onu kaz ciğeriyle beslerim bilersin. Köpek dedim, anlarsın ya. Gığı'nın Karun'u gibi pis bir sokak köpeğinden bahsediyorum."

Yavru kedi acınacak bir sesle miyavladı ama kadın merhamet etmedi. "Şimdi yukarı çık ve bu kez orada kal."

Eğer kedi boyun eğmeyip acı içinde miyavlamaya devam ederse belli ki kadının sabrı iyice tashacaktır. Derin bir iç geçirip yavaşça merdivenden inmeye başladı. Langford ise bastonunu bilinçli olarak sert toprağa vurarak yürümeye koyuldu.

Kadın baston sesini duyunca hemen döndü. Pamuk Prenses'in mutlu bir şekilde yaşlanmış haline benziyordu. Kapkara saçlı, kaymak tenli ve kırmızı dudaklı güzel bir kadındı. Adamın tahmininden daha yaşlıydı. Sesinden ve duruşundan otuzlarında olduğunu düşünmüştü ama kırklı yaşlarında olmalıydı.

Dük'ü görür görmez kadının gözleri kocaman açıldıysa da kendini çabuk toparladı. "Afedersiniz, efendim." Hector'a karşı takındığı despot tavırdan tamamen uzaklaşmıştı. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama kedimi kurtaramıyorum. Ağacın tepesinde sıkışıp kaldı."

Dük kaşlarını çatı. İnsanı bir odanın diğer ucuna kaçırta-cak kadar sert bir şekilde çatmış kaşlarını. "O yarattığı kurtar-manıza yardım edecek bir uşağınız veya hizmetçiniz yok mu?"

Victoria, Dük'ün zavallı kedicik için kullandığı kelimeden açıkça kırılmış olsa da itirazını yuttu. "Hepsi öğle izninde ne yazık ki."

Bir kadının öngörülü olması nadir bir durumdur. Ama eğer biraz sıkıştırılırsa, bir erkeğin de öngörülü olmasının nadir bir durum olduğunu kabul edebilirdi. Dük'ün kaşları önce daha fazla çatıldıysa da kadını yıldıramadığı için gözdağı vermekten bir süreliğine vazgeçmiş göründü.

"Onu kurtarmama yardım etmeyecek misiniz?" diye sordu kadın çaresizce.

Gerçekten inanılmaz bir muammana. Dük kabaca kadını reddedip hayal kırıklığını mı izlemeliydi, yoksa biraz eğlenmeli miydi?

"Elbette," dedi Dük. Neden olmasın? Son zamanlarda hayatı çok monotonlaşmış ve gençliğinde böyle haylazca oyunlardan çok hoşlanırdı.

Kadın hevesle yana çekilip adamı hayran hayran izlemeye başlayınca Dük gerçekten çok önemli bir iş yaptığı hissine kapıldı. Kızına koca arayan hanlı bir anne olduğunu anlamasa, kendisine asıldığına zannedebilirdi.

Ağırlığını çekemeyecek kadar çürük olduğunu düşünse de merdivene tıramadı. Kedi acı acı miyavlamayı kesip sakince bekledi, böylece onu ensesinden tutup aşağı indirdi ve kedi anında Dük'ün elinden kurtulup tekrar sahibinin göğsüne atıldı.

"Hector," diye teşelendi kadın utanmadan. "Beni çok korkuttun, seni haylaz kedi." Hala sadece sebzeyle beslenmekten korkan Hector kadına karşı koymadı. "Size nasıl teşekkür edebilirim, efendim?"

"Size yardım etmek zevkti. İyi günler, bayan."

"Hiç değilse nerede yaşadığınızı söyleseydiniz, efendim!" diye haykırdı kadın bu defa. "Açım çok lezzetli çilekli pasta yapar. Size göndermek isterim."

"Teşekkür ederim, bayan, ama pek çilek sevdiğimi söyleyemem."

"O halde vişneli tart gönderirim."

"Vişneyle de aram iyi sayılmaz." Bakalım şimdi bulgi alabilmek için ne yapacaktı?

Kadın geri çekilmişti ama kendini çabuk toparladı. "Kırk altı bağbozumundan kalma bir kasa Chateau Lafite bordo şarabım da var."

Şarap, karşı konulması daha zor bir teklifti. Daha genç yaşlarında iyi şarap bulmak için neler yapmazdı. Üstelik 1946, Chateau Lafite için olağanüstü bir bağbozumu olmuştu. Ve Dük son şişesini üç yıl önce tüketmişti.

Bu kadınla ilgili iki şeyi hemen öğrenmişti. Mütevazı evinden anlaşıldığından daha zengindi ve adamı kızına ayarlamayı ciddi şekilde kafasına koymuştu. Bunun için echenneme olmasa da Cakarta'ya kadar gidip gelmeye hazırdı.

"Yoksa onu da mı sevmesiniz, efendim?" Kadın, Dük'ü ikna ettiğini hissetse de çekingen görünmeye çalışıyordu.

Dük pes etti. "Ludlow Court'ta yaşıyorum."

Kadın sağ elini kedinin üzerinden çekip havada bir kavis çizdi, parmaklarını açık şekilde memnuniyetini dile getirircesine tekrar göğsüne götürdü. "Tabii ya, aman ya Rabbi!"

İnatçı, kedileri istismar edebilecek bir yapıya sahip birinin tavırla yerlere kapanmadıysa da reverans yaptı. "Onurlandım. Kasayı akşam yemeğinden önce Ludlow Court'a gönderirim."

Kadın doğrulurken Dük aslında onu çok eskiden, ta gençlik dönemlerinde gördüğünü hatırladı. Bu düşüncesi zihninden atıp sert bir biçimde başını eğdi. "İyi günler."

Kimliği, üstü kapalı bir şekilde bile sorulmamasına rağmen, "Bayan Rowland," diye belirtti kadın. "İyi günler, ekselansları."

Bryan Rowland. Bu isim de adamın zihninde bir şeyler çağırıyordu ama hatırlamasını sağlayacak kadar güçlü bir şey değildi. Fakat kadın daha fazla bilgi vermeden ya da kızından bahsetmeden Dük'ün gitmesine izin verecek kadar sağduyuluydu ve adamı hiç de hoşuna gitmeyen bir merak içinde bıraktı.

Altıncı Bölüm

Aralık 1882

Matmazel Rowland çakıl taşlarını sektirmiyor, doğrudan fırlatıyordu. İnce, kahverengimsi buz tabakası derenin iki yakasını sarmıştı ama su ortadan dar bir şerit halinde akmaya devam ediyordu. Gigi ardı ardına çakıl taşlarını atıyordu. *Cup, cup, cup.* Belli bir ritmi de yoktu. Bazen art arda bir dizi halinde fırlatıyor, bazense iki *cup* sesi arasına neredeyse birkaç dakika girebiliyordu. Ruh halini yansıtırçasına, sabırsızlığının ardından uzun süre derin düşüncelere dalışıyor ve sonra yine heyecanı ağır basıyordu.

Gigi atacak taş kalmayınca amansız fırtınada ayak bileklerine çarpıp duran uzun mavi peleriniyle bir ağaç kütüğüne oturup çenesini eline dayadı. Oturduğu yerin tam karşı kıyısında duran Camden, pelerininin şapkasından kızın yüzünü göremiyordu. Ama Gigi'nin yüreğinden yayılıp kendi yüreğinin derinliklerinde yankılanan yalnızlığını kalbinin derinliklerinde hissediyordu.

Camden, Gigi'den başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Yıllar önce Theodora'yla -bir buçuk yıldır görmediği ve ona karşı hislerinden bir türlü emin olamayan bir kızla- evlilik yoluna girdiğinden beri günah onu çağırıp duruyordu.

Her nasılsa, ortalama görüntüsü ve verdiği sözden ötürü cinsel kısıtlamaları olan bir adam, Avrupa'nın tüm başkentlerinde her sınıftan kadınlarda karşı konulmaz bir cazibe uyandırıyor. On altı yaşından beri aldığı ahlaksız tekliflerde önerilen frankları, markları, rubleleri kabul etseydi şimdi ülkesine dönüp zengin bir mülk sahibi olarak yaşayabilirdi.

Bu tekliflerin hepsini mümkün olduğunca büyük bir incelelik ve asaletle, diğer zamanlardaysa ince zekasını kullanarak reddetmeyi başarmıştı. Onurlu bir adam, başka kadınları yatağında ağırırken tek bir kadına aşık olduğunu iddia edemezdi.

Bunu başarmak kolay değildi ama imkansız da değildi. Sürekli bir şeylerle meşgul olmak işini kolaylaştırıyordu. Ahlaki ve felsefi açıdan bir aykırılık söz konusu değilse, kendini soyutlamak da faydalıydı. Belli bir alana odaklanınca başka bir şey düşünmüyordu. Termodinamik denklemler ve daha ileri teknikler Camden'in düşüncelerini göğüslerden ve kalçalardan uzak tutuyordu.

Ama şimdi hiçbir şey fayda etmiyordu. Twelve Pillars'ta gün boyu meşguldü ama Matmazel Rowland'la ilgili düşünceler onu hiç rahat bırakmıyordu. Yatak odasında yalnızken ne yaparsa yapsın hiçbir işe yaramıyor, ertesi gün onu acıdan kıvrandıran yepyeni fantezilerle zihninin dolmasına neden oluyordu. Kızın göğüsleri ve kalçaları -sevgiye aç gözlerinden ve güzel, gür saçlarından bahsetmeye bile gerek yoktu- en basit denklemleri ve integralleri çözmesini engelliyordu.

Keşke önemsiz, sıradan bir şehvet duyuyor olsaydı. Bakirliğin pençesinden kurtulmaya çalışan sağlıklı ve istekli genç bir erkek olsaydı durumu makul karşılanabilirdi. Ama Camden kıza dokunmaktan çok daha fazlasını istiyordu. Gığı'yi tanımak istiyordu.

Theodora'nın en az kendisi kadar aceleci ve kararlı annesi, tüm hırslı annelerin en önde geleni olan Bayan Rowland'dan çok farklıydı. Hiç değilse Kontes von Schweppenbourg'un, fakirlik ve zengin bir kocayla evli bir kızın sağlayacağı güvenceye ihtiyaç duymak gibi bir mazereti vardı. Fakat Camden'a öyle geliyordu ki aslında Bayan Rowland'ı yöneten sadece kendi tatmin olmamış hırsla, şeytanın bile sahip olmadığı ihtirasıydı.

Buna karşın Matmazel Rowland annesinden bir nebze olsun korkmuyordu. Hatta Bayan Rowland, parasını akıllıca kullanıp Londra sosyetesinden intikam almaya neredeyse başaran kızına hayrandı.

Tesadüfi karşılaşmalarından iki gün sonra Camden, annesi, babası, kardeşleri Claudia ve Christopher hep birlikte Rowland'lara resmi bir ziyarette bulundu. Yunan mermerlerine, XIV. Louis döneminden kalma mobilyalara ve gözün görebildiği ölçüde çeşitli Rönesans resimlerine hayran kalan Claudia, Briar Meadow'u görmek istedi.

Camden'in annesiyle babası Bayan Rowland'la sohbet ederken Matmazel Rowland kendi jenerasyonundan üç misafire salonları, kütüphaneyi ve güneşliği gezdirmek zorunda kaldı. Canı sıkılan ve sabrı tüken Christopher galeride, muhtemelen nişanlı zamanında Matmazel Rowland'a verilen

Carrington'ın minyatür portresinin önünde durdu ve on dört yaşın verdiği hayratlıkla konuşmaya başladı.

"Annem hep kuzenimiz Carrington'ın çok kötü bir örnek olduğunu söyler," dedi. "Çilek yapraklı tacı olan herhangi bir bôdükle evlenmeyi kabul edersiniz herhalde."

Gigi duruşunu bozmadı. "Lord Christopher, ailenizin tükenmiş kaynakları ve muazzam cazibemiz düşünüldürse, ben de sizin görüntüsü veya eğitim durumu ne düzeyde olursa olsun sizi kabul edecek herhangi bir zengin kıza evleneceğinizi tahmin ediyorum."

Camden erkek kardeşinin düştüğü dehşet karşısında gülmek için kendini zor tuttu ama daha sonra yüzü kederlendi. Christopher senemin teki olabilirdi, yine de bir İngiliz dükünün oğlu ve Bayyera prensinin torunuydu. Gigi'nin yerinde başka bir kadın olsa, durumunun bayağılığını hissederek Christopher'ın kabalığı karşısında üzülür ya da en iyi ihtimalle gülüp geçerci. Buna karşın Gigi yırtıcı bir hayvanın acımasızlığıyla delikanlıyı yerden yere vurmuştu.

Evi engin bilgisinin incelikli örnekleri olan Mikene bronzu, Girit Adas'ından getirilmiş eski damgalar, firavunlardan kalma papirüslerle süsleyen annesinden farklı olarak Matmazel Rowland, Antiphanes'i Aristophanes'ten öğrendiğini tüm dünyaya yayma ihtiyacı duymuyordu. Şimdi kendini kabul ettirmeye çalıştığı bu soylu ailelerdense yüz yıllar önce kömür taşıyıp çamaşırlarını yıkayan atalarının torunu olmaktan memnundu.

Camden kızın kararlılığına hayrandı. Kendi değerinin farkındaydı ve onu atalarına göre değerlendiren kişiler yüzünden

olduğundan farklı davranmıyordu. Ama aptal insanlara müsamaha göstermeyerek hem yenilgide hem de zaferde yapayalnız kalacağı bir yola sapıyordu.

Camden su kenarına gelene kadar atını yürütüp derenin karşısına geçirdi. Kuru toprağa ulaşınca atı durdurup bağladı. Bu esnada Gigi çoktan ayaklanmış, eteğindeki toprağı silkeliyordu.

"Matmazel Rowland." Gigi'yle tokalaşmak yerine onu her iki omzundan tutup soğuk ve pürüzsüz yanaklarından öptü. Dudaklarını yanaklarına değdirmek için bir fırsat kolladığı yoktu aslında. "Çok afedersiniz. Sanırım kendimi hala Fransa'da zannettim."

Bakışları birleşti. Gözleri o kadar sıyahtı ki yakın mesafeden bile gözbebeğiyle irisi birbirinden ayırmak mümkün değildi. Gigi bir an için gözlerini kaçırıp aşağı bakınca uzun kırpikleri neredeyse solgun tenine değecekti. "Af dilemeye gerek yok. Evlenmeyi düşünmediğiniz bir kıza flört etmeniz normal. Benim için sorun değil."

Camden'in utanması gerekirdi ama utanmadı. "Sen evlenmeyi düşünmediğin erkeklerle flört eder misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Gigi. "Evlenmeyi düşündüğüm erkeklerle bile flört etmem."

Sevgili küçük dişi kaplan. Gün boyunca lafını esirgemeyen bir güzellik abidesi. Gece olunca ateşli bir tanrıça. "Doğru ya, onun yerine hesap defterleri hakkında konuşmayı tercih edersiniz."

Bu söz Gigi'yi gülümsetti. "Doğrudan yaklaşımı tercih ederim."

Bu basit söz bile adamı baştan çıkardı. O gece kızın ona yaklaşımı daha doğrudan olsa, Camden onu yatakta daha uzun süre tutar ve sonunda Bayan Rowland'a yakanlarırdı.

"Hava soğuk," dedi Camden. "Evden çıkmamalıydınız."

Kışlar burada kuzey ülkelerindeki kadar soğuk geçmiyordu. Oralarda hava öyle soğuk olurdu ki ısınmak için bir fincan sıcak çikolata yetmez, bir şişe votkayla çıplak bir erkek vücuduna gereksinim duyardı.

Gigi iç geçirdi. "Biliyorum. Ayak parmaklarımı neredeyse hissetmiyorum. Ama annemden uzak olup huzur bulabildiğim tek yer burası. Bizde kaldığınız gecedeki beri sizi dilinden düşürmüyör. Üstelik sizi damadı yapmak için elimden gelen her şeyi fazlasıyla yaptığma da bir türlü ikna olmuyor. Carrington'la elde ettiğim başarıdan sonra istediğim her şeye sahip olacağımı, erkeklerin önümde eğilip hemen ellerini uzatacağını sanıyor."

"İsterseniz annenizi hayallerinden vazgeçirebilirim," diye yanıtladı Camden.

Gigi başını iki yana salladı. "Geçen sezon Matmazel von Schweppenbourg'la da tanıştı. Onunla ilgili kurıcı bir laf etmedi ama benim daha iyi bir seçim olmadığım konusunda ne söylerseniz söyleyin onu ikna edemezsiniz."

Bu konuyu tartışmak zordu. Gigi'nin alaycı birinin en ateşli duygularıyla onu arzuladığını ve kızı altına aldığı anda ne hissettiğini bilirken şimdi yanında öylece durup en yüce duygularını hatırlaması daha da zordu.

Ama sadece kendini düşünemezdi. Theodora'nın ona ihtiyacı vardı. Kızı sırf bir servet uğruna terk edemezdi.

Matmazel Rowland bileğinden sarkan küçük saatine baktı. "Lanet olsun. Saat üç buçuk olmuş. Artık eve yollansam iyi olacak. Yoksa annem beni yine her yerde aramaya başlayacak."

El sıkışmak üzere elini adama uzattı. "İyi günler, Lord Tremaine."

Camden, Gigi'nin elini sıkı ama bırakması gerektiği anda bırakmadı.

Gitmesini istemiyordu. İsteddiği şey, hayallerini süsleyen o vahşi sevimler değil, Gigi'yi biraz daha yanında tutacak makul ve mantıklı bir nedendi.

Ama aklı başından gitmişti.

Hiçbir şey düşünemiyordu ve Gigi'nin elini bırakmadı.

Gigi'nin zihni ümidin ve korkunun çarpıştığı bir karmaşa içindeydi. Bir an tüm duyguları uysallıkla nezaket kurallarına uygun hareket ediyor, hemen ardından adamın ona ya bir özlür ya da öpücük borçlu olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Ama ikisini de elde edemedi. Camden geri çekilip kafasını eğdi ve hüzünle gülümsedi. "Kabalık ettim, değil mi?"

Başka bir şey söylemedi. Ne beceriksizce bir açıklama yapmaya çalıştı ne de acemice davranışlarla komik duruma düştü.

Gigi vahşi bir hayranlıkla bakışlarını Camden'in üzerine dikti. Adam bu oyunu belli ki iyi biliyordu. Durgunluğu hem etkileyici hem endişe vericiydi. Belki de tek amacı, burada kaldığı süre içinde kızla gönül eğlendirip flört etmekte.

"Anma binin," dedi Camden.

Geçen sefer Gigi'nin korkusuna anlayış göstererek atı hep ondan yeterince uzakta yürütmüştü ama belli ki şimdi bunu

tamamen unutmamıştı. Gigi'nin kalbi duracak gibi oldu. Tüm dinginliğine rağmen aslında o da en az Gigi kadar, belki daha da fazla heyecanlanmıştı.

"Ben ata binemem," diye hatırlattı.

Camden hayal kırıklığıyla derin bir iç geçirdi.

"Neden binemiyorsunuz?" diye sordu kendini toparlayarak. "Annenizin ata binme derslerini atladığını sanmıyorum."

Gigi omuz silkti. "Annem değil ben istemedim."

"Bana nedenini söyleyin. Ata binmekten zevk alacağınızı, kontrolün elinizde olmasını ve özgürlük duygusunu seveceğinizi düşünüyorum."

Ah, tabii ki çok eğlenceliydi. Ata binmeyi seviyordu. İkinci kez attan düşüp üç kaburgasını ve sağ kolunu iki yerden kırana dek. "Sadece attan korkuyorum, o kadar."

"İyi ama attan neden korkuyorsunuz? Zengin dul düşerler daha yumuşak başlı ve akıllı başında yaratıktırlar ve siz zengin dullardan korkmuyorsunuz."

Gigi'ye duyduğu içten, şefkatli ve ısrarcı ilgiyle kızın dilini çözdü. Belli ki sadece kıza ilgiliydi, parasıyla ilgilenmiyordu. Çünkü Gigi zaten parayı ona vermeye teklif etmişti.

"İki kez düşüm ve ikincisinde çok ağır yaralandım."

Camden hala başını sallıyordu. "Bana kalırsa doktor daha yarıktan kalkmanıza bile izin vermeden siz o ata tekrar biner-diniz. Gerçekte ne oldu söyler misiniz?"

Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Ona böyle karışamazdı. En azından başka bir kıza ait olduğunu söylediği sürece. Tam ağzını açıp bunu söyleyecekti ki ağzından bambaşka şeyler dö-küldüğünü farketti. "Hayal kırıklığına uğrayan bir servet av-

cısı, ona mesafe koyan anneme sinirlenip harsını benden aldı. Cüzdanında kalan azıcık parayı da seyise rüyet vermiş."

İlk seferinde eyer kayışı koptuğunda yumuşak bir yere düş-rüğü için fazla yaralanmayınca adam tekrar denemişti. "Şans-lydım. Doktorlar eğer omurgamı kırsaydım ömür boyu yata-ğa bağlı kalabileceğimi söyledi."

Gigi'yi sakatlamaya çalışan Bay Henry Hyde iki gün sonra başka suçlardan dolayı tutuklanmıştı. Ek sermayeye fazla me-raklı olan adam, kendisine birkaç yüz sterlin bırakacak olan dul halasını zehirlemeye çalışmış, hapisten çıkamadan da öl-müştü.

Lord Tremaine kızı dikkatle dinliyordu. Adamın gözlerin-den, anlatılanlardan öğrendiği mi, yoksa üzüldüğü mü anlaşı-lmıyordu. Gigi açsözçülüğünden dolayı şimdiden pişman ol-muştu bile. Neden bu çirkin hikayeyle onun canını sıkıyordu ki?

"Lütfen burada bekleyin," dedi Camden. "Bir dakika sonra geliyorum."

Bir dakika sonra aıyla birlikte geri döndü. Böylesine uzun boylu birine göre fazlasıyla zarif yürüyordu. Uzun binici çiz-meleri dizlerinin üstüne kadar çıkıyordu. Gigi, pantolon çizgi-lerini izleyip bakmaması gereken yerlere gözünün kaymaması için hatırı sayılır bir çaba harcamıştı.

"Benimle biraz yürür müsünüz?" diye sordu Camden, Gigi'nin anlam veremediği bir hevesle.

"Elbette." Camden'in ne istediğini anlamamıştı ama bu-nun bir önemi yoktu. Evlilik sözleşmesi olsun olmasın, beka-retini istese onu bile verecek kadar hazardı Camden'in istekle-rini yerine getirmeye.

Camden'le tanıştığınan beri, bütün bir günü onsuz nasıl geçireceğini bilemeden, adamlar tekrar karşılaştığında ne yapacağını kurarak, her sabah ayık olmanın verdiği sevinç ve dehşetle, kalbinde tatlı ve buruk bir acıyla uyanıyordu.

İkinci yanı ağaçlarla kaplı arazi kırsal sarı ve gri tonlarda uzanıyordu. Eski bir direğe varıncaya kadar yürümeye devam ettiler. Lord Tremaine orada durup atını bağladı ve yerini indirip her şeyi dikkatlice yere bıraktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Gigi. Kafası karışmıştı. "Biri eysersiz ata mı binecek?"

"Yaklaşın," dedi Camden. "Beni izlemenizi istiyorum."

Adam yakınındayken kadın başka bir şey yapabiliyor muydu sanki?

Camden atın gözleriyle kulaklarına bakıp ellerini bacaklarında gezdirdi ve sırasıyla toynaklarını inceledi. "Bu atı kesinlikle satmalıyız," dedi. "Carrington attan anlardı, bu da maddi açıdan ona fayda sağlıyordu."

Sonra eyeri alıp düzeltirdi ve tekrar atın sırtına yerleştirdi. Üzengiyi de eyerin arkasına koyup eyer varken kimse ata dokunmasını diye kayışı katladı. Sonra eyeri beşiğindeki bir bebeği taşıyormuşçasına kaldırdı ve binici oturduğunda atın postunu doğru oranında tutarak eyeri kaydırmayı için arka kısı atın omuz başına gelecek şekilde büyük bir özenle yerleştirdi.

Gigi hayran kalmıştı. Daha önce bir beyefendinin, tüfekten başka, fiziksel güç gerektirecek bir şeye dokunduğunu görmemişti. Ama Camden sanki daha önce yüzlerce defa aynı şeyi yapmış gibi bir şeyin işini yapıyordu. Çok kıvrak ve kabiliyetliydi, her işi çabucak, dikkatle ve hakkını vererek yapı-

yordu. Artık onun etkileyici karakterinin ardında ne yattığını daha iyi görebiliyordu. Doğuştan gelen bir güvenin yanı sıra bilgiye ve deneyime de sahipti.

"Gelip eyere dokunun," diye emretti Camden.

Gigi itaat etti. Kayış sağlandı ve iyi takılmıştı. Her şeyin eyere yerli yerine oturtulduğunu kendi gözleriyle görmesi için kayışı kızı da denetti. Kayış fazla sıkıp sıkmadığından emin olmak için parmaklarını atın karnıyla kayışın arasına soktu ve sonra kayışı taktı. Gigi, Lord'un hünerli, becerikli, usta ve yumuşak, deri eldivenlerinin içinde inanılmaz derecede erotik görünen ellerine baktı.

Camden atın önünde durup eyerin üzerindeki buruşuklukları düzeltmek için atın ön bacaklarını kaldırmasını sağladı. Eyerin güzelce yerleştirdiğine emin olduktan sonra, Gigi tüm önlemlerin alındığına, her prosedürün yerine getirildiğine ikna olsun diye, atın başlığını da yeniden taktı.

"Şimdi sizden ne isteyeceğimi biliyorsunuz, değil mi?" dedi hafifçe gülümseyerek. "Siz attan korkmuyorsunuz. Size zarar vermek isteyen insanlardan korkuyorsunuz."

Gigi omuz silkti. "Ne farkedir?"

Camden yaklaşıp kızın elini tuttu. "Korkmadığınızı görmek istiyorum."

Kızın aklına önceki düşüşleri geldi. Duyduğu bitmek bilmez korkuyu ve dehşeti, acıyan vücudunu, göğsünü yaran çığlıklarını hissetti. Bir daha yataktan hiç kalkmak istemediği zamanları, sersemlemiş halde dolanıp durduğu günleri hatırladı.

Evlilikle ilgili fikrini değiştiren de her şeyden çok bu olay olmuştu. Servetinin kurbanı olmayacaktı. Avlanan değil avla-

yan olacaktı. Üç ay sonra Briarmeadow'un satın alma işlemleri tamamlanmıştı. Sonraki haftalarda ise Twelve Pillars'ı yaylını ateşine tutmuştu.

Elini Lord Tremaine'in avucuna bıraktı ve adam gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan elini sıkıca tuttu. "Hazır mısınız?"

"Yan eyeri yok," dedi Gigi.

"İçimden bir ses sizin bacaklarınızı açarak da ata binebileceğinizi söylüyor," diye yanıtladı Camden kendinden gayet emin. "Hadi, sadece elli metre. Yavaş yavaş yürüteceksiniz. Ben dizginleri tutarım."

Adam onun korkusunu alt etmesini istiyordu. Karşısında bir başkası olsaydı sırf zayıf görünmek istemediği için meydan okuyabilirdi.

Ama Camden'la her şey farklıydı. Yenilmez olmadığını görmesinden korkmuyordu. Adamın karşısında böyle olması hoş görülebilirdi ve açık söylemek gerekirse biraz korkuyor, bir bakıma da endişeleniyordu.

Ata binecekti çünkü adamı memnun etmeyi, hayatında önemli bir gelişme gösterdiğini düşünmesini istiyordu. Ve belki, ama sadece belki sıkıca tutunup dişlerini sıkarak ve bilmem hangi tanrıçaya biraz merhamet göstermesi için dua ederse, elli metre gidebilirdi.

"Biçimli bileklerinize bakmayacağıma söz veriyorum," dedi Camden hafifçe. "Tabii eğer sizi endişelendiren buysa."

"Bileklerimden bahsetmeyin bile. Üstelik pek biçimli de sayılmazlar."

"Bırakın da ona ben karar vereyim. Şimdi gidelim mi?"

"Tamam, elli metre."

Camden'in gözlerindeki hayranlık, bu çalgınca girişime değeri doğrusu. Bir dizinin üzerine çöküp avuçlarını birleştirdi. Gigi uzun ve derin bir nefes alıp, bir eliyle dizginleri, diğeriyle de eyerin arka kaşını tutarak sol ayağını adamın ellerine yerleştirdi, oradan aldığı güçlü destekle sağ bacağına da atın üzerinden geçirdi ve işte eyerin üzerindeydi.

At homurdanıp yön değiştirince, Gigi haykırdı hemen atın dizginlerine tutundu. Camden da tam zamanında kızı kolundan kavradı.

"Sakin olun," diye mırıldandı ama ata mı yoksa Gigi'ye mi demişti pek belli değildi. "Sakin olun."

Sonra, babası öldüğünden beri Gigi'nin gördüğü en kararlı gözlerle baktı kızı. "Endişelenmeyin. Güvendesiniz."

"Sizden kocam yerine seyisim olmanızı istemeliydim," dedi.

Camden sadece gülümsedi. "Bekleyin."

Atı yavaş yavaş yürütmeye başladı. Aman Tanrım! Yerden bir buçuk metre yüksekte olmalıydı. Böylesine büyük bir atın üzerinde oturmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. Altındaki atın hareketlerinin yumuşak ve nazik olduğunun farkındaydı ama kendini her an şahlanabilecek vahşi bir atın üzerindeymiş gibi hissediyordu. Midesine bir bulantı saplandı. Kollarını atın boynuna, bacaklarını da karnına dolayıp öylece beklemek istedi. Aslında tek istediği şu andan kurtulmaktı.

"Siz aslında Lord Tremaine değilsiniz, öyle değil mi?" dedi umutsuzca. "Ona benzeyen fakir herifin tekisiniz ve ikiniz, yer değiştirip insanları kandırarak eğleniyorsunuz."

Camden bir kahkaha attı. "Evet, dediğiniz gibi ben Avrupa'daki tüm kraliyet soyundan gelen ailelerle bağı olan o 'fakir herif'im ve zaman zaman güzel kıyafetlerimi giyip soylu kuzenlerimle şampanyalar içiyoruz. Bazen de paçavralarıma bürünüp ahırda çalışıyorum. Aslında atları bile satmamız gerekirdi ama babam, 'o zaman şapka ve ayakkabı da giymemeliyiz,' dedi. Tasarrufta bulunmak için onu ikna etmeye çalıştığım bir konu bu."

Camden öyle olağanüstü derecede dürüst bir yanıt vermişti ki Gigi, gerçekleşmesi an meselesi olan düşünme korkusunu unutmuştu. "Anne babanız da bu... Budalalığa izin veriyor mu?"

"Ellerimi bile kirletmeden evi bir şekilde idare ettiğimi düşünüyörlar. Hangi okula gidersen gideyim bahis oynattığımı görmekten gilyörlardı."

"Bahis mi?"

"Olasılıklar arasında doğru olanı bulma oyunu. Özellikle matematikler anlamayanları kandırmak çok kolaydır. Bir şilin verip gözetli bağılı olarak altı kuruşu yan yana dizebilene bir pound ödöl verileceğini söylersiniz ve her zaman kazanırsınız."

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi Gigi. "Hiç yakalanmadınız mı peki?"

"Cebime birkaç kuruş girdi diye mi?" Camden kıs kıs güldü. "Hayır. Ben, bir öğretmenin görüp görebileceği en saygılı, en erdemli, en gelecek vaat eden öğrenciydim."

Sesinde çok sevimli bir muziplik seziyordu. Saygılı, erdemli -en azından bunu söyleyebilirdi- ve kesinlikle gelecek

vaat eden ama aynı zamanda zeki, kurnaz ve kuralları yıkmaya hazır.

Neden kader kıza böyle meydan okuyordu? Kendisi için fevkalade uygun biriyken neden aynı zamanda da bu kadar ulaşılmazdı?

"Yapamayacağınız bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Camden gülerek. "Ama çok iyi yapamayacağım şeyler vardır. Örneğin çok iyi yemek yapamam. Denemedim değil ama ailem benim sade ve ucuz yemeklerimi yemeyi reddetti."

Düşüncesi bile Gigi'yi şaşırtmıştı. Lord Tremaine olmadan önce bile dükklerin ve prenslerin kuzeniydi sonuçta. Aristokrat bir aileden gelen bu adam başarılı olsun olmasın, ocak başında çalışmış ve en az bir kere yemek pişirmişti. Sırada ne vardı? Galler Prensi'nin demiryolunu kendi elleriyle döşediğini mi öğrenecekti?

Daha da şaşırtıcı bir düşünce aklına gelmişti. "Para kazanmak için çalıştınız mı?"

"Evet. Ama son zamanlarda kararsızım. Şimdilik resmi olmasa da, unvan bazı şeylere engel oluyor. Sanırım bir malikaneyi yönetmek, yeterince asil ve zaman alan bir görev." Camden omuz silkti, gömleği Gigi'nin elbisesinin kenarına sürtünüyordu. "Ama bunu ben seçmedim."

"Siz ne seçtiniz?"

"Mühendislik," diye yanıtladı hemen. "Polytechnique'te mekanik bilimi okuyorum."

"Annenizle babanız fizik ya da ekonomi okuduğunuzu söylemişlerdi."

"Onlar hala kabullenmiyor. Onlara göre çok sıradan, yağlı, dumanlı ve ıslı."

"Siz neden mühendisliği seçtiniz?" Gigi'nin babası çok sayıda mühendisle çalışmıştı. Yanındaki kibar markıyla uzaktan yakından benzerliği olmayan azimli ve ciddi adamlardı hepsi.

"Bir şeyi inşa etmeyi, ellerimle çalışmayı seviyorum."

Gigi başını ve ellerini iki yana salladı. Geleceğin dükü, el işçiliğini seviyor. "Pekala, ama bana anlattıklarınızı kimseye anlatmayın yine de," diye uyarıda bulundu. "Sizi anlayacaklarını tanımıyorum."

"Anlatmıyorum. Sadece size anlattım çünkü avukatlarınıza ve muhasebecilerinize, en az terzinize ayırdığınız kadar zaman ayırıyorsunuz. Siz de normalliğin yeni tanımını, en az benim kadar zorluyorsunuz bence."

Gigi kendine hiç bu açıdan bakmamıştı. Yeni ve bilinmeyen şeylere heves duyan birinden çok, var olan sınırları tanımayan biriydi. Ama belki de bunlar birbirini tamamlayan aynı şeylerdi.

Camden'a, sakın, telaşsız duruşuna, atın dizginlerini tutan eldivenli ellerine baktı. Diğer elini yaşlı söğütün kısa dallarına uzatmış, uçlarına dokunuyordu.

"Ben..." diye başladı Gigi ama sözünü tamamlamadı.

Old Willow. Old Willow'a kadar gelmişlerdi. Yani direktten iki yüz metre kadar ilerlemişlerdi. Buna inanamıyordu ama arkasına dönüp baktığında, direk şimdi bir kibrit çöpü gibi görünüyordu.

Camden, "Evet?" diye Gigi'yi yüreklendirmeye çalışırken, ilerlemeye de devam ediyorlardı.

Gigi, gözlerinin kendini yanıltmadığından emin olmak için tekrar arkasına dönüp baktı. Hayır, yanılmıyordu. İki yüz metre kadar ilerlemişler, yolun ortasında bir yerlerde mide bulantısını tamamen unutmuş, dizginlere sıkı sıkı yapışmak yerine onları daha gevşek, gelişigüzel biçimde tutmaya başlamıştı.

Bu neçeli sohbetleri esnasında, nasıl olduysa olanaksızlaştırmıştı. Korkusunu unutmuş, bedeni normal, tanıdığı ritmini dönmüştü.

"Sanırım elli metreden fazla geldik," diye mırıldandı.

Camden arkasına dönüp baktı. "Ah, evet, öyle olmuş."

"Elli metreyi geçtiğimizi çoktan farketmişsiniz, değil mi?"

Camden doğrudan bir yanıt vermedi. "İnmenize yardım etmemi ister misiniz?"

İster miydi? Bir anda yine başı dönmeye başladı. Ama bu kez korkudan değildi. Uzun ve acı verici bir hastalıktan sonra mucizevi şekilde iyileşmenin yarattığı sevindirici bir baş dönmesiydi bu. Hayır, inmek istemiyordu. Atın üzerinde delice daha ileriye gitmek istiyordu.

Camden geri çekildi. "Hadi gidin," dedi.

O da öyle yaptı. Baharın ilk tomurcukları gibi yepyeni, su üzerinde yürümek gibi hafif bir duyguydu. Yeniden genç ve korkusuz olmanın coşkusuna kapırdı kendini. Ar, sanki kızın mutluluğunu hissetmişçesine, uçup gitti.

Yüreğini kaplayan telaş, altında ilerleyen kaba toynak sesi, sınırlarını belirleyen her daim yeşil ağaçlar, içindeki coşku karşısında etkisiz kalan soğuk rüzgarın yarattığı duyguları damıtılabile, sevincin özünü elde edebildi.

İnanılmaz bir zevkle, soluğu kesilerek attığı kahkahaları duydu. Tüm organlarında ve kaslarında hissettiği güçlü hissederek, atı daha da hızlandırdı.

Ama at biraz daha hızlanmaya başladığında, durdurup diğer yöne çevirdi. Lord Tremaine uzakta bekliyordu. Başparmağıyla işaret parmağını dişlerinin arasına koyup kızı tebrik ettiğini belirten bir tonda ıslak çıldı. Neçesini her hücrelerinde hissederek sırtan Gigi, Camden'a karşılık verdi ve kendisi bir ortaçağ şövalyesi, adam da vuruş tahtasıymışçasına hedefine doğru atını koşturmaya başladı.

Afrika çöllерinin vahşi bir yaratığı gibi hızla koştu ve at Lord'a yetişti. Gigi, ayaklarını üzenğinden çekip Camden'in, kendisini bekleyen kollarına atıldı. Ağırlığını ve hızını kolayca karşılayan Camden, kızı havaya kaldırıp etrafında daireler çizdi. "Başardım!" diye haykırdı, bir hanımefendiye yakışmaya-cak bir heyecanla.

"Başardınız!" diye yineledi Camden da neredeyse aynı anda.

Birbirlerine bakıp sınıtlaz. Camden, Gigi'yi yere bıraktı ama kolunu belinden çekmedi. Gigi de kollarını adamın omuzlarından indirmede. "Siz olmasanız başaramazdım."

"Beni yüreklendirmeyin, pek alçakgönüllü olduğum söylenemez."

Gigi bir kahkaha attı. "Harika. Türkulu alçakgönüllülüğkten hoşlanmam."

Camden'i delicesine seviyordu. Başarmıştı. Tatlı sözlerle, kızı binicilikle ilgili kendi yarattığı sürgün hayatından kurtarmış, hayatına paha biçilemez bir neçe katmıştı.

Gigi'nin elleri Camden'in boynunu okşadı, ardından adamın yüzünü ellerinin arasına aldı, yüzük parmaklarının uçları, kulak memelerini okşuyordu. Bir anda kaskatı kesilen Camden'in gözlerindeki tebessüm, yerini karanlık, oldukça yoğun ve eğer alt dudaklarını ısırmasa, fazlasıyla tehlikeli bir ifadeye bırakacaktı.

Gigi, başparmağını Camden'in çene kemiğinde gezdirerek ince hatlarını inceliyor, adamın gözlerini bile kırpmadığı bakışlarının ağırlığını ve sıcaklığını hissediyordu. Bu, mutlu bir arkadaşlıkta iki yakın ruhun bir araya geldiği bir andı ya da öyle olmalıydı.

Parmaklarını açıp Camden'in başını kendine doğru çekerek çocuk teni kadar yumuşak parmak uçlarını adamın saçlarında gezdirdi. Adamı istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Birbirleri için yaratılmışlardı. Bir öpücük, tek bir öpücük istiyordu. Camden da bunun farkındaydı, sadece kalbiyle değil, beyniyle de biliyordu.

Kızı durdurmadı. Gigi'nin yumuşak dokunuşlarını uysalca karşılıyor, gözleri sensemlemiş bir merakla onu izliyordu. Gigi'nin yüreğinden coşku yayılıyordu. Gözlerindeki ılık kolayca farkediliyordu. Aralarındaki bağın eşi benzeri olmayan ihtiyamını, sonunda anlamıştı.

Birbirlerine öyle yaklaşmışlardı ki Camden'in kirpiklerini sayamıyordu ama daha fazla yaklaşımdan kaçınılız.

"Yapamam," dedi Camden, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. "Bir başkasına sözüm var."

Gigi'nin mutluluğu, kalbine sızlanan bir hançere dönüştü. Bacakları buz kesti. Ama çocuğunu aniden ve zamansız kaybe-

den bir annenin bunu kabullenmemesi gibi, duyduklarına hala inanamıyordu. "Gerçekten Matmazel von Schweppenburg'la evlenmek istiyor musunuz?"

"Ona evlenmek istediğimi söyledim," diye yanıtladı Camden dolaylı olarak.

"Kendisi bunu önemsiyor mu?" Gigi acısını sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

Camden iç geçirdi. "Ben önemsiyorum."

Gigi ellerini iki yanına düşürdü. Göğsündeki ağrı, küle dönen ümitleriydi. Ama bu ümitler hala canlı, sıcak kor yağınları halindeki dayanılmaz ışıgın kırıntılarıydı. "Sözünü tutmazsan ne olur?"

"Ya benim merhum kuzenim, büyük Londra şehrine karşı kibrini bu kadar kaderci olmayan bir yaklaşımla ifade etseydi ne olurdu?" Gözleri bütünüyle harap olmuş bir nezaketle, hüznünlü bir uysallıkla bakıyordu. "Hayat bu haliyle de yeterince zor zaten. Kendinizi keşkellerle hırpalamayın."

Carrington'ın ölümüyle kaçırdığı fırsatlar kıza üzmemiştik çünkü bunlar sadece unvan ve imtiyaz, yani iş sözleşmeleri idi. Gigi girişimci bir adamın kızıydı. En özenli bakımın, her zaman en iyi meyveyi vermeyebileceğini bilirdi.

Lord Tremaine'le ise perspektifini ve tarafsızlığını kaybetmişti.

"Matmazel von Schweppenburg'a evlenme teklif ettiniz mi?"

"Edeceğim." Camden samimiydi. "Onu ilk gördüğümde."

Gigi, yavaş yavaş ve isteksizce de olsa Camden'in, Matmazel von Schweppenburg'la evlenmeye niyetli olduğunu artık

anıyordu. Ne servet umudu ne de cinsel haz, adamıştığı bu yoldan geri çevirebilirdi.

"Birlikte çok mutlu olacağınızdan eminim," dedi Gigi. Ömür boyu Bayan Rowland'dan eğitim almış olmak, onurlu görünüp ağzundan yavan sözler çıkarmak için kendini zorlamaya ancak yetiyordu.

Camden, Gigi'yi başıyla selamlayıp dizginleri ona uzattı. "Zaman uçup gidiyor. Atla eve daha hızlı gidersiniz."

Tekrar ata binmesine yardım etti. Birbirlerine iyi günler dilerken el sıkıştılar ama bu kez dokunuşlarını uzun tutmadılar.

Gigi daha bir kilometre gitmişti ki, Lord Tremaine'in, Matmazel von Schweppenburg'un nerede olduğunu bilmediğini farketti.

Geçen sezon, büyük bir lütüfta bulunup, Kontes'i ve Matmazel von Schweppenburg'u düzenlediği bir bahçe partisine davet etmişti. Matmazel von Schweppenburg'dan, Londra'dan ayrıldıkları için partiye katılamayacaklarını üzülerek belirten uzun bir not almışlardı.

Gigi, karlı bir evlilik yapma fikrinden başka bir şeyleri olmayan insanların, evlenme tekliflerinin en bol olduğu temmuz sonunda Londra'dan ayrılmalarına şaşırıyordu. Buna karşın, biriken borçlarının von Schweppenburg'ları erken ayrılmak zorunda bıraktığı söylentilerini duyduğunda da pek şaşırılmıyordu. Londra sezonunun ne kadar pahalı olabileceğini, belli ki hesap edememişlerdi. Belki de her zamanki hesaplarını yapmışlardı ama bu kez ev sahipleri ve alacaklıları sabırsız davtanmıştı.

O zamanlar, neden gittiklerini pek de önemsememişti. Aslında şimdi de umursamıyordu. Önemli olan, Matmazel von Schweppenburg'un ne zaman nerede olduğundan, Lord Tremaine'in de ancak kendisi kadar haberdar olmasıydı. Matmazel von Schweppenburg'un sözleri düşünülürse, Camden bu yazışmalarda daha sık yazan taraftı.

Bir yanı, düşüncelerinin gittiği yön karşısında irkilmmişti. *Bu noktadan sonra canavarlaşma başlıyor.* Ama son hız gelen bir tren tahta çitlerle durdurulamayacağı gibi, Gigi'nin düşünceleri de zihninde *keşke... keşke* diyerek son hız ilerliyordu.

Keşke Matmazel von Schweppenburg evlenmiş olsa ya da keşke Lord Tremaine böyle olduğuna inansa.

Böyle şeyler düşünme, diye yalvardı iyi tarafı. *Sakın düşünme.*

Ama iyi tarafı, yüreğindeki acıyla, adama duyduğu özlemle boy ölçüşmezdi. Bir yıl, bir ay hatta bir gün bile Camden'a sahip olsa kendisine yeterdi.

Eğer Lord Tremaine bu fırsatı sunmuyorsa, o zaman ne pahasına olursa olsun fırsatı kendisi yaratacaktı.

Yedinci Bölüm

13 Mayıs 1893

Fayton evin önünde durdu. "Eviniz efendim," dedi sürücü.

Tremaine evinin iki yanı boylu boyunca landolarla ve faytonlarla doluydu. Belli ki evin hanımı otuz kırk kişilik bir parti veriyordu. Camden, anne ve babasını dört günlüğüne ziyarete gitmişti. Yoksa evin hanımı, adamın yeryüzünden çoktan silindiğini varsayıp bir kutlama partisi mi vermişti?

Döndüğünü gören şaşak biraz sıkıştı da, bunu öfkeli bir kaygının altına gizledi. Efendimiz yorgundur. Efendimiz banyo yapmak ister miydi? Tıraş olacak mıydi? Yemeğini odasına mı isterdi? Aslında Camden, hanımefendinin toplantısı engellenmesin diye, kendisini derin bir uykuya yatıracak biraz afyon tentürü önerisinde bulunulmasını da beklemiyti.

"Başka insanlar da gelecek mi?" diye sordu. "Balo düzenleniyorsa geleceklerdir."

"Hayır, efendim," diye yanıtladı Goodman sertçe. "Bu sadece bir akşam yemeği toplantısı."

Camden saatine baktı. On buçuktu. Erkeklerden ve kadınlardan oluşan konuklar, çeşitli balolara ve danslı toplantılara katılmak üzere şimdiye kadar ayrılmaya hazırlanmaya başlamış olmalıydılar.

Salona açılan çift kapıyı aralayınca ilk görüşüne çarpan, abartılı perlintalar ve devekuşu tüyleriyle pek gösterişli görünen karısı oldu. Hemen yanında, çank kışarından, kadına nasihat verdiği her halinden belli olan fevkalade yakışıklı bir adam duruyordu. Karısı ise abartılı bir sabır göstergesiyle onu dinliyordu.

Konukların hiçbiri Lord'la daha önce karşılaşmasa da, hepsi teker teker, sonra ikiye üçer, aralarına kimin katıldığını öğrendiler. Uğultular kesilmeye başlayınca, Gigi sessizliğin nedenini anlamak üzere kapıya baktı.

Kocasının varlığını farkederek emez ciddileşti ama kendini kaybetmeyip yüzüne takındığı sahte tebessümle adama doğru yürüdü. "Camden, geri dönmüşünüz! Gelin, sizi dostlarımla tanıştırayım. Hepsi de sizi tanımaya can atıyor."

Bu nasıl bir dürettir böyle! Bu ne küstahlık, ne arsızlık! Lord Frederick kılıbığın teki herhalde, diye geçirdi aklından. Camden karısını dinseğinden tutup alnına bir öpücük kondurdu. En saygın evliliği yapan erkek olduğuna dair söylentiler çalınmıştı kulağına. Bu konuyu tartışmaya bile gerek yoktu. "Elbette. Çok memnun olurum."

Pesinden ilerleyip, kendisini karısı kadar tatlılıkla olmasa da, dostça karşılayan konuklarla tanıştı. Yine olağanüstü güzellikte esmer bir kadının yanında bekleyen yakışıklı adamı ise en son tanıştırdı.

"Sizi Lord Tremaine'le tanıştırayım," dedi karısı. "Camden, Lord ve Leydi Wrenworth."

Bayan Rowland'ın ideal erkeği, Gigi'nin eski aşığı Lord Wrenworth bu adamdı demek.

"Memnun oldum Lordum," dedi Lord Wrenworth, Camden'in boynuzlanmasıyla asla payı olmayan masum bir adamın yaltaklanmasıyla.

Camden aslında bulunduğu durumdan oldukça keyif aldığı düşündü. Biraz eğlenmekten zarar gelmezdi. "Ben de öyle. Jüpiter'in kuyrukluyıldızları yakalaması üzerine okuduğum makalenin muhteşem yazarı Felix Wrenworth siz misiniz yoksa?"

Bu soru herkesin, özellikle de Leydi Tremaine'in dikkatini çekmişti.

"Astronomiye de mi ilginiz var Lordum?" diye sordu Leydi Wrenworth, nazik bir ses tonuyla.

"Elbette sevgili Leydim." Camden tebessümle yanıt vermişti.

Karısı endişelenerek eski aşığına baktı.

İnsan içine ilk kez birlikte çıkan Tremaine'leri gözlemleyip dedikodu yapmakla, üç gün öncekinden pek de farklı olmayacak olan baloya katılmak arasında kararsız kalan konuklar, gitmeyi unuttular.

Camden hayal kırıklığına uğramadı. Kendisi cazibeli ev sahibiydi. Ama daha da önemlisi açık sözlüyüdü.

İngilterede ne kadar kalmayı düşünüyordunuz? En az bir yıl.

Evi nasıl bulmuştunuz? Çok sevdiği evi Manhattan'da 5. Caddede'deydi. Ama karısının evi de gayet hoştu.

Leydi Tremaine bu gece çok güzel görünmüyor muydu? Güzel, çok yavan bir tanımdı. Kendisi Leydi Tremaine'i neredeyse çocukluğundan beri tanırdı ve her zaman büyüleyiciydi.

Lord Frederick Stuart'la henüz tanışmamış mıydı? Pardon, Lord kim?

Saat gece yarısını geçiyordu ve karısının, başka işleri olduğuna dair birkaç uyarısının ardından, konuklar nihayet yavaş yavaş ayrılmaya başlamıştı. Lord ve Leydi Wrenworth salonu en son terkedenlerdi. Leydi Wrenworth ön kapıdan çıkınca, Lord Wrenworth döndü ve sanki kocası iki metre arkasında değilmiş gibi, Gigi'yi kolundan çekip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Gigi böbürlenerek bir kâhkaha attı ve Lord Wrenworth'u uğurladı.

"Durun tahmin edeyim. Aşk üçgeni oluşturmak istiyor," dedi Camden kaygısızca, ikisi merdivenleri tırmanırken.

"Felix mi? Hayır. Evlendikten sonra, erkeğin kalbinin evinde olması gerektiğini savunanların tarafına geçti o. Aslında siz gelmeden önce de boşanma kararı fikirlerini savunup duruyordu." Gigi neşeli yüz ifadesini bozmadı. "İlle de ne söylediğini bilmek istiyorsanız, *Onunla yat*, dedi."

"Bu bilgece öneriyi yerine getirecek misiniz peki?"

"Boşanmaktan vazgeçmeyi mi yoksa sizinle yatma konusunu mu?" diye kıldadı Gigi, cinsel karizması ortadaydı. "Şu noktada, Lord Wrenworth'tan ya da onunla aynı fikirde olan herhangi birinden nasihat dinleyecek durumda değilim. Açıkçası farklı bir yorum yapmasını beklerdim. Freddie, Lord'u arkadaşları olarak görüyor."

Zavallı Freddie, diye düşündü Camden.

"Ee," dedi kadın, ikisi aynı yönere giderken. "Bu gece ziyarete geliyor musunuz?"

"Ne yazık ki hayır. Midemi bozmak istemiyorum ama önümüzdeki günlerde yolumu gözleyebilirsiniz."

Gigi gözlerini devirdi. "Bekleyemem."

Kısa süreli bir mutluluk yaşadıkları son günlerinde de aynı şeyi ona söylemişti. Ama o zaman bunu, sevinç ve ümitsizlikten kızaran yanaklarıyla içten söylemişti ve Camden da aynı duyguları paylaşıyordu.

"Ben bekleyebilirim," diye yanıtladı Lord.

Bunaltıcı havayı içine çeken Gigi, "Cehennemse git, Camden!" diye haykırdı.

Sekizinci Bölüm

Aralık 1882

Theodora'nın mektubu, Camden'in Matmazel Rowland'la karşılaşmasından üç gün sonra geldi. Gül kokulu mektupta, Polonyalı bir asilzadeyle yakında gerçekleşecek düğününün haberini veriyordu. Mektup düğünden iki gün önce yazılmış olmasına karşın, üç gün postaya verilmediğine göre, 'yakında' sözü artık geçmişte kalmıştı.

Camden, Theodora'nın bir başkasıyla evlendiğine inanamıyordu. İnsanlar genelde kızı tedirgin ederdi. Sadece Camden'in elini tutmasına ve kendisini öpmesine de izin verirdi. İnsanlardan uzak kaldığı ölçüde mutlu olan Theodora, otaklardaki ineklerden başka komşusu olmayan Alpler'deki bir dağ evinde kendini müziğe adanmıştı.

Camden kız için endişeleniyordu. Yine de, haber geldiğinden beri vücudunu saran heyecanı bastıramıyordu. Arzu, Aklını başından alan şehvet. Büyülenme. Başka birine duyulan açlık. Matmazel Rowland'ı istiyordu. Birlikte kahkahalar atmak, birlikte yanmak istiyordu ve artık istediği her şeyi yapabiliirdi.

Tabii onunla evlenirse.

Bununla birlikte evlilik ciddi bir mesele, ömür boyu sürececek bir ilişki, aceleye getirilmemesi gereken bir karardı. Olaya mantıklı bir açıdan bakmaya çabalasa da, o güne dek asla hissetmediği bir şehvetle, Matmazel Rowland'ın düğün gecesi ne kadar ateşli olacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Odasına gelip onu görsel olarak da kalbinin derinliklerine gömmesi için ışıkların açık kalmasına izin verecekti. Bacaklarını Camden'in bedenine dolarken, Camden da onun kızaran yanaklarını, şehvet dolu gözlerini izleyip zevk inlemelerini dinleyecekti.

Tanrım, günlerce onunla sevişebilecekti.

Aklını cinsel fantezilerden alamayıp pek mantıklı düşünmeden geçirdiği bir gecenin ardından, Camden seçimini kadere bırakmaya karar verdi. Eğer Matmazel Rowland o gün nehir kenarına gelirse, o hafta içinde bir günkü evlenme teklif edecekti. Eğer gelmezse, o zaman bunu bir işaret olarak kabul edecek ve sağlıklı bir karar alabilmek için önümüzdeki seneyi bekleyecekti.

Bütün gününü nehir kıyısında bir aşağı, bir yukarı gezinerek, çıplak ağaçlara tırmanarak geçirdi. Sabah yoktu, öğlen yoktu, gökyüzü kararmaya başladığında da yoktu. İşte o an ne kadar ileri gittiğini farketti. Kader kendisine onca mutsuzluk yaratmasına karşın, işini yine kaderin ellerine bırakmıştı. Ama insan isterse kaderi alt edebilirdi.

Uzak bir an tereddüt ederek meraklı gözlerle Gigi'ye bakınca, Gigi neredeyse hiç dokunmadığı tabağını bir kenara itti.

Uşak da onun yerine armut kompostosu dolu yeni bir tabak getirdi.

"Hiçbir şey yemedin Gigi," dedi Bayan Rowland, çatalını alırken. "Geyik etini severdin sen."

Gigi çatalıyla şerbetin içinden bir armut parçasını aldı. Zihninin bir şeylerle meşgul olduğu belliydi. O güne kadar annesi, az yemek yediğinden hiçbir zaman şikayet etmemişti. Hatta tam tersini düşündürdü. Bayan Rowland genellikle Gigi'nin iştahının çok açık olmasından ve günün birinde, belini ince gösterecek uygun korseyi bulamayacaklarından yakınırdı.

Gigi çatalına baktı ama yemeyi ağızına götürme görevini yerine getiremedi. Midesi alt üst olmuştu. Şekerli bir meyve dilimiyle bile baş edebileceğini sanmıyordu.

Çatalını bıraktı. "Bu akşam pek aç değilim."

Dehşetin pençesine takılmıştı adeta.

Yaptığı şey her yönüyle ahlaksızcaydı ve büyük ihtimalle de suçtu. Daha da kötüsü, sahtekarlık yapmakla kalmamış, beceriksizce işleri karıştırmıştı. Çok sabırsız davranmış, çok zalimce bir yöntem bulmuştu. Yarım akıllı biri bile bundan şüphelenip ipuçlarını takip ederek kapısına dayanırdı.

Lord Tremaine öğrendiğinde ne yapacaktı acaba?

Hizmetçilerden biri yemek salonuna gelip uşak Hollis'e bir şeyler söyledi. Ardından Hollis, Bayan Rowland'a yaklaştı. "Madam, Lord Tremaine gelmişler. Yemek bitene kadar beklemesini söylememi ister misiniz?"

İyi ki Gigi yemek yiyor numarası yapmaktan vazgeçmişti, yoksa şaşkınlıktan elindeki düşürebilirdi.

Bayan Rowland heyecanla ayağa fırladı. "Kesinlikle hayır. Hemen Lord'u karşılamaya gidiyoruz. Hadi gel Gigi. Eminim Lord Tremaine bunca yolu *beni* görmek için tepmedi."

Bayan Rowland, evlilik çanlarını duyduğundan emindi. Ama Gigi'nin içindeki skandal ve mahvolmuşluk hissi gittikçe büyüyordu. Ömrünün geri kalanını, gelinliğiyle evinde oturup herkese laf yetiştiren kız kurusu yaşlı Matmazel Bilmem-kim gibi geçirecekti.

Önünde sadece bir kan gölünden başka bir şey göremeyip generalinin zafer umudunu biraz olsun paylaşmayan bir er kadar umutsuz ve korku dolu bir halde, annesini izlemekten başka seçeneği kalmamıştı.

İşte oradaydı, misafir odasının ortasında... Arzularının simgesi, alt üst olma nedeni, atları umar eden ve olasılık oyunları oynayan nitelikli genç soydu.

Bayan Rowland, "Lord Tremaine," diye haykırdı coşkuyla. "Sizi görmek her zamanki gibi büyük mutluluk. Sizi bu olağandışı saatte mütevazı evimize getiren nedir?"

"Bayan Rowland. Matmazel Rowland." Kendisine mi bakmıştı? Yoğun bir kederin ve özlemin şiddeti miydi bu? "Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için affedersiniz."

"Hiç sorun değil," dedi Bayan Rowland neşeyle. "İstedığınız zaman ziyaretimize gelebilirsiniz. Şimdi lütfen bana yanıt verin. Meraktan ölüyorum."

"Ben Matmazel Rowland'a özel bir şey sormak için buradayım," diye yanıtladı Lord Tremaine, bir nefeste. "İzin verirsiniz Bayan Rowland."

Gigi hayatında ilk kez, başı bile dönmeden bayılacağını sandı. Buraya ya kendisini suçlamaya ya da evlenme teklif etmeye gelmişti. Daha birkaç gün önce bunun olacağına inanamazken, ilk seçeneğin olmasını ümit etti. Süprütünün teki olduğunu söyleyecek, kendisi de af dileyecekti. Sonra Camden gidecek, kız da kendini odasına hapsedecekti ve duvarlar yıkılana kadar kafasını vuracaktı.

Bayan Rowland takdir edilesi bir anlayışla, "Elbette," diye rızasını bildirdi.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Gigi, Camden'a bakamıyordu. Günahının ceremesini çoktan çekmeye başlamıştı bile.

Camden kıza yaklaştı. "Matmazel Rowland, benimle evlenir misiniz?"

Bundan daha korkunç sözler duymamıştı. Gözleri Camden'ın gözleriyle birleşti. "Üç gün önce başka biriyle evleneceğinizi söylüyordunuz."

"Bugün sizinle evlenmeye karar verdim."

"Kararınızı bu kadar çabuk değiştiren nedir?"

"Matmazel von Schweppenburg'dan bir mektup aldım. Lobominski Prensiği'nden bir asilzadeyle evlenmiş."

Hayır, evlenmedi. Gigi bu ismi, annesinin koleksiyonunda bulduğu Avrupa asilzadeleri kitabından bulmuştu. Matmazel von Schweppenburg'un mektubu üzerinde çalışmış, ardından yarım ağızla üzüntülerini dile getiren satırları yazmıştı. Sonra mektubu, kendisine bir büyükbabanın hoşgörüsü ve sevgisiyle davranan ve küçüklüğünden beri sahte imzalar atan Briarmeadow'un yaşlı bekçisine götürmüştü.

"Anlıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Siz de gerçekçi olmaya karar verdiniz."

"Sanırım kararımın bir bakıma pragmatik düşüncelere bağlı olarak verildiğini düşünüyorsunuz," dedi Camden kısık sesle. Gigi, yaklaşıtlarında, adamın ceketine sinen soğuk havanın kokusunu alabiliyordu. "Yine de hayatım boyunca böyle sebeplerim olmadığını söyleyebilirim."

Gigi'nin çenesine dokunup kıızı öptü.

Annesinin tenkitlerinden veya balolardaki sohbetlerden çok sıkıldığı zamanlar birçok erkeği öpmüştü. O zamanlar öpüşmenin çok garip olduğunu düşünür, gözlerini kapatmadan öpüştüğü erkeği inceler, ne kadar borcu olabileceğini hesaplardı.

Ama Lord Tremaine'in dudakları kendi dudaklarına değdiği andan itibaren, ilk kez şeker yiyen bir çocuğun mest olması gibi kendinden geçmişti. Adamın öpüşü krema gibi hafif, *Moonlight Sonata*'nın açılış notaları gibi yumuşak ve kurak geçen uzun kış günlerinin ardından yağın bahar yağmuru gibi besleyiciydi.

Sersemlemiş ve şaşkın bir halde, öpüşmenin içinde boğulmuştu. Sadece öpüşmek, artık yeterli değildi. Camden'ın yüzünü kavrayıp coşkunun ötesinde, daha çok çaresizliği, huzursuzluğu ve dehşeti andıran bir duyguyla adama karşılık verdi.

Gırtlığından gelen inlemeyi duydu, tahrir olduğunu gösteren fiziksel değişimi hissetti. Camden öpüşmeyi yarıda kesti, Gigi'nin kollarını indirip ağır ağır nefes alırken onu izledi.

"Tanım, anneniz kapının diğer tarafında olmasaydı..." Göz kırptı, sonra yine göz kırptı. "Bu, evet miydi?"

Henüz geç kalmış sayılmazdı. Hala asilere yakışır bir tavırla her şeyi itiraf edip af dileyebilir ve özsaygısını koruyabilirdi.

Ve adamı kaybederdi. Camden gerçekçi öğrenirse, kızı hor görürdü. Ofkeyle ya da küçümsemeye yüzleşemezdi. Camden olmadan yaşayamazdı. Hayır, bunu yapması mümkün değildi.

Kollarını Camden'in beline sarıp yanağını omzuna dayadı. "Evet."

Camden'in içtenlikle sarılmasının verdiği neşe, korkuyla karışmıştı. Ama seçimini yapmıştı artık. Ne olursa olsun, Lord'a sahip olacaktı. Gerçekleri mümkün olduğunca gizleyecekti.

Ve evlendiklerinde, adamı uyurken izleyecek, şansına dua edecek ve ruhuna işleyen korkusunu unutacaktı.

Camden bu kadar mutlu olabileceğini tahmin etmiyordu. Evrenin derinliklerinden ya da saçma sapan bir yerden ortaya çıkan dizginlenemez sevinçler yaşayacak tiplerden değildi. Hiçbir zaman yatağında yuvarlanıp hayatı dolu dolu yaşamak istememişti. Üzerine titreyen beceriksiz ebeveynleri, bakması gereken iki kardeşi olan fakir ama iyi niyetli bir adamın böyle aptalca zevklere ayrılacak vakti olamazdı.

Ama Gigi yanındayken, yoğun duygular hissetmekten kendini alamıyordu. Büyüleyici özellikleriyle, bir yudum kaliteli votka kadar güçlü ve etkileyici olduğu gibi, kendini her zaman çakırkeşif tutan, cennetin tüm katmanlarının mükemmel bir uyum içinde olduğu müthiş dengeyi kurabiliyordu.

Üç haftalık nişanlılık dönemlerinde o kadar sık kızın ziyaretine gidiyordu ki, bazı zamanlar hem sabah, hem de öğlenleri atıyla Briar-meadow'a geliyor, Bayan Rowland'ın çay veya yemek davetlerini, zahmet vermemesi gerektiğini bilse de fazla karşı çıkmadan kabul ediyordu.

Gigi'yle sohbet etmek hoşuna gidiyordu. Dünyaya bakışı tıpkı kendisi gibi önyargılı ve romantizmden uzaktı. Şu anda, kendisi soylu atalarından, Gigi de milyon poundluk mirasından sorumlu olmadığının bilinciyle ikisi de hiçbir şeye önem vermiyordu.

Buna karşın, toplumsal değerleri küçümseyen biri olarak kızı mutlu etmek, yavru bir köpeği mutlu etmek kadar kolaydı. Twelve Pillars'ın bakımsız bahçelerinden topladığı pek çeşitli olmayan çiçek buketlerini sevinçten havalara uçarak bir kabul edilişi vardı ki, Sezar bile Galya zaferinden sonra Roma'ya döndüğünde böyle bir karşılama görmemiştir. Amerika'ya gidip orada açacağı Herr Benz modeli dükkan için biriktirdiği parayla aldığı en sade nişan yüzüğü de, kızı neredeyse gözyaşlarına boğmuştu.

Düğünden bir gün önce, Gigi'nin evine arabayla gidip kendisiyle görüşmek istediğini bildirdiğinde, kızı bu kez hüznü mavi peleriniyle değil, alev alev çilek kırmızısı paltosu, kapırmızı yanakları ve şarap rengi dudaklarıyla karşılamıştı.

Her buluşmalarında yaptığı gibi Camden sırtı. Budalanan tekiydi ama mutlu bir budalaydı. "Size bir şey getirdim," dedi.

Gigi paketi açıp içinden çıkan sıcağı kurabiyeleri görünce, kendinden geçeceğine kahlkahalar attı. "Şimdi anlıyorum. Sana dün bahçenizdeki son çiçekleri koparıp getirmiştiniz."

Haylaz bakışlarıyla kurabiyelelere bakıp insan içinde olmalarını umursamadan birazdan eğilip onu öpeceği sinyalini verdi. O anda Camden kollarını tutunca Gigi daha fazla yaklaşmadı.

"Bir şey daha var."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Gigi arsızca. "Dün dokunmama izin vermemiştiniz."

"Bugün dokunabilirsiniz," diye fısıldadı Camden.

"Ne? Hala bakıyordu ne de olsa. "Burada, herkesin gözü önünde mi?"

"Tabii, neden olmasın?" Gigi'nin çok olmuş ifadesi ve ürkümüş hali Camden bir kahkaha attı.

"Hayır!"

"Tamam, ben de yavru köpeği alırsın, eve giderim."

"Yavru köpek mi?" diye haykırdı kız, tam da on dokuz yaşına uygun bir şekilde. "Yavru köpek! Nerede? Nerede?"

Gigi, Camden'in aratmasından çıkardığı sepeti tam tutacaktı ki, Camden kızı uzaklaştırdı. "İnsanların içinde ona dokunamayacağınızı söylediniz."

Gigi bu kez sepeti diğer ucundan yakaladı. "Verin onu, lütfen verin! Hiçbir şey yapamayacağım."

Camden kahkaha atarak infaşa geldi. Gigi hemen sepetin kapağını açıp boynunda Camden'in Claudia'dan aşırıldığı mavi bir kurdele bağlı, kahverengi beyaz renkli corgi yavrusuna dokundu. Gigi yeniden haykırp bu kez yavruyu eline aldı. Yavru, kız kadar mest olmasa da, kendisine iyi davranılmasından memnun kalarak, ciddi ve zeki bakışlarını Gigi'ye dikti.

"Kız mı etlecek mi?" diye sordu soluğu kesilerek. Bir yandan da köpeğe kurabiye veriyordu. "Kaç yaşında? Adı ne?"

Camden köpeğin belirgin testislerine baktı. Belki de Gigi sandığı kadar bilgili değildi. "Erkek. On haftalık. Sizin onuru-nuza, adını Karun koydum."

"Karun, aşkım." Yanağına yavrunun burnuna dokundurdu.

"Sana koca bir kap dolusu su getireyim. Seninle sonsuza dek çok yakın iki dost olacağız."

Sonunda Camden'a baktı. "Hep bir yavru köpeğim olmasını istediğimi nereden bildiniz?"

"Anneniz söyledi. Kendisi kedileri tercih edermiş, siz de köpeklerle ölüp bitiyormuşsunuz."

"Ne zaman söyledi?"

"Tanıştığımız gün. Yemekten sonra. Siz de oradaydınız. Hatırlamıyor musunuz?"

Gigi kafasını iki yana salladı. "Hayır, hatırlamıyorum."

"Şüphesiz beni izliyordunuz."

Kız elleriyle ağzını kapattı ama sonra yüzünde bir tebessüm belirdi. "Farkında mıydınız?"

Hem ev sahibi, hem de sahibesi tarafından taciz edildiği St. Petersburg'daki bir davette bile bu kadar şehvet dolu bakışlarla karşılaşmadığını söyleyecekti. "Tabii ki."

"Aman Tanrım."

Yüzünü yavru köpeğin boynuna kapattı. Gigi kıpkırmızı olurken, Camden da, Tanrı yardımcısı olsun, Bedfordshire uzunluğunda erekte olmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi, Karun'un tüyleri arasında sesi boğularak. "Aldığım en güzel hediye bu."

Camden etkilenip duygulandı. "Sizi mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

"O halde yarın görüşürüz." Yaklaşıp adamın yanağına tatlı ve uzun bir öpücük kondurdu. "Bekleyemiyorum."

"Hayatımın en uzun yirmi dört saati olacak," dedi Camden, kızı son kez burnunun ucundan öperek. "Sonsuzluk gibi."

Sonraki yirmi dört saat tam da öyle olmuştu... Sonsuzluk, korkunç bir sonsuzluk.

Dokuzuncu Bölüm

14 Mayıs 1893

Müzik başta dikkatini çekmedi. Gigi, ücret karşılığı olmadığı sürece evinde müzik duymaya alışkın değildi. Elindeki raporu bırakıp taarruza uğramış piyanodan gelen zayıf ama hatasız notaları dinledi.

Yatağın yanındaki sepette oturan Karun, sızlanıp homurdanarak gözlerini açtı. Zavallıca tüm uykusunu gündüz aldığı için, gece rahat uyuyamıyordu belli ki. Boynunu sallayıp kısa bacaklarının üzerine kalktı ve sırf Gigi'nin yatağına kolaylıkla çıkabilsin diye yapılan basamakları tırmandı.

Gigi yatak örtüsünü bir yana itip köpeği kucakladı. "Benim aptal eski kocam," dedi yaşlı köpeğe. "Hırsını piyanodan çıkartıyor. Hadi gidip ona susmasını söyleyelim."

Merdivenlerden indiklerinde kocası, aşırı hüznü, Beethoven'a ait olduğu su götürmez dramatik ve sert bir parça çalmaya başlamıştı; *bong, bong, bong, bong, bong, bong, bong, bong*. Gigi iç geçirerek müzik odasının kapısını açtı.

Camden, piyano kadar pürüzsüz ve kaplara bir robdö-şambr giymişti. Saçları darmadığını ama onun dışında gayet ciddi, dikkatli ve gayet azimli görünüyordu. Her yönden harikulade bir adamdı. Sorumluluk sahibi bir evlat, ilgili bir ağabey, sadık bir arkadaş ve tüm sosyal zarafet kurallarına uygun biri.

Ve inanmak için, ancak gerçekten yaşanması gereken gizli kötü niyeti.

"Afedersiniz," dedi Gigi. "Ama sabah erken kalkmak için bazılarının uyuması gerekiyor."

Camden piyano çalmayı kesip kadına garip garip bakmaya başladı. Ancak Gigi, bir süre sonra kendisine değil, Karun'a baktığını anlayabildi.

"Bu Karun mu?" diye sordu adam çatık kaşlarla.

"Evet."

Piyano oturduğundan kalkıp kaşlarını daha da çatarak yanlarına geldi ve Karun'u incelemeye koyuldu. "Nesi var?"

Gigi köpeğe baktı. Karun her zamankinden farklı görünmüyordu. "Bir şey yok," diye yanıtladı, sesi savunmaya geçmişcesine sertti. Karun'a mutlu ve konforlu bir yaşam sunduğundan emindi. "Yaşlı bir köpek ne kadar iyi olabilirse, o kadar iyi."

Karun on buçuk yaşındaydı ve bir zamanlar parlak olan rüyeleri şimdi solmuş ve beyazlamıştı. Gözleri çapaklanmıştı. Zayıflamıştı, sürekli hırıldıyordu, çabuk yoruluyordu ve az yiyordu. Ama iştahlı olduğu zamanlar kaz ciğeriyle, mantar sotesiyle beslenirdi. Hastalandığıysa Londra'nın en iyi veterinerlerine götürülürdü.

Camden Karun'a yaklaştı. "Gel buraya eski dostum."

Karun uyuşuk gözlerle adama bakmakla yetindi. Yerinden kımıldamadı ama Camden'in kendisine yaklaşmasına da ses çıkarmadı.

"Beni hatırladın mı?" diye sordu Camden.

"Hatırladığını sanmam."

Camden kadının kibirli yanıtını duymazdan geldi. "New York'ta iki köpeğim var." Karun'la konuşuyordu. "Hannah ve Bernard, afaan ikili. Günün birinde seninle tanışmaktan çok memnun olurlar."

Köpekleri olduğuna dair verdiği bu sıradan ve önemsiz bilgi, neden kadının içini yakmıştı ki?

"Demek hatırlamadın." Karun'un kulağının arkasındaki rüyeleri özlemle kaşdı. "Seni özledim."

"Onu geri vermek istedim," dedi Gigi soğuk bir ifadeyle.

Camden, Karun'u kucaklayıp bir kulağını öptükten sonra başını eğdi. "Piyanonun akordu bozulmuş."

"Kimse çalmıyor ki."

"Çok yazık." Dönüp enstrümana takdir eden bir bakış attı.

"Étard marka bir piyanonun çalınması gerek."

"New York'a dönerken boşanma hediyesi olarak onu da götürebilirsiniz." Aslında bunu evlilik hediyesi olarak sipariş etmişti ama ancak Camden gittikten birkaç ay sonra gelmişti.

Camden bakışlarını Gigi'ye çevirdi. "Teşekkür ederim. Üzerinde isminin baş harfleri yazılı olduğuna göre, seve seve kabul edebilirim."

Camden öyle yakınında duruyordu ki Gigi, ipek robdö-şambrının altından gece yarısı yaydığı kokuyu alabiliyordu

sanki. "Sadede gelelim, olmaz mı?" diye mırıldandı. "Bir erkeğin cinsel olarak bu kadar çekimser kalması hiç de cazip değil."

"Evet, evet, farkındayım. Ama hala size karşı isteksizim."

"Bütün ışıkları kapatın ve başka biri olduğumu hayal edin."

"Bu çok zor. Sesinize hakim olamıyorsunuz ki."

Gigi kızardı. Elinde değildi ki. "Ağzımı açmam."

Camden başını hafifçe iki yana salladı. "Faydası yok. Nefesinizden anlarım bu kez de."

On yıl önce olsa bunu bir aşk itirafı olarak algılardı. Kalbi hala aynı hızda, tek bir tempoda atıyordu.

Camden reveransla kadını selamladı. "Bir parça daha çaldıktan sonra yatacağım."

Gigi odadan çıktıktan sonra hafif ve yaz mevsiminin son gülleri gibi unutulmaz bir şeyler çalmaya başladı. Gigi iki ölücüde ne çaldığını anladı; *Liebesthume*. Tanıştıkları ilk geceadam ve Bayan Rowland bu parçayı birlikte çalışmışlardı. Müziğe yeteneği olmayan Gigi bile bu melodiyi tek eliyle çalabilirdi.

Aşk Rüyası. Camden'la yaşadığı tek şey.

Bayan Rowland'ın Dük'ün elde etme çabaları çıkmaza girmişti.

Oysa ilk gün her şey ne kadar da yolunda gitmişti. Bir kasa dolusu Chateau Lafite hensen Ludlow Court'a gönderilmiş, Ludlow Court'un meyve bahçelerinden toplanmış bir sepet dolusu zeytin ve kayısıyla birlikte teşekkür notu da hemen akabinde ulaşmıştı.

Ama devamı gelmemişti. Victoria, yakınlarda yapılacak yardım toplantısına adamı davet ettiğinde Dük, cömert bir bağış çekti göndermesine karşın davete katılmamıştı. İki gün

sonra cesaretini toplayıp Ludlow Court'a kendisi gittiğindeyse uşağı, Dük'ün evde olmadığını söylemişti.

Victoria, çocukluğunun geçtiği Devon'daki evi yeğeninden satın aldığından beri, beş yıldır burada yaşıyordu. Bu beş yılda Dük'ün tüm gidiş gelişlerini gözlemlemişti ve adamın günlük yürüyüşleri haricinde hiçbir yere gitmediğini çok iyi biliyordu.

Böylece Dük'ü yeniden yürüyüş yaparken yakalamaktan başka şansı kalmamıştı.

Özsaygısı olan hiçbir bahçıvanın öğle saatinde çiçek budamayacağına aldırmadan, eline aldığı makasla bahçenin önündeki çiçekleri inceliyormuş gibi yaptı. Dükün her zamanki saatte dönemeci dönüp geldiğini gördüğünde, küt küt atan kalbiyle kendini yolun yanındaki alçak kapıya gücbele attı ama önünden geçip giden adamın ağzından sadece "İyi günler," sözünün çıktığını duyabildi.

Ertesi gün, bahçenin önüne yakın bir yerlerde beklerken de daha iyi bir sonuç alamadı. Dük iki çift laf etmekten kaçınıyordu. Victoria, havayla ilgili yorumlarına karşılık yine bir önceki gibi "İyi günler," yanıtını alabiliyordu. O günden sonra üç gün yağmur yağdı. Dük yağmurluk ve lastik çizmelerle yürüyüşüne devam ediyordu ama Victoria'nın sağanağın altında bahçede çalışması ya da çalışıyormuş gibi davranması mümkün değildi.

Avuçlarını ovuşturup daha güzel bir plan yaptı. Adamla birlikte yürüyecekti. Tanrı şahidi olsun, sübarını yerle bir etmeye mal olsa da, ne yapıp edip Dük'ü Gigi'ye yamayacaktı.

Beyaz yürüyüş kıyafetlerini giyip rahat yürüyüş ayakkabılarını da ayağına geçirerek salonda beklemeye koyuldu. Dük

dönemeşte görününce saçaklı şemsiyesini kaplığı gibi dışarı fırladı.

"Biraz egzersiz yapmaya karar verdim efendim." Bahçe kapısını arkasından örterken gülümsedi. "Size eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Dük boynuna astığı kelebek gözlüklerini takıp kadına baktı. Ulu Tanrım, bu adam en ufak hareketiyle bile bir asilzade olduğunu gösteriyordu. Bir yetmiş sekizlik boyuyla olağanüstü uzun değildi ama yukarıdan öyle bir bakışı vardı ki, Rodos Heykeli bile kendini yanında cüce gibi hissedirdi.

İzin verdiğini belirten bir söz etmedi. Sadece kelebek gözlüğünü bırakıp, "Madam," diye mırıldandı ve hemen ardından yürümeye devam edince, Victoria aceleyle peşinden koşturmaya başladı.

Dükün hızlı yürüdüğünü tabii ki biliyordu ama on dakika boyunca peşinden koşturunca, ne kadar hızlı olduğunu daha iyi anladı ve keşke Gigi kadar uzun olsaydım, diye diledi.

Tüm zarif ve nazik davranışları bir kenara itip elbisesinin dar etekliğine lanet ederek koşar adım ilerledi ve sonunda Dük'e yetti. Kendi kendine çeşitli sohbet konuları belirlemişti ama daha sadece yolun sonundaki evle ilgili ilginç tarihsel detayları aktardığında bile Dük'ün bir buçuk metre gerisinde kalmıştı. Üstelik hayatı boyunca bir hanımefendiye yaraşır şekilde hareket ettiği için, beyin kanaması geçirmeden Dük'ün peşinden daha fazla koşabileceğinden de emin değildi.

Nihayet konuya geldi. "İki hafta sonra evimde vereceğim akşam yemeğine katılmak ister miydiniz efendim? O hafta kızım geliyor ve eminim sizinle tanışmaktan onur duyacaktır."

Gigi'yi Londra'dan zorla getirmesi gerekecekti ama orasını sonra da düşünebilirdi.

"Ben yemekler konusunda titiz adamım Bayan Rowland ve genellikle kendi aşçımın pişirdikleri dışında yemek yemem."

Lanet olası. Bu kadar huysuz olmak zorunda mı? Bu adamı evine getirebilmek için bir kadın ne yapmalıydı? Önünde çıplak dans mı edecekti? O zaman da adam, mutlaka başının döndüğünden yakınırды.

"Eminim bir şeyler..."

"Ama karşılığında sizden bir iyilik istersem davetinizi kabul edebilirim."

Dük'e ayak uydurmak bu kadar zor olmasa biraz mola verilebilirdi. "Benim için onurdur. Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz efendim?"

"Bildiginiz gibi ben sakin ve huzurlu kıyafetlerini seviyorum," dedi. Adamın sesinde biraz alay mı sezilemişti? "Ama kıyafetlerinin en tutkulu taraftarları bile bazen şehir yaşamının zevklerini özleyebiliyorlar."

"Gerçekten de öyle."

"Son on beş yıldır kumar oynamadım."

Yoksa Dük kumarcı mıydı? Ama adam, Homeros gibi yüzünü parşömene gömen bir münzevi değil miydi? "Anlıyorum," dedi, gerçekte anlamasa da.

"Yeşil kumar masası acilen beni çağırıyor ama kendimi tatmin etmek için Londra'ya gitmek istemiyorum. Benimle birkaç el oynamayı kabul eder misiniz?"

Bu kez Bayan Rowland gerçekten şaşmıştı. "Ben mi? Kumar mı?"

O güne dek bir şilinine bile bahse girmemişti. Kumar Victoria'ya göre, bir dükten boşanmayı saymazsak, bir kadının yapabileceği en aptalca şeydi.

"Reddederseniz sizi anlarım..."

"Hayır," diyen kendi sesini duydu. "Zararsız bir bahse girmeye hiçbir itirazım yok..."

"Ben daha ilginç şekilde oynamayı seviyorum," dedi Dük. "Bin pound'una."

"Yüksek paylarla oynayanlara da hayranımdır," diye ekledi Bayan Rowland.

İyi mi? İtibarını kaybedebileceğini söylerken, sağduyusu-
nu da son gramına kadar kaybedebileceğini söylememişi ya.
Ve Dük'ü olabilecek en aptal, en rezil şekilde övgülere boğdu! Her iyi protestanın hayatında en az bir kez başına geleceği üzere, artık günah çıkarmak için kilisenin yolunu tutabilirdi.

"Anlaştık o halde." Perrin Dükü onaylarcasına başını salladı. "Tarih belirleyelim mi?"

Onuncu Bölüm

Ocak 1883

"Sevgili kuzenim Grandük Aleksey bugün evleniyor," dedi, genelde Appolonia'nın kısıtlanması olan Ploni Hala olarak tanınan Kontes von Loffler-Lisch. Camden'in annesinin ikinci dereceden kuzeniydi ve sırf düğüne katılmak için kalkıp ta Nice'ten gelmişti. "Duyduğuma göre gelin, altın avcısının tekiymiş."

Düklük unvanı miras kalmasa, kendisi için de aynı şeyin söyleneceğini düşündü Camden alayla. Ama bu durumda, sınıf atlama başarısı sayesinde, aceleye gelen evlilikleriyle ilgili söylentilerin yükünü Gigi çekecekti.

"Soylu kuzeninizin evliliği büyük bir olay olacak, desene-
ze," dedi Camden.

"Muhtemelen." Kır düşmüş saçları özenle taranan yaşlı Kontes başıyla onayladı. "Zatı" Gelinin ismini hatırlayamıyorum. Elenora von Schellersheim mi? Von Scheffer-Boyadel mi? Yoksa ismi de Elenora değil miydi?"

* Ft. Lanet olsun. Ç.N.

Camden gülümsedi. Ploni Hala muazzam hafızasıyla tanınır. Dilinin ucuna gelip de bir türlü hatırlamamak, çok sinir bir şey olmalıydı.

Camden kadının yanına oturup bardağına biraz daha portakal likörü doldurdu. "Gelin nereli?"

"Polonya sınırında bir yerden sanırım."

"Biz de orali birilerini tanıyoruz," dedi Camden, Theodora'yı kastederek.

Kontes, Twelve Pillars'taki büyük salonda devam eden alıcı sohbete odaklanmaya çalışarak kaşlarını çatı. Bu arada, düşüne katılmak üzere anakaradan Camden'in otuz kadar kuzeni gelmişti ve annesi her ne kadar pek ilgilenmese de, onları sonunda bir malikanede ağırlayabildiğine memnundu.

"Von Schweinfurt mu?" Ploni Hala pes etmemeye kararlıydı. "Yaşlanmaktan nefret ediyorum. Gençliğimde bir tek isim unutmazdım. Hadi bakalım. Von Schwanwisch mi?"

"Von Shnurbein. Yok yok, von Schottenstein!" diye takıldı ona Camden. Neşesi yerindeydi. Yarın bu saatlerde tanıştığı en çekici kızla evlenecek ve yarın gece...

"Von Schweppenburg!" dedi Kontes, sonunda hatırlayarak. "Evet, işte buldum! Beynimdeki tüm tahtalar eksilmemiş henüz."

"Von Schweppenburg mu?" Polytechnique'teyken bir keresinde yanlışlıkla elektrik çarpmıştı onu. Şimdi de parmak uçlarında yine aynı şoku hissetti. "Kont Georg von Schweppenburg'un dul eşi mi yani?"

"Durum o kadar da vahim değil canım. Kızı, Theodora, ismi de böyleydi, Elenora değil. Zavallı Alesha abayı yakmış."

Camden beyninden vurulmuşu dönmüştü ve tehlike çanlarının uğultusunu duymak istemiyordu. Kutsal Roma İmparatorluğu dönemine dayanan unvanlar, erkekler arasında devamlılıklarını sürekli korumuşlardı. Belki de, Schweppenburg sülalesinde, Theodora isimli evlenme çağına gelmiş bir kıızı olan başka bir Kont Georg daha vardı.

Ama bu yüzde kaç ihtimaldi? Hayır, burada konuşulan kendi Theodora'sıydı, bir zamanlar mutluluğunu garanti etmeyi ümit ettiği kişi. Ama böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Bir ay içinde nasıl iki kişiyle birden evlenebilirdi? Tek yanıt vardı, o da evlenemeyeceğiydi. Ya Theodora yanılıyordu ya da Kontes. Gerçekten de komik bir seçenektir. Tabii ki Theodora evleneceği adamın adını bilecekti. Kontes yanılıyor olmalıydı.

"Yıllar önce St. Petersburg'da karşılaşmışık," dedi Camden, sözlerine dikkat ederek. "Ben onun Polonyalı bir prensle evlendiğini sanıyordum."

Kontes homurdandı. "İki eşli olması biraz komik olmaz mıydı? Ne yazık ki, böyle bir ihtimal yok. Alesha'ya sorsan, her hareketini izleyen annesi sayesinde kutuplardaki buzullar kadar saf bir kızla evleniyor. Bence sen yanılıyorsun evladım."

Camden'in beyninin içindeki arbede iyice kızışmıştı. Bir kadeh dolusu içki doldurup hepsini bir dikişte içti. Likörün içindeki konyak genzini yaktı ama etkisi teszcziliydi.

"Saat daha öğleden sonra iki. Bekarlığa veda kutlaması için biraz erken değil mi?" diye gevezelik etti Ploni Hala. "Korkuyorsun ya?"

Korkup korkmadığını bilmiyordu. Hiçbir urvunu hissetmiyordu. Ayağının altındaki sert toprağın sarsılıp, çatlaklar ve

yanıklar oluşturarak her yana yayılması gibi, tehlike ve karmaşadan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Ayağa kalkıp Kontes'i selamladı. "İzinizi istiyorum asil kuzenim. Halletmem gereken ufak bir sorun var. Yemekte görüşmek üzere."

Camden salonun dışında da düşüncelerini toparlayamıyordu. Bomboş ve soğuk koridorlarda gezinirken, Ploni Hala'nın söyledikleri, sansar istilasına karşı panik olmuş tavuklar gibi, beyninin içinde oradan oraya dağılıyordu.

Nedenini anlamasa da çok korkuyordu. Adamı en çok korkutansa, beyninin ta derinlerinde hissettiği gibi, Ploni Hala'nın yanılmadığıydı.

Evin önüne yakın bir yerdeki koridorun köşesinde, mektup kutusunu taşıyan genç usaklardan biriyle çarpıştı. "Afedersiniz Lordum!" diye özür dileyen usak hemen eğilip mektupları toplamaya başladı.

Uşak mektupları toplarken, Camden içlerinden ikisinin kendi adına olduğunu gördü. Arkadaşlarının el yazısını tanııyordu. Yeni dönem çoktan başlamıştı ve neden hala dönmediğini merak etmişlerdi muhtemelen. Sınıf arkadaşlarına evleneceğini bildirmemişti. Gigi'yle birlikte Paris'te, okuluna çok kısa bir mesafedeki Quartier Latin'deki Montagne Sainte Geneviève'de, yardımcısının onlar için tuttuğu geniş dairede sürpriz bir parti düzenlemeye karar vermişlerdi. Hazırlıklara başlamaları için bir açığı ve bir hizmetçinin tutulduğu daireye, bazı önemli eşyalar da çoktan yerleştirilmişti.

Kutuyu usaktan almak için elini uzattı. "Bana ver Elwood."

Elwood şaşırarak baktı. "Ama efendim, Bay Beckett mektupları tasnif etmek için hepsini önce kendisine götürmemi istemişti."

"Ne zamandan beri?"

"Noel geçtikten sonra, Bay Beckett, efendimizin sürekli gelen bağış mektuplarından sıkıldığını söyledi."

Ne? Camden neredeyse bu sözü yüksek sesle söylüyordu. Babası, elindeki son kuruşu bile vermeyeceği bir dilenciye henüz rastlamamıştı. Aslında onları bu kadar fakirliğe iten, bir bakıma da babasının fazla yumuşak başlı oluşuydu.

Camden'in zihnindeki dehşet verici şüpheler gittikçe büyüyordu. Huzurunu kaçırmaya çalışan ihtimalleri ağır ve sert bir sopayla ezip zihninden defetmek istedi. Az önce duyduklarını unutmak, kafasının içinde bas bas bağırان acil siren seslerini duymazdan gelmek ve her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu düşünmek istiyordu.

Yarın evleniyordu. O kıza yatmak için can atıyordu. Her gün onun yanında uyanıp hayranlıkla kıızı izlemeyi ve enerjisini hissetmeyi ipe çekiyordu.

"Pekala, bunları Beckett'a götür o halde," dedi.

"Peki efendim."

Camden uşağın koridordan gidişini izledi. *Bırak gitsin. Bırak gitsin. Soru sorma. Düşünme. Araştırma.*

"Bekle," diye emretti.

Elwood itaatkar bir tavırla döndü. "Evet, efendim?"

"Beckett'a, on beş dakika içinde kendisini odamda görmek istediğimi söyle."

On Birinci Bölüm

22 Mayıs 1893

İşini ve karısını çok az düşündüğü anakaraya yaptığı bir haftalık, yorucu seyahatin ardından, centilmenler kulübü ilaç gibi gelir sanmıştı. Ama Camden daha yeni yapurduğu üyelüğünden pişman olmaya başlamıştı bile. Daha önce hiçbir centilmenler kulübüne adım atmamıştı ama zihninde hep, karlarından ve aşklarından daralan erkeklerin viski içip gelişigüzel politik sohbetler ederek *Times*'in sayfalarında gezindikleri sessiz, sakin bir yer olarak yer etmişti.

Solmuş şarap lekeleri, gaz lambası yüzünden yer yer kararan duvar kağıdı, kıbarca eski püskü denebilecek on yıl öncesinden kalma mobilyalardan da anlaşılacağı üzere, belki de yarım asırdır hiç elden geçirilmeyen kulübün içi, öğleden sonrasını huzurlu geçireceği, uyuklamaya elverişli bir yer gibi duruyordu. Birkaç dakika gerçekten de öyleydi ta ki, tanıtım için gelen bir grup tarafından kuşarılan kadar.

Konuşma, kısa süre içinde Camden'in mal varlığına geldi. Mektuplarından birinde toplumun değiştiğine ve insanların

Adamların Etileri

son zamanlarda paradan başka bir şey konuşmadıklarını belirten Bayan Rowland'a pek de inanmak istememişti. Ama şimdi inanıyordu.

"Böyle bir yatın değeri nedir?" diye sordu aç gözlü genç adamlardan biri.

"Kar oranı yüksek mi?" diye sordu bir diğeri.

Belki de çoğu geniş arazinin gelirini yarıya düşüren tarım alanındaki krizin, bununla bir ilgisi vardı. Aristokrasi sıkıntıydı. Zaten az olan para, malikanelere, at arabalarına ve hizmetçilere gidiyordu. Birileri, parlamenter ve sulh hakimi olarak birilerine zamanını adayabilen diye, yüzyıllardır centilmenlik standardı olan işsizlik, gün geçtikçe daha da savunulması güç bir duruma düşüyordu. Şimdiye dek birkaç centilmen, çalışma cesaretini göstermişti.

"Böyle bir yat, sadece Amerika'nın en zengin birkaç adamının alabileceği kadar pahalı," dedi Camden. "Ne yazık ki, bunları tedarik edenlerin çoğu, servet sahibi olduklarını iddia edemezler."

Kendisi de yat tasarımı ve üretimi yapılan firmasına bel bağlasa, hali vakti yerinde bir adam olurdu ama Manhattan'ın elit tabakasıyla sıkı fıkı olacak kadar varlıklı olamazdı. Denizcilikteki diğer girişimi olan yük taşımacılığı ve ticari gemilerin yapıldığı tersaneler, Amerikalıların kendi portföyü için "köftepatates" porsiyonu dedikleri şeyi kapsıyordu.

"İnsan nasıl böyle bir firmanın sahibi oluyor?" diye sordu kendisiyle muhatap olan gruptan bir başka adam ama bu diğerleri kadar genç değildi ve görünüşüne bakılırsa yeleğinin altına korse giymişti.

Camden, uzaktaki duvarda iki kitap rafının arasında asılı olan sarıkaçı saate göz attı. Saat kaç olursa olsun, yarın saat sonra bir randevusu olduğunu söyleyecekti. Saat üçü çeyrek geçiyordu ve saatin hemen yanında duran Lord Wrenworth'un gangsterler çetesinin ortasında kalan Camden'i izleyip eğlenmediğini gördü.

"Nasıl mı?" Camden arkasındaki korseli adama döndü. "Şans, zamanlama ve ağırlığı kadar altınları olan bir eş sayesinde sevgili dostum."

Yanıtı, şok ve saygıyla karışık derin bir sessizlikle karşılanmıştı. Böylece kaçma fırsatını da yakalamıştı. "Afedersiniz baylar. İzin verirsiniz Lord Wrenworth'la biraz laflamak istiyorum."

Kızını Lake District'ten bana kartpostal gönderdi. Lord Wrenworth'un da orada olduğuna dair bir söylenti kulağıma çaldı.

Kızım bir haftalığına kalabalık bir grupla birlikte İskoçya'ya gidiyor. Lord Wrenworth da bu gruptaymış.

Kızımı son gördüğüm bir akşam yemeğinde, bileğinde daha önce görmediğim bir bilezik vardı. Nereden geldiği konusunda da ser verdi, sır vermedi.

Bayan Rowland aşırıya kaçmasa da Lord Wrenworth'tan övgüyle bahsediyordu. Bütün erkeklerin olmak isteyeceği, kadınlarınsa büyülediği bir adam. Lord Wrenworth özünde nazik, şık, sakın ve kendinden emindi.

Lord Wrenworth gülümseyerek, "Etrafınıza büyük bir kalabalık toplamışsınız Lordum," dedi, Camden'la el sıkışırken. "Bu kesimin oldukça merakını uyandırıyorsunuz."

"Ah, evet, yeni moda sirk gibi," dedi Camden. "Ticari işlere kafa yormayacak kadar iyi bir konumda olduğunuz için şanslısınız."

Lord Wrenworth bir kahkaha attı. "O konuda yanılıyorsunuz Lordum. Zengin asilzadelerin de fakir asilzadeler kadar paraya ihtiyacı vardır. Ne de olsa bizim masraflarımız daha çok. Ama bu maddi başarınız, yalnızca kısmen merakları cezbediyor."

"Durun tahmin edeyim, şu önemsiz boşanma meselesi daha çok merak uyandırıyor, değil mi?"

"Az çok. İnsan eğlenceli dedikodular aradığında eski moda bir cinayet, zina yüzünden boşanma gibi bahaneler, beklentileri fazlasıyla karşılar."

"Gerçekten de öyle. Siz ne duyduunuz?"

Lord Wrenworth bir kasını kaldırdı ama Camden'in sorusunu yanıtladı. "Benim bir ordu kadar baldızım var. İçlerinden birinin, güvenli bir kaymaktan öğrendiğine göre, Leydi Tremaine'in malvarlığının yarısını size vermesi ve balayına sizin lüks gemilerinizden biriyle gitmesi şartıyla boşanmaya razı oluyormuşsunuz."

"Çok ilginç. Ben yolcu taşımacılığıyla ilgilenmiyorum oysa ki."

"Yanılıyor olmalısınız," dedi Lord Wrenworth. "Buna karşılık, Leydi Wrenworth'un diğer kızkardeşinin yine sağlam kaynaklardan öğrendiğine göre, siz barışmaya çok da uzak değilmişsiniz."

Camden başıyla onayladı. "Sanırım siz de bundan yanassınız. Leydi Tremaine'in bu konuda size hayli kızgın olduğunu

söylemeliyim. Lord Frederick'in yakın dostu olduğunuzu sanıyormuş."

"Ama bu durumda kendisinin dostluğuna ihanet etmiş sayılırım," dedi Lord Wrenworth, hiç düşünmeden. "Lord Frederick kendisinden şüphe edilmeyecek kadar iyi bir insan olsa da... İyi insan da tam lafinın üzerine gelirmiş. Dedikoducular, bu gece anlatacak yeni konular buldular demektir bu."

Başıyla kapıyı işaret etti. Camden dönüp baktığında, genç bir adamın kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Hafif kambur olsa da, bir seksen civarında, uzun boylu bir adamdı. Yuvarlak yüzü, keskin bir çenesi, berrak ve şeffaf gözleri vardı. Odadaki diğer insanlar Frederick'i görünce yaptıkları işi bırakıp pür dikkat izlemeye koyularak, bir Camden'a bir de öbürüne bakakaldılar ama Frederick dikkatleri üzerine çektiğinden habersizdi.

Genç adam, elini Lord Wrenworth'a uzattı. "Lord Wren, sizi gördüğüme sevindim." Şaşırtıcı derecede melodik ve kalın bir ses tonu vardı. "Ben de size bir not göndermeyi düşünüyordum. Leydi Wren birkaç ay önce portresini yapmamı rica etmişti. Tabii ona portre konusunda çok başarılı olmadığımı söylemiştim ancak olanları biliyorsunuz, bugünlerde oldukça fazla boş zamanım olacak görünüyor. Eğer hala ilgileniyorsanız..."

"Eminim bu fikre bayılacaktır Freddie," dedi Lord Wrenworth yumuşakça. Ardından Camden'a döndü. "Lord Tremaine, izin verirsiniz sizi Lord Frederick Stuart'la tanıştırmak isterim. Freddie, Lord Tremaine."

Camden elini uzattı. "Memnun oldum bayım."

Lord Frederick gözlerini kırıştırdı. Sanki korkunç birini bekliyormuşçasına bir an Camden'a baktı. Sonra yutkunup iri ve dolgun eliyle Camden'ın elini sıkı. "Evet. Ben de memnun oldum Lordum."

Bayan Rowland'ın detaylı şekilde yazdıklarına karşın, nendense Camden daha ilginç bir tip bekliyordu. Lord Frederick öyle bir adam değildi. Lord Wrenworth'un yanında fazla sıradandı, bakışları hoş ama dikkat çekici değildi, giysisi demode, davranışlarıysa fazla doğaldı.

"Ressam mısınız Lord Frederick?"

"Hayır, hayır, amatörce uğraşıyorum sadece."

"Boş laf," dedi Lord Wrenworth. "Lord Frederick, yaşına göre son derece başarılı."

Yaşına göre başarılı! Camden da başka bir şey beklememişti zaten. Lord Frederick, yirmi dört kıştan fazlasını yaşadığını hiç zannetmediği, yeni yeni sakalları çıkan, deneyimsiz bir bekti.

"Çok naziksiniz Lord Wrenworth," diye geveledi. Kulübün içi oldukça serin olmasına karşın, Camden adamın terlediğini farketmişti.

"Aynı fikirde değilim," dedi Wrenworth. "Evde Frederick'in resimlerinden bir tane var. Leydi Wrenworth ona bayılıyor. Aslında, Leydi..."

Lord Frederick aniden paniğe kapıldı. "Wren!"

Lord Wrenworth afallamıştı. "Evet Freddie?"

Lord Frederick kurnaz bir yanıt veremedi. "Humm... Şey... Unuttum."

"Siz ne söylüyordunuz Lordum?" diye sordu Camden.

"Sadece kayınvalidemin de o resmi çok istediğini söyleyecektim," dedi Lord Wrenworth. "Ama Leydi Wrenworth onu kimseye vermez."

Lord Frederick, rakibinin karşısında öfkeyle, "Ah," dedi renkten renge girerek.

Yaşca büyük olan diğer iki adam birbirine baktı. Lord Wrenworth, Lord Frederick'in çıkışının ardındaki nedenden habersizmiş gibi davranarak omuz silkti. Ama Camden çoktan anlamıştı. "Leydi Tremaine de Leydi Wrenworth gibi resimlerinizin hayranı mı Lord Frederick?"

Lord Frederick yardım dilercesine Lord Wrenworth'a baktı ama Lord Wrenworth, kendini bu konuya dahil etmekten kaçınarak Lord Frederick'i, Camden'in sorusuyla baş başa bıraktı. "Himm, Leydi Tremaine benim çabalarımı her zaman takdir eder. Harika bir resim koleksiyoncusudur kendisi."

Camden, karısı hakkında bir şey söylemeye yetimli değildi. Ama klasik stile ve Sir Frederick Leighton'la Lawrence Alma-Tadema'nın eserlerine hayran olan bir toplumdaki, en önemli Empresyonist ressamların koleksiyonlarına da yer verebileceğini düşündü. "Anladığım kadarıyla sanattaki yeni akımları onaylıyorsunuz."

"Evet, efendim," dedi Lord Frederick biraz rahatlayarak.

"O halde günün birinde yolunuz New York'a düşerse, beni ziyaret etmenizi tavsiye ederim. Benim koleksiyonum, en azından nitelik olarak Leydi Tremaine'inkinden daha iyi."

Zavallı adam oyuna getirildiği korkusuyla cebelleşiyordu ama Camden'in davetini iyi niyetli bir davet gibi algılamayı tercih etti. "Onur duyuyum efendim."

O anda Camden, Gigi'nin bu genç adamda ne bulduğunu anladı. İyi niyet, içtenliği, tanıştığı herkesin iyi tarafını görmeye istekli oluşu. Bu isteği, sağlığından çok, doğuştan gelen bir sevimlilikten kaynaklanıyordu.

Lord Frederick bir an tereddüt etti. "Amerika'ya yakında dönüyor musunuz yoksa bir süre daha buralarda mısınız?"

"Sanırım boşanma sorununu halledinceye kadar Londra'da kalsam iyi olacak."

Lord Frederick artık parlak ve canlı bir kırmızıbiber kadar kızarmıştı. Lord Wrenworth saatini çıkartıp baktı. "Tanrım, beş dakika önce Leydi Wrenworth'la kitapçıda buluşmam gerekirdi. Kusuruma bakmayın baylar. Hiç kimse bekletilen bir kadın kadar öfkeli olamaz."

Camden büyük dinlenme salonuna baktı. Gazeteler bir anda hışırdamaya, sohbetler devam etmeye, külleri kırmızı mavi halının üzerine dökülen purolar, yeniden bıyıklı dudaklara götürülmeye başlamıştı.

Nahoş ve sınır tanımayan meraklı bakışların üzerlerinden çekildiğine memnun olan Camden, dikkatini yeniden Lord Frederick'e yöneltti. "Anladığım kadarıyla karımla evlenmek istiyorsunuz."

Lord Frederick'in benzi attı ama yerinden kımıldamadı. "Evet, öyle."

"Neden?"

"Kendisini seviyorum."

Camden'in adama inanmaktan başka şansı yoktu. Lord Frederick'in yanısı, tüm açıklığıyla çok içten verilmişti. Göğsünde beliren acıyı görmezden geldi. "Başka?"

"Anlayamadım?"

"Aşk güvenilirmez bir duygudur. Lady Tremaine'le evlenmekten asla pişman olmayacağınızı size düşündüren nedir?"

Lord Frederick yutkundu. "Çok iyi, zeki ve cesur. Bu dünyayı biliyor ama kendisini yıkmasına izin vermiyor. Büyüleyici. Şey gibi... Şey..." Ne söyleyeceğini unuttu.

Camden, "Gökteki güneş gibi mi?" diye araya girdi, iç geçirerek.

"Evet, kesinlikle," dedi Lord Frederick. "Nereden bildiniz?"

Çünkü ben de bir zamanlar öyle olduğumu düşünürdüm. Aslına bakarsan hala da düşündüğüm oluyor.

"Şans işte," diye yanıtladı Camden. "Söyleyin bakalım genç adam. Böyle bir kadınla evlenmenin ne kadar zor olacağını hiç düşündünüz mü?"

Lord Frederick, önünde duran bol miktardaki dondurmadan sadece birkaç kaşık yemesine izin verilen bir çocuk gibi afalladı. "Böyle derken?"

Camden başını iki yana salladı. Ne diyebilirdi ki? "Benim gibi yaşlı bir adamın boş sözlerine kulak asmayın." Tekrar elini uzatıp tokalaştılar. "Size bol şans dilerim."

"Teşekkür ederim bayım." Lord Frederick hem rahatlamış, hem de minnettar görünüyordu. "Teşekkürler. Size de bol şans."

İyi olan kızın.

Yanıt Camden'in dilinin ucuna gelmişti ki, ne söylemek üzere olduğunu farkedip ağzını açmadı. Buna benzer bir laf bile etmesi mümkün değildi. Böyle bir şeyi aklından bile geçiremezdi. Gigi'ye ihtiyacı yoktu. Kadını geri istemiyordu. Er-

keklerle özgü sahiplenme içgüdüsünden etkilenen ruh halinin verdiği tepkiden başka bir şey değildi bu.

Lord Frederick'i ve başka birkaç kişiyi daha selamladıktan sonra şapkasını ve bastonunu alarak güneşli bir güne doğru kulüpten ayrıldı. Gökyüzü karanlık, soğuk esen bir rüzgar ve şiddetli yağmur olmalıydı. Sağanağın altında buz gibi havayı memnuniyetle kabul edebiliirdi.

Ama onun yerine, merhametsizce parlayan güzel ilkyaz güneşine katlanmak, kuşların cıvıltısını ve çocukların kahkahalarını dinlemek zorunda kalırken, kendi kendine yaptığı tüm mantıklı açıklamaları da birer birer çürüyordu.

Gigi yanılıyordu. Theodora yüzünden değildi. Hiçbir zaman da Theodora yüzünden olmamıştı. Hepsî Gigi'nin yüzündendi.

Gigi, Victoria'ya güçlük çıkarıyordu.

"Perrin Dükü mü?" Kaşlarını çatı. "Sen onu nereden tanıyorsun?"

Doğrusu Victoria, Gigi'den böyle bir tepki beklemiyordu. Dükten yalnızca laf arasında, Gigi'yi Londra'dan biraz uzaklaşması için ikna etmeye çalışırken söz etmişti. "Kendisi benim komşum. Yürüyüş yaparken tanıştık."

"Kendini tanımasına nasıl izin verdin, hayret." Beyaz gömleklî, siyah etekli garson gelip bardaklarına maden suyu doldurdu. Victoria kadınların gittiği bir çay salonunda buluşma ayarlamıştı. Gigi'nin hizmetçilerinin, dedikodu yapmayacağından emin olamazdı. "Ahlaksız ve çapkın adamlardan uzak durduğumu sanıyordum."

"Ahlaksız ve çapkın mı?" diye haykırdı Victoria. "Dük'ün böyle biri olduğunu da nereden çıkardın? O çok saygın biri, seni onunla tanıştıracam."

"On beş yıl kadar önce neredeyse ölüme neden olan bir kaza yapmış. O günden sonra kendini toplumdaki soyutlamış. Sana onun zampara, kumarbaz ve ahlaksız biri olduğunu kanıtlayacağım."

Victoria açık kalan ağzını gizlemek için peçetesiyle üst dudağını sildi. Dük gençliğinde kadının komşusuydu. Şimdi de komşusuydu. Ama aradaki yirmi yıl içinde ne yaptığı hakkında fikri olmadığını da kabul etmek zorundaydı.

"Carrington'dan beter olamaz ya?"

"Carrington mı?" Gigi annesine baktı. "Bu adamı neden Carrington'la kıyaslıyorsun? Onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette hayır!" diye şiddetle karşı çıktı Victoria. Bir sonraki anı yaşamak bile istemedi çünkü Gigi'nin şüpheyle bakan gözleri küçülmüştü.

"O halde ne diye onu akşam yemeğine davet ettin?" Sesi her kelimede biraz daha soğuk çıkıyordu. "Sakin beni Perrin Düşesi yapmak gibi delice bir planın olduğunu söyleme."

Victoria iç geçirdi. "Bir zarar olmazdı, değil mi?"

"Anne, sanırım sana Tremaine'den boşanır boşanmaz Lord Frederick Stuart'la evleneceğimi söylemiştim." Gigi, kalın kağıtlı bir çocukla konuşuyormuşçasına ağır ağır konuşuyordu.

"Ama bir süre daha boşanamayacaksın," diye belirtti Victoria makul şekilde. "O zamana dek Lord Frederick'e karşı duyuların değişebilir."

"Sen bana maymun iştahlı mı demek istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır." Ah, Tanrım! Bu kıza müstakbel eşinin sincap kadar beyni olmadığını nasıl söyleyebilirdi ki? "Ben sadece Lord Frederick'in sana pek uygun olmadığını düşünüyorum."

"Frederick hiçbir ahlaksızlığı olmayan iyi, nazik ve kibar biri. Beni de çok seviyor. Daha iyisini bulacağımı sanmıyorum."

Lanet olsun. Kızı meydan okuyordu. "Ama bu konuyu dikkatlice düşünmelisin. Sen zeki bir kadınsın. Seninle aynı düzeyde olmayan bir adama gerçekten saygı duyabilir misin?"

"Neden açık konuşup Frederick'in aptal olduğunu düşünüdüğünü söylemiyorsun?"

Ah budala kız. "Pekala, o adam aptalın teki ve onunla evleneceğin fikrine bile katlanamıyorum. Senin ağırlığını taşıyacak nitelikte biri değil."

Gigi sükunetini korudu. "Görüştüğümüze sevindim anne. Londra'da hoş vakit geçirmeni diliyorum. Ama ne yazık ki önümüzdeki hafta, ondan sonraki hatta daha da sonraki haftalar da Devon'a gelemiyorum. İyi günler."

Victoria ellerini yüzüne kapatma isteğini güçlkle bastırdı. Şaşkına dönmüştü. Boşanma öncesinde, Gigi'nin yanında Camden'in lafını etmemeye çok dikkat ediyordu. Şimdi bir de Lord Frederick mi çıkmıştı?

Gigi burnundan soluyarak eve geldi. Annesinin derdi neydi? Unvanın anlamsızlığını Gigi'nin anlamasının üzerinden asır geçmişti ama Bayan Rowland hala çilek yapaklı tacın, tüm sorunlara deva olacağını savunuyordu.

Karun'u aradı. Hoşgörülü anlayışı, daimi sevgisiyle hiç kimse ya da hiçbir şey, kadını Karun kadar rahatlatamıyordu. Ama Karun ne yatak odasıydı ne de her acıktığında gittiği mutfaktaydı.

Bir anda ürperdi. "Karun nerede?" diye sordu. "Yoksa?"

"Hayır, Madam. O iyi. Sanırım Lord Tremaine'le birlikte limonlukta."

Demek ki Camden, geçen hafta gittiği yerden dönmüştü. "Çok iyi. Ben onu kurtarıyorum."

Limonluk, neredeyse evin tüm genişliğine yayılmıştı. Tertemiz cam duvarlardan inen asma ve aşk merdiveniyle yemyeşil bir çağlayan oluşturarak kışın en kasvetli günlerinde bile dışarıdan tam bir yeşillikler cenneti gibi görünüyordu. İçeriden ise, aşağıdaki sokak ve ötesindeki parkın görüntüsüyle inanılmaz bir manzara sunuyordu.

Camden, limonluğun uzak bir köşesindeki hasır koltuğa yayılarak oturmuş, kollarını koltuğun arkasına uzatıp, ayaklarını da önündeki hasır sedire uzatmıştı. Karun yanı başında uyukluyordu.

Camden, Apollo Belvedere'in heykelini andıran güçlü, kusursuz profiliyle karşısında duruyordu. Açık pencerelerden kadının yaklaştığını gördü ama ayağa kalkmadı. "Leydi Tremaine," dedi alaycı bir nezaketle.

Onu görmezden gelen Gigi, Karun'u kucaklayıp gitmeye yeltendi. O sırada kimildanıp homurdandıktan sonra Gigi'nin kollarında olduğunu anlayan köpek, uyuklamaya devam etti.

"Bugün kulüpte Lord Frederick'le tanıştım," dedi kocası. "Pek aydınlatıcı bir görüşmeydi."

Gigi ok gibi adama doğru döndü. "Durun tahmin edeyim. Ancak pişmiş tavuk kadar akıllı olduğuna düşünüyorsunuz."

Sıkıysa bu sözlerle katıldığını söylesin. Tam da birilerini toktalayacak ruh halindeydi. Onu.

"Etkili veya gerçekçi bulduğumu söyleyemem. Ama benim vurgulamak istediğim bu değildi."

"Sizin vurgulamak istediğiniz neydi o halde?" diye sordu Gigi şüpheyle.

"Bir kadın için mükemmel bir koca olacağı. İçten, sadık ve vefalı."

Gigi şaşkına dönmüştü. "Teşekkür ederim."

Camden bakışlarını dışarıya çevirdi. Limonluğa doğru esen serin rüzgar, güv ve düz saçlarını dalgalandırıyordu. Parktan gelen ar arabaları aşağıdaki yolu tıka basa doldurmuştu. Birbirlerini kütük yığınlarına karşı uyarıcı ve atlarını yönlendiren arabacıların sesi etrafı sarmıştı.

Kısa konuşmaları bitmiş görünüyordu. Ama Camden'in Freddie'yle ilgili komplimanı, Gigi'nin kaçırılmayacağı bir fırsat doğurmuştu. "Yani onurlu davranarak beni bu evlilikten kurtarıyor musunuz? Freddie'yi seviyorum, o da beni seviyor. Hala gençken ve kendimize yeni bir hayat kurabileceğimize izin verin onunla evleneyim."

Bu kusursuz sessizliğin içinde anı bir ciddiyet sezdi.

"Lütfen," dedi hafifçe. "Size yalvarıyorum, beni serbest bırakın."

Camden gözlerini, İngiltere'nin gökemi ve onuru olan haytonların günlük gelgitlerine dikmişti. "Sizin için iyi bir koca olacağını söylemedim ben."

"İyi bir koca olmakla ilgili siz ne biliyorsunuz ki?" Gigi, bu sözler ağzından dökülür dökülmez, pişman oldu. Ama artık geri alamazdı.

"Kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum," dedi Camden tereddüt etmeden. "Ama en azından bazı yanlışlarınızı gördüm. Ben o hatalarınıza karşın, belki de o hatalarınız sayesinde sizi ilginç ve çekici buluyordum. Lord Frederick size tapıyor çünkü hayal bile edemeyeceği güce, dirence ve sabra sahipsiniz. Size baktığımda sadece size taktığı haleyi görebiliyor."

"Sevdiğim insanın gözünde mükemmel görünmenin nesi kötü olabilir?"

Camden'in gözleri Gigi'nin gözlerine kenetlendi. "Lord Frederick'e baktığımda, sizin ve benim, bu evde Meryem Ana ve Tanrı kadar masum olacağımızı düşünen bir adam gördüm. Gerçekleri ondan gizlediğinizi biliyor mu? Aşk ilişkisinde birkaç koca yalanın sizin için hiçbir anlam taşımadığını biliyor mu? Ne kadar zalim olabileceğinizi?"

Gigi, Victoria Rowland tarafından yetiştirilmemiş olsa, yere tükürürdü. "Size baktığımda hala 1883'te sıkışıp kalmış bir adam görüyorum. O günlerin üzerinden on yıl geçtiğinin farkında mı bu adam? Bu zaman içinde kendimi geliştirdiğimi ve merhametsiz, ahlaksız olanın artık kendisi olduğunu biliyor mu? Ve sevdiğim adama, kendi iradem dışında başka bir adam tarafından hamile bırakılacağımı gerçekten de söyleyeceğimi mi düşünüyor?"

Uzaktan, kıkırdayan tiz bir ses duyuldu. Karun kollarında sırtlanıp halife konuldu. Öfkesinin yoğunluğuyla köpeği fazla sızdı. Titrek bir nefes alıp kaslarını rahatlatmaya çalıştı.

Camden iki parmağıyla sağ şakağını ovuşturdu. "Olayı çok çirkinleştiriyorsunuz tatlim. Siz mutlu bir geleceğe adım atmadan, benim de bu evlilikten bir şeyler almam gerekmez mi?"

"Bilmiyorum," dedi Gigi. "Umurumda da değil. Tek bildiğim Freddie'nin bu dünyada beni mutlu edebilecek son şansım olduğu. Leydi Macbeth'e dönüşüp yoluma çıkan tüm engelleri yıkmam gerekse bile Freddie'yle evleneceğim."

Camden'in gözleri küçüldü. Kabus kadar karanlık, bir orman kadar koyu yeşil görünüyorlardı. "Eski oyunlarınızı mı ortaya çıkarıyorsunuz?"

"Sürekli bana bunu hatırlattığınız sürece ahlaksız olmaktan nasil vazgeçebilirim?" Yüreği kendisine ve Camden'a karşı öfkeyle dolmuştu. "Bu gece bir yıllık anlaşılmamızı başlatıyoruz. Başka bir zamana, sizin istediğiniz bir zamana ertelemiyoruz. Bu gece olacak. Gecenin geri kalanını kusarak geçirmeniz de beni alakadar etmez."

Camden sadece gülümsedi.

On İkinci Bölüm

Ocak 1883

Twelve Pillars'ın baş kahyası Beckett, ellili yaşları-
nın başlarında, uzun boylu, zayıf ve kel bir adamdı.
Camden, Carrington'ın yaltakçılardan hoşlandığı
için bu adamı seçtiğini düşünmesine karşın, işinin ehli oldu-
ğunu düşünüyordu.

"Beni mi görmek istemiştiniz Lord Tremaine?" diye sordu
Beckett.

Camden konuşmadan, kahyaya oturmasını işaret etti. Ken-
disi ise ayakta kaldı. Yaşlı adam, kendisine gösterilen sandalye-
ye huzursuzca yerleşti.

Camden adama bakıyordu çünkü gözdağı vermek istedi-
ği için nereden başlayacağını bilemiyordu. Yirmi saniye sonra
Beckett, Camden'in gözlerine bakmakta zorlandı. Üç dakika
sonra, gizlice alındaki ve üst dudakındaki terleri sil-di.

"İşverenin güvenini suistimal etmenin, yasalarca cezalan-
dırılabilecek bir suç olduğunu biliyorsun Beckett, değil mi?"

Ademali Etilili

Beckett başını eğdi. Bir an için, yaşadığının saf korku oldu-
ğu belliydi. Ama bir dükkân evinde çalışanların başı olmadan
önce, kendini kontrol etme konusunda bir iki şey öğrenmişti.
Uygun bir ses tonuyla yanıt verdi, "Elbette, efendim. Farkın-
dayım. Sadakat boynumun borcu."

Ama korku dolu bakışları adama ele veriyordu. Suçluydu
ama neden?

"Soğukkanlılığına hayranım, Beckett. Aslında korkudan
ölürken, bu kadar sakin görünmek çok zor olmalı."

"Neden... Bahsettiğinizi anlamıyorum, efendim."

"Bence anlıyorsun, Beckett ve şu anda da kaygı, dehşet,
korku ve umarım biraz da utanç duyuyorsunuz. Yerinde ol-
sam, bu masum ayaklarını bırakırdım. Şimdi hatanı burada
itiraf etmezsen, beni efendine gidip yaptıklarını anlatmak
mecburiyetinde bırakacaksın. Öyle bir durumda, efendinin
de polis çağırmaktan başka seçeneği kalmaz."

Beckett kolay pes edecek gibi durmuyordu. "Efendim, sizi
memnun etmeyecek bir şey yaptıysam, lütfen bana söyleyin."

İşte zaten sorun da buradaydı. Beckett'a karşı elinde sağlam
bir delil yoktu. Beckett sadece evdeki olağan posta akışını de-
ğiştirmiş ve bu yüzden Camden, Theodora'dan, kızdan olma-
dığına inandığı bir mektup almıştı.

Şömineye yanaşıp üzerindeki deniz manzaralı resim çerçe-
vesini inceledi. Beckett'la Theodora'nın mektubu arasında bir
bağ varsa, bu kesinlikle doğrudan olmayan bir bağdı. Başka
birinin, paralı bir ajanın emrine göre hareket ediyordu.

Camden dönüp konuşmaya devam etti. "Neden bütün
postaların önce sana geldiğini biliyorum. Gördüğün gibi Bec-

kett, sana kötü haberlerim var. Seni kullanan kişinin artık sana ihtiyacı kalmadı ve kalan borcunu ödemek istemiyor. Bu yüzden de seni kurtlara yem yapmak istiyor."

"Olamaz!" Beckett sandalyeden fırladı. "Alçak herif!"

Yaşlı adamın düzensiz solukları odanın sessizliğini bozdu. Sonra, kendini ele verdiğini farkederek tekrar sandalyeye çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Beni affedin Lordum. Ama ben bir şey yapmadım. Hiçbir şey. Yemin ederim. Bana sadece, size yurtdışından gelen postaları teslim etmem söylendi. O adama vermem gereken postaları. Ama hiçbirini almadı bile. Sadece göz atıp bana geri verdi."

Yurtdışından gelen mektuplar. Camden, sanki ciğerleri parçalanmış gibi, göğsünde bir şey patladığını sandı. "Hiçbir şey yapmadığından emin misin?"

"Bir tane..." Beckett mendiliyle yüzünü sildi. "Bir kere sinde, ta başlarda, adam bana mektupları geri verdiğinde, içlerinden birinin daha önce diğerlerinin arasında olmadığından emindim."

Bir mektup. Hepsı bu. Bir mektup.

"Bu adamla nerede ve ne zaman görüşüyordun?"

"Kapının dışında, salı ve cuma öğleden sonraları."

"Peki, bir nedenden dolayı o adamla görüşemediğinde ne oluyordu?"

"O zaman mektupları dikkatlice sarıp paketi, kapının solundaki çalşların arasına bırakıyordum. Saat üçte geliyor."

O gün günlerden cumaydı ve saat üçe yirmi beş vardı.

"Çok kötü," dedi Camden. "Umarım artık gelmez. Yoksa onu da hapse atarım."

Beckett'in benzi attı. "Ama Lordum, siz dediniz ki..."

"Ben ne dediğimi biliyorum. Yarın akşam yemeğinden sonra istifanı efendine verirsin."

"Olur efendim. Teşekkür ederim efendim." Beckett, Camden'in ayaklarını öpmekten başka her şeyi yaptı.

"Şimdi git."

Beckett sarsakça kapıya doğru ilerlerken, Camden'in aklına son bir şey daha geldi. "Peşin olarak sana ne kadar ödendi?"

Beckett duraksadı. "İki bin pound. Benim bir oğlum var Lordum. Başı deritte. Onun borçlarını ödemek için kullandım bu parayı. Mümkün olduğunda, size bu parayı ederim."

Camden parmaklarını şakağına bastırdı. "İstemiyorum. Seni bir daha görmek de istemiyorum. Hemen git."

Peşin olarak iki bin, iş bittikten sonra iki bin. Kim bu kadar parayı çöpe atabilirdi ki? Ve neden yapardı? Tüm kanıtlar tek bir yönü gösteriyordu. Ama bunu kabul etmek istemiyordu. Belki de, belki de yanılıyordum, diye dua etti. Belki de içini burkan korku, beklenen şeyin işareti değil, sadece müthiş bir hayal gücünün sonucuydu.

Belki de hala ümit vardı.

...

İki buçuk saat sonra artık inkar edebileceği hiçbir gerekçe kalmamıştı.

Camden arkadaşlarından gelen iki mektubu katlayıp Beckett'in yaptığı gibi saklayarak beklemeye koyuldu. Hovarda görünümülü almış yaşlarındaki bir adam, yaşlı bir atın çek-

tiği arabayla geldi. Etrafını dikkatlice kolaçan ettikten sonra çalılara doğru gitti. Tıpkı Beckett'in anlattığı gibi, mektupları inceledikten sonra, onları bulduğu yere bıraktı.

Adam bir manevrayla at arabasını geri çevirip geldiği yöne doğru ilerledi. Uzaktan adamı yayan olarak takip eden Camden'in göğsündeki acı, adam ve arabası, Briarmeadow'un kapılarından geçip gözden kaybolana kadar yol boyunca her adımında daha da büyüyordu. Çıplak kavak ağaçlarının üzerinde solmaya başlayan ışığın aydınlatığı nişanlısının evinin bacaları da artık iyice görünür olmuştu.

İçinde bir şeyler büzüşüp öldü. Yürümeye, ardından koşmaya başladı, Briarmeadow'dan, ondan uzaklara... Gigi, sevgili, hain Gigi. Daha bu sabah, yaşayan en aptal köpek gibi, kızım utlu edip etkilemek için hevesle bu yoldan geçmişti.

Ne süreyle ve ne uzaklığa koştuğunu ya da hangi noktada, donmuş gözleri ve uyuşmuş zihniyle, iblisin örsünün her an kendisini yok edeceği hayaliyle yere ne zaman kapandığını hatırlamıyordu.

Gigi yapmıştı. Bir nedenden dolayı, kendisine sahip olması gerektiğini düşündü ve o düzmece mektubu gönderdi. Tabii ki Gigi yapmıştı. O güne dek rastladığı en sinsi insandı. Kendisi gibi azgın bir aptal da kıza çok güzel ayak uydurmuştu. Galibiyetinin kesinlik kazandığının ve adamın bir deri parçası gibi avucunun içinde eriyip gittiğinin bilinciyle bu sabah, kendisini gördüğünde içi kim bilir nasıl bir tatminle dolmuştu.

Alev alev yanan, buz gibi, cehennem dibi kadar karanlık öfkesi içinde gittikçe büyüyor, tüm hücrelerini sarıyordu. Acısını dindirip kendisinden uzak tutmak için öfkesine sarıldı.

İntikam, intikam alacaktı. Uğruna dört bin poundu gözden çıkarmıştı, değil mi? O halde Leydimiz hayal kırıklığına uğramazdı. Sahtekarlıkta ve kalpsizlikte, kızdan geri kalmadığını gösterecekti.

Yerden kalkıp hiç durmadan, Twelve Pillars görüş alanına girinceye kadar, hiç durmadan koşmaya devam etti. Evden içeri girerken dağınık düşünceleri zihninden attı. Daha birkaç saat öncesine kadar cennete ne kadar yaklaşmış, ne kadar mutlu ve tasasızdı. O hisleri tekrar yaşamak için zamanın geri alınıp Ploni Hala'nın hiç gelmemesi gerekirdi. Duvarları yıkıp feryat etmek istedi. *Gigi, seni aptal, aptal kız! Neden bekleyemedin? Theodora bugün evlendi. Bugün! Ben senin...*

Kes sesini! Kes sesini! O kız için ağladığımı duyarsam seni kendi ellerimle öldürürüm.

Bundan sonra intikam var, sadece intikam.

On Üçüncü Bölüm

22 Mayıs 1893

Langford huzursuzdu. Son on beş yıldır, akşamlarını yemek yiyip bir puro içtikten sonra o günkü *Times*'i, son bir saatini de bilimsel bir kitabı okuyarak geçiriyordu. Bu on beş yılın on üç yılında da, iki haftada bir, Platon'un *Symposium*'unu veya Aiskhylos'un *Myrmidonlar*'ını bir kenara koyar koymaz, Londra'ya metresi gelirdi. Devonshire'a döndükten bir yıl sonra hayatında, daha yerleşik bir düzenleme yapmaya çalıştıysa da başaramamıştı ve son on iki aydır tam bir bekar hayatı yaşıyordu.

Hiçbir zaman münzevi bir hayat yaşamaktan yana olmamıştı, şimdi de öyle değildi. Belki, Londra et pazarını buraya taşıyamayacak kadar taşra budalası olmuştu. Belki de yalnızlık ve bilimsel amaçlarının birleşmesiyle erken bir zamanda cinsellikten uzaklaşarak eski şehvetli duygularına ihtiyaç duymuyordu.

Ve bu geceye kadar da içinde aşırı bir istek uyanmamıştı. Bir kadın 9:23 treninden Totnes kasabasına inip dört mil güneydoğudaki Ludlow Court'a gelse, yok demezdi.

Kütüphanesindeki sessizlik, uyku getiren can sıkıcı bir hal almıştı. Çeşit çeşit purulardan ve rasgele seçtiği romanlarından oluşan akşam alışkanlıkları, perşembe günleri açısının sunduğu kısırlaştırılmış horoz kadar sterildi. Bu akşam ilk olarak yediği tatlısı bile, kendini garip hissetmesinin dışında, yaşadığı can sıkıcı monotonluğu dindirmeye yetmemişti.

Sorun, zaman zaman kendisini kaygılandıran bir uyumsuzluk hali değildi. Aksine fazla enerjikti. Üç yaşındaki bir çocuğun komutasındaki oyuncak asker kadar hareketliydi.

Kütüphane kapısı çalındı. Uşağı Reeves içeri girip akşam postasını bıraktı. Langford üç zarfı inceledi. Biri Almanca, diğeri Yunanca olan iki mektup, bilim adamlarından gelmişti. Diğeri ise başkalarının günahlarına ilahi bir tutkuyla bağlı olan ve toplumla ilgili önemsiz bilgilerini paylaşmaktan büyük zevk alan bir kadın olan kuzeni Caroline veya diğer adıyla Leydi Avery'den gelmişti.

Reeves'i gönderip dikkatini dağıtacak bir saçmalık bulmaktan memnun, Caro'nun mektubunu açtı. Caro ve kızkardeşi Grace, Leydi Somersby, sabahları ilk iş olarak kendisini arayıp hizmetçilerden, o geceyi hangi kadının evinde geçirdiğini ya da eve birini getirip getirmediğini öğrenmeye çalışırlardı. Bir sabah kapısına dayanıp zili çaldıklarında, yukarıdan üzerlerine 'yanlışlıkla' boşalan bir kova suyun denetimini bizzat kendisi yapmıştı. Ama kadınlar kendilerini işlerine öyle adanmışlardı ki ertesi gün şemsiyeyle gelmişlerdi.

Belki de onları dedikoducular piramidinin tepesine oturtan Langford'la ilgili tüm bu eşsiz ve skandallarla dolu haberlere hümmeten, Caro, son söylentileri her ay Langford'a yazmaya başlamıştı. Başlarda, kendi isteğiyle yaşadığı bu sürgün hayatında, mektupları okumadan yakıyordu. Ama yıllar geçtikçe, zaman mekanizmasının istikrarı, direncini yıprattı. Bunu itiraf etmekten belki utanıyordu ama belli bir dozda, her ay gelen zina, gurur ve cinnet haberlerinin bağımlısı olmuştu.

Bu ayki haberler şöyleydi; Leydi Southwell, Lord Southwell'le uzaktan yakından ilgisi olmayan her yönden saygıdeğer Bay Rumford'a benzeyen bir çocuk daha doğurmuştu. Sir Roland George'un iki metresi aynı evde yaşıyordu, Lord Whitney Wyld, erkek kardeşinin nişanlısıyla, bir dolabın içinde yakalanmıştı.

Ama Caro en önemli haberi en sona saklamıştı. Bu boşanma sıradan insanların değil, ülkenin en zengin kadın varisiyle, bir darphane kadar değerli düklük unvanı varisinin boşanmasıydı. Caro tüm uçurluğuyla, markizin genç aşığıyla evlenme kararını, markinin gizli bir amacı olduğunu ve kasabada dönüp dolaşan varsayımları uzun uzun yazmıştı. İnsanların önünde oldukça dostane davranıyorlardı ama kapalı kapıların ardında kim bilir ne dolaplar dönüyordu. Birbirlerinin kahvesine zehir mi anyorlardı acaba? Birbirleri hakkında olur olmaz söylentiler mi yayıyorlardı? Yoksa ikisi bir olup Lord Frederick Stuart'ın kalın kafalılığı üzerine konuşup gülüyorlar mıydı?

Caro, Tremaine Markizi'ne 'şimendifer mirasyedi' derdi. Bir dükle evlenmek üzere olan şimendifer mirasyedi, kısa bir

süre sonra ölen nişanlısının kuzeniyle evlenmeye karar verir ama çilek yapraklı tacı asla giyemez.

Bayan Rowland'ı daha önce nerede gördüğünü hatırlayınca, Langford kaşlarını çatı. Tam orada, o yolda, o evin önünde idi.

Otuz yıl önce olmalıydı. Tatilini geçirmek için Eton'dan gelmişti. Kafasını dağıtmak için vahşi ve aptalca şeyler yapmak isterken, ailesinin yanına çağrılmak pek de hoşuna gitmemişti.

Babası yıllardır yatalaktı ve birkaç haftalık ömrü kalmıştı. Ama Langford bundan habersizdi. Babasının zamansız ve görünürde anlamsız hastalığına içeriliyordu. Okulda, işe yaramaz babasının bedeninden çıkan pislikler ve bakımını yapan yuvarlak suratlı, orta yaşlı hemşireyle ilgili kötü esprileri de içeren Ludlow Court'a karşı yapılan şakalara, karşı gelebiliyordu. Evde böyle bir şey yapmasına gerek yoktu. Kendini, mümkün olduğunca evden uzak tutması yetiyordu.

Bu yüzden uzun yürüyüşlere çıkardı. İşte bu yürüyüşlerinden birinde, evinden çıkıp yolda bekleyen faytona binen o kızı görmüştü.

İnanılmaz derecede güzeldi. Birkaç ay önce bekaretine veda etmiş bir erkek olarak, artık yeterince bilgili olduğunu düşünüyordu. Ama kıza bön bön bakakalmaktan başka bir şey yapamamıştı. Yüzünün güzelliği bir yana, vücudu da muhteşemdi. Bir peri kadar zarif, su perisi kadar da akışkandı.

Babası olduğunu düşündüğü adam, kızın arkasından faytona binmişti. Ama hemen ardından beyaz saçlı ikinci bir adam daha faytona yaklaşmıştı. Kız uzanıp adamın yanığını öpmüştü. "Hoşçakal baba."

Sonraki günlerde de o kız aklından çıkmamıştı. Ray ve endüstriyel makineler üreten babası yaşındaki bu adamla gerçekten de evlenmişti. Utanç verici, diye düşünmüş, ama neden utanç verici olduğunu hiç bulamamıştı. O kızla evlenmeye niyeti yoktu elbette ama onu baştan çıkarmak hoşuna giderdi.

Sonra babası ölmüş ve içten içe suçluluk duymaya başlamıştı. Kız hafızasından silinmişti. Devon'a dönünceye kadar da senersi bir yaşam sürmüştü. Acaba kadın ne zaman geri dönmüştü? Yıllardır birbirlerinden habersiz yan yana yaşamışlardı.

Şimdiye kadar. Tüm kurnaz fikirleriyle o kadın yoluna çıkana kadar. Aslında tüm entrikalarına pek de karşı gelmeden uysalca boyun eğdiğini farkettiler. Belki kader yine oyununu oynuyordu. Belki de kendisi hala kadınlarla ilişki kurmaktan uzak duran bir adam, kadınsa o güne dek gördüğü en güzel kadındı.

Victoria, Perrin Dükü hakkında, istediğinden fazlasını öğreniyordu.

Londra'daki otelinde Camden'la samimi ama moral bozucu bir yemek yedi. Adam yılanbalığı kadar kaypak ve içeriğine bakınca aslında hiçbir şey elde edemediği zeki yanıtlar veriyordu.

Camden gittikten sonra, tiyatroya gitmeye karar verdi ve orada tesadüfen tanıştığı Leydi Avery'yle kızkardeşi Leydi

Somersby'in meraklı sorularına maruz kaldı. Tabii ki Gigi'yle ilgili haberlerin peşindeydiler.

Victoria halinden memnundu. Kadınlara, Gigi'nin kararsız olduğunu anlattı. Kim olmazdı ki? Lord Tremaine'e bir baksanıza. Leydi Avery ve hak verdiğini gösterircesine mendilini sallayan Leydi Somersby da aynı fikirdeydiler. Lord Tremaine çok hoştu, çok. Camden'in Gigi'yi ikna etmeye çalıştığını da söyledi. Hayır, hayır, bunu açıkça itiraf etmemişti ama birlikte yedikleri akşam yemeğinde konuştuklarından anladığı kadarıyla, boşanmak için acele etmiyordu. Üstelik ikisi birlikte kadını ziyarete de geleceklerdi.

Eh, onlara aslında gerçekleri anlatmak zorunda değildi ne de olsa.

Leydi Avery ve Leydi Somersby, Bayan Rowland'ın 'istihbarat'ından öyle memnun kaldılar ki kadını kendi localarına davet ettiler. Gigi'ye kırgın olan Victoria da daveti geri çevirmedi.

"Artık sizi şehirde pek göremiyoruz," diye yapmacık bir tavırla hayıflandı Leydi Somersby, *Rigoletto*'nun ikinci perdesinde.

"Devon kesinlikle buradan daha güzel olduğu içindir."

"Kuzenimiz de Devon'da yaşıyor!" diye haykırdı Leydi Avery.

"Evet, doğru," diye ona katıldı Leydi Somersby. "Tam olarak neredeydi?"

"Totnes'le Stoke Gabriel arasındaki küçük köy arasında," dedi Leydi Avery. "Adını duymuşsunuzdur, Bayan Rowland. Kuzenimiz Perrin Dükü'dür."

Victoria bu kez ne diyeceğini bilemedi. "Ah, evet, duydum sanırım."

"Nasıl bilmezsiniz?" diye kıkırdadı Leydi Somersby. "Tanrım, o adamı gerçekten özledim. Bir zamanlar, yaptıklarıyla bizi ne kadar da meşgul etmişti."

"Bir gecede on bin pound kazanıp ertesi gün on iki bin pound kaybettiği, üçüncü güne dokuz bin kazandığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Yine de yedi bin pound kadaydı ve kendine bir birinin aynısı olan peronlar tutup Madam Mignonne'un kızlarını bir haftalığına kiralamıştı."

"Şu Amerikalı kadınla, Leydi Harriet Blakely'nin bizimki için kavgaya etmesine ne diyorsun? Kaba saba kadınlar gibi birbirlerini tokatlamışlardı. Sonra ikisi birlikte, bizimkinin Leydi Fanco'tla ilişkisi olduğunu öğrendiler!"

"Tabii..." diye mırıldandı Victoria. "Tabii kim bilir bu söylentiler ne kadar abartılıdır."

Leydi Somersby ve Leydi Avery, Victoria sanki, Galler Prensi hala bir bakır, demiş gibi şaşkınca birbirlerine baktılar. "Sevgili Bayan Rowland," dedi Leydi Somersby, her sözünü vurgulayarak. "*Bunlar söylenti değildir. Bu olaylar tıpkı anlattığımız gibi yaşandı ve doğrulukları Kutsal Kitap'ta anlatılanlar kadar katidir. Söylentilerle kafa yormak istesek, size Leydi Fanco'tla ilişkisinin içeriğiyle ilgili duyduklarımızı anlatırdık.*"

Leydi Avery neşeye ablasını onayladı. "İp, kamçı, zincir ve yasadışı yabancı üretim olduklarından başka, neye benzedikleri hakkında fikrimiz olmayan aletler."

Victoria'nın midesi bulanmaya başlamıştı. Gıgı'nin de sütten çıkmış ak kaşık olduğu söylenemezdi ama ip, kamçı, zincir ve şu... Diğer şeyler de neydi öyle!

Ardından, Perrin Dükü'ne kumar masasının başında baş başa kumar oynama sözü verdiğini hatırladı. Acaba bahis heyecanı dışında adamın bir art niyeti olabilir miydi? Yoksa onu perde kenarlarıyla bağlayıp sonra da...

Victoria hafifçe sızlandı.

"Kesinlikle," dedi Leydi Avery memnuniyetsizce. "Leydi Whimpey'nin yatağını ateşe verdiğini söylemeye bile gerek yok."

On Dördüncü Bölüm

Okak 1883

Gigi sabahın ilk saatlerinde soğuk terler döküp soluğu keşilmiş bir halde titreyerek uyandı. Rüyasında geceliğiyle karanlıkta bir şeyin peşinden koşup haykırıyordu. "Geri dön! Bana geri dön!"

Uğursuz bir rüya mıydı gördüğü? Yoksa son üç haftadır zindana hapsolmuş vicdanı, sonunda yolunu bulup tutsaklıktan kurtularak çılgınca kendisiyle hesaplaşmaya mı gelmişti?

Camden'in verdiği nişan yüzüğüne dokundu. Altın kısmı kendi teni kadar sıcak, safir taşı ise ipek gibi serin olan yüzük, orada olduğuna dair güvence verirocesine parmağını sarmıştı. Yatağın ucundaki Karun, yastıklı rahat sepetinde homurdandı. Gığı kafasını, köpeğinkiyle aynı hizaya gelinceye kadar eğdi. Temiz ve sıcaktı. Köpeğin patisini kavrayınca, korkusunun bir kısmını içinden attığını hissetti.

Tekrar nefes aldı. Her şey yolundaydı. Bu kadar mutluysen, vicdanı kim ne yapсын hem.

Değil mi?

Yaşadıklarının tarifi imkansızdı.

Camden neşe ve iyi niyet girdabında boğuluyordu. Tören. Sonu gelmeyen tebrikler. Kokteyl. Gelecek nesillere aktaracakları her anı belgeleyen fotoğraf makinesinin patlayan flaşı ve çat sesi. Kalkkahalar. Mutluluk. Her yanda müthiş bir memnuniyet. Tam bir sahtekarlık duygusuyla, tabii eğer bu mümkünse, kızından bile fazla bir sahtekarlık duygusuyla dolmuştu içi.

Birkaç kez patlama noktasına geldi. İnsanlar adam adına mutluydu. İkisi adına. Bayan Rowland'ın gözleri yaşardı. Claudia'nın kiler de. Baharın ilk günleri kadar taze nergis ve lalelerle donatılan Briar Meadow'da, tül ve organzededen kıyafetlerinin içinde hala bunun bir peri masalı, binlercesinin içinde en mutlu, en şanslı evlilik olduğunu düşünüyorlardı. Camden ise sahtekarlığının ağırlığının altında eziliyordu.

Sonuçta bu günahkar planı yapmasına, her baktığında ihtisamiyle fiziksel bir patlama yaratabilecek olan bu kadın neden olmuştu. Her coşkulu, kendinden emin tebessümü Camden'i biraz daha ölüme yaklaştırıyor, neşe dolu her kıkırdaması ise kalbine hançer gibi saplanıyordu.

Her şeye karşın, yapamıyordu.

Yemeğin arkasından, gerdek gecesi için Bedford yakınındaki bir başka Rowland evine gitmek üzere yirmi kilometre yol kat ettiler. At arabasının üstü kapalı kasvetli oturma bölümünde Karun'u saymazsak, ikisi yapayalnızdı. Şampanyadan başı dönüp çenesi düşen yeni karısı, arkadaşları için düzenleyecekleri sürpriz partinin planlarını yapmaya başlamıştı.

Danışmanın onlar için bulduğu Quartier Latin'deki Rue Mouffetard'a bakan apartman dairesinin on odası vardı. Böyle bir daireye kaç kişi sığabilirdi? Dadısından öğrendiği Fransızcası, sohbet edebilmesi için yeterli olacak mıydı? Ve eğer kaz ciğeriyle havayz ikram ederlerse, arkadaşları neredeyse hiç mobilyaları olmadığını farketmeyebilirler miydi?

Asla paylaşmayacakları hayata karşı Gigi'nin çocuksu coşkusu, Camden'in anlamak istemediği bir yırtıcılıkla kadını kaskacına almıştı. Gözleri bir ışıkla aydınlanmıştı, umut dolu, coşkulu bir ışıkla. Camden'in bildiği her şeye karşın, ahlaksız düşüncesinin çarpıklığı yüzüzlüğü ve bencilliğine karşın, bu ışık kaza, karşındakini mest eden büyüleyici bir güzellik taşıyordu.

O anda Gigi'ye saldırıp en zalim, en çirkin biçimde gücünü kullanarak onu parçalamak ve o tatlı ışığı söndürmek istedi.

Kendi ahlaksız düşünceleri karşısında geri çekildi. O zaman Gigi için her şey çok kolay olacaktı. Belki yıkılacaktı ama her şey bir kerede olacaktı. Camden böyle olsun istemiyordu. İçindeki canavarı tanımasını istemiyordu. Korksun, dehşete kapılsın ama buna rağmen onu arzulasın, hala dünyanın en mükemmel erkeği olduğunu düşünsün istiyordu.

Böylece fiziksel olarak kızı terkettikten sonra bile, hırpalamaya devam edecekti. Hem memnun eden, hem de utandıran fazla şarafatlı, Bizans oyunlarını aratmayacak bir plandı bu.

Sadece geceyi, bu anlamsız ve korkunç geceyi bekliyordu.

Yatak odaları arasındaki ara kapı açıldığında, Camden içki şişesinden konyak içiyordu. Dönüp, boğazından kayıp inen ateşi güçlükle hissoderek bir yudum daha içti.

Gigi bakirelere yaraşır bembeyaz alevlere sarınmıştı. Ama serbest bıraktığı parlak, güzel saçları, Seyx Nehri gibi dalgalanıyordu. Uzun elbisesinin kenarından görünen ayak parmaklarının uçları yuvrak ve çok güzeldi. Camden sarhoş olduğunu düşündü.

"Gelmediniz," dedi Gigi, hüznü ve oldukça yumuşak bir sesle.

Şöminenin üzerindeki saate göz attı. Hizmetçi gidelmiş henüz birkaç dakika olmuştu. "Benden önce gelecek misiniz diye kendi kendime iddiaya girdim."

"Beni korkuttunuz," dedi Gigi, elbisesini tutan ipek kuşağı elinde çevirerek. "Sandım ki..." sesi azalarak yok oldu.

"Ne sandınız?"

"Tereddüt etmeye başladığınızı sandım."

Camden'in içini bir ümit dalgası sardı. Şimdi itiraf ederse, vicdan azabından öldüğünü söylese, korkmasına karşın, ne yapacağını itiraf edip yapıklarının sorumluluğunu üstlenecek kadar cesaretliyse, kızı affedebilirdi. Hemen yapamazdı belki ama affederdi. Karşılığında kendisi de kendi şeytani planından vazgeçerdi.

"Neden öyle sandınız?"

Doğru olanı yap Gigi. Doğru olanı yap.

Gigi duraksadı. Kısa bir süreliğine çelişkiye düşmüş ve korkmuş göründü. Ama ardından her şeyi lehine kullanan genç Kleopatra misali, kendini yine kontrol altına almıştı. Gözleriyle kocasını baştan aşağı süzüp sonra gözlerine baktı. "Düğün gecesi heyecanı gibi şeyler yüzünden. Başka ne olacak ki?"

Dürüst olmak yerine eski klişe hataya düştü; dişi kurnazlığı. Erotik cazibesine kapılıp oyuna getirildiğini asla anlamayacağını düşünerek, adamı aptal yerine koyuyordu.

Camden'in yüreği yine uçsuz bucaksız, ham bir intikam duygusuyla doldu. İçki sürhisini bir kenara bıraktı. Bir saniyede, aralarındaki mesafeyi kat etmişti bile. Sonunda gerçeği, yaptığı planı itiraf edene kadar kıızı sarsacaktı.

Gigi kışağını çözüp elbisesini yere bıraktı. Elbisenin altına su kadar transparan, hiçbir yerini örtmeyen incecik bir kombinezon giymişti.

Camden bir anda durup baktı, bedeni hemen tepki vermişti. Bir pornografin hayalindeki kadındı o. Dik ve diri göğüsler, insanın gözlerini alan pembe meme uçları, upuzun bacaklar ve kendini kapırmış bir erkek için büyük anlam ifade eden büyüleyici, titrek kalçalar.

Seni kalsak, diye düşündü onlarca dilde. *Seni almak herif*. Bunu kendisi için düşünmüştü. İdam kararı sonunda verilmiş, seçim yapılmıştı. Tüm yollar ıssızlaşacak, terkedilecekti. Günahlarından arınacağı yollara düşecekti.

Şöminenin ateşi parlıyordu ama İngiltere'nin kışı sinsi-ce duvarlara ve yerlere sinerdi. Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yatağa gelin," dedi, Gigi'yi bileğinden kavrayarak. "Üşümüşsünüzdür."

İşaret parmağının iç kısmında Gigi'nin delice atan nabzını duyuyordu. Zihni gizli hesaplar peşindeydi, kanyısı kesinlikle tam anlamıyla kaynıyordu. İtaatkar bir tavırla peşinden gidip kendisini kaldırmasına ve yatak örtüsünün altına sokmasına izin verdi.

Dik oturup yastık yığınına yaslandığında, yatak örtüsü ancak karnını örtüyordu. Bakışları Camden'a, ardından da odanın bir köşesine kaydı. Parmakları örtüye kenetlenmişti.

Şimdi neden korkuyordu? Hazreti Süleyman bile, Camden'ın gerçek niyetiyle, kontrolsüzce içine işleyen şehvet ateşini ayırt edemezdi.

Gigi'nin neden korktuğu, top ateşi etkisiyle kafasına dank etti. Gergindi çünkü bakireydi ve ilk kez bir erkekle birlikte olacaktı. Neredeyse gülecekti. Ne kadar doğal bir durumdu. Ne kadar etkileyici. Ne kadar tatlı.

Tanrı yardımcısı olsun.

Camden, onurunu ve dürüstlüğünde de yeleği ve gömleğiyle birlikte çıkarak yavaş yavaş soyundu. Sanki Camden ulaşılmaz bir mucizeymiş de, şükranlarını bildirmek için ömür boyu dizlerinin üstünde dua edecekmış gibi, Gigi'nin merakı, utancına üstün gelmişti.

Bana öyle bakma, diye haykırmak istiyordu adam. *Ben de senin kadar karakteriz, ikiyüzlü ve gaddarım. Hatta daha fazlası. Tanrım, bana öyle bakma*. Ama baktı, gözleri eşine rastlanmayan bir çeşit güven ve adanmışlıkla ışılıyordu.

İnanılmaz derecede yumuşak olan yatağın diğer tarafında Gigi gibi, sırtında yastıktan bir duvarla dimdik oturup örtüyü pantolonunun üzerine attı. Keşke St. Petersburg'a, Berlin'e ve Paris'e geri dönebilseydi. Bedeni cehennem ateşiyle yanıyordu ama zihni dipsiz bir boşlukta yüzyüyordu. Büyük bir aşk yerine yoğun bir nefret duyulan bir kızla kim sevişmek isterdi ki?

Gigi gırtlığını temizledi. "Şey... Pijamaya... İhtiyacınız olacak mı?"

O haline karşın adam güldü ve yanıt dilinin ucuna geldi. Şu son otuz saat hiç yaşamaması gibi, kalbi sanki hala tüm iyimserliği ve şefkatiyle atıyormuşçasına onunla sevişirse ancak bunu yapabildi.

Gigi'nin bir tutam saçını titreyen parmaklarının arasına aldı. Kaynak suyu gibi ferahlatıcıydı. Saçını dudaklarına götürüp yaprağı andıran tazelikliğini, temiz kokusunu içine çekti. "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Bu gece pijamaya ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Gigi, bu kez daha yumuşak şekilde gırtlığını temizledi. "Peki, o halde duamızı edip yatacak mıyız?"

Camden güldü. Her sözünden etkilenip neçelenerek tıpkı bir önceki gün hissettiği duygulara geri dönmeyen ne kadar kolay olabileceğini düşünüp korktu. Gigi'yi kendine çekti ve huş ağacı yağıyla tatlandırılmış diş macununun buruk tadını alarak onu öptü.

Arzuyla yanıp tutuşuyordu. Kızın tüy kadar hafif saçları, Camden'in kollarına ve göğsüne düşüyordu. Ve kokusu... Yeni sağlanmış süt kadar sağlıklı teni adamı çaldırıyordu.

Ona bir daha asla sahip olamayacaktı. Bu düşünce sanki soypayla kafasına vura vura zihnine işlemiştii. Haksızlıktı bu. Yatağı, pencere pervazlarını ve şömineyi parçalayıp Gigi'yi kendine getirene sarsmak istedi. *Bana ne yaptın? Bunu bize nasıl yaptın?*

Ama daha yavaş, daha nazik ve daha şefkatle kıza yaklaştı. Yüzünün her noktasını öptü, üzerindeki her çıkıntıyı çıkarıp vücudunun her titreyişini taparcasına hissetti. Meme uçlarının satensi yumuşaklığı, tattığı en tatlı şeydi. Kızın inlemeleri, bu dünyayı titreten en melodik sesi.

Okullu bir gencin ıslak hayallerinin gerçekleşmesiydi o; ateşli, içten, arzu ile titreyen. Elleri, tüm şehvetiyle üzerinde gezinirken içini yakıyordu. Ağzı, ellerini takip ederek vücudunun en kuytu, en ücra yerlerini dişliyor, yalıyor, okşuyordu.

Sonunda içine girdiğinde, Gigi, kavurucu sıcaklığıyla adamı dağladı. Yaptığı baskı, Gigi'nin canını yakmıştı. İkiyüzlülüğünün farkına varmışçasına, belli belirsizce öfür diledi. Kıza fiziksel bir acı verdiği için üzülse de, Gigi'nin canını yakacak planlar yaptıktan geri kalmıyordu.

Tamamen içinde kayıp girmek, ipeksi güçlü duvarlara nüfuz etmek istiyor, sıılan inlemeleri arasında kulaklarını yakan 'evet' ve 'daha çok' diye mırıldanışı, her defasında aklını başından biraz daha alıyordu. Kulığına hem saygılı hem ahaksız tatlı sözler fısıldayıp doyuma ulaştığını belli eden inlemelerini içine çekti. Nereyi hissediyorsa orasına dokundu, yağ gibi pürüzsüz teninden inanılmaz zevk alıp kıızı çığına çevirmekten mutlu oldu.

Keşke kalbindeki acı, her atakta, her okşayışta, her sevgi sözünde katlanarak artmasaydı. Ama kederine karşın, zevk içinde büyüyüp kıızı coşturuyordu. Şehveti kıızı esir almıştı. Onu zapt edip mağlup etmişti. Gigi uzun bacaklarını bütünüyle Camden'in bedenine sardığında, son kontrol noktasını da kaybetti.

O güne dek tattığından, hatta hayal ettiğiinden daha keskin, daha vahşi, daha güzel bir duygu içini sardı. Pes etti, Gigi'nin üzerine abanıp rahatlatırken, bedeninin hareketlerini, çıkardığı hırıltıları ve sözleri belli belirsiz hatırlıyordu.

"Ah, Tannım, Gigi," diye mırıldandı. "Gigi."

İşte yapmıştı. Hayatının en aşağılık davranışını gerçekleştirmişti. Şimdi Gigi uykuya dalıp adamı, gecenin geri kalanını tavani izleyerek geçireceği karanlıkta yalnız bırakacaktı. Şafaktan önce uyanıp görevli hizmetçilere izin verecek, sabahın soğuk ışığında kıza ilgilenecekti.

Ama Gigi yarmadı. Bedenine kenetlenip omuzlarını, kollarını öpücük yağmuruna tutup kıkırdarak, "Yine yapın," dedi.

Camden o an yine kaya gibi sertleşti.

Baştan aşağı içini sarıp bilincini uyuşturan bir arzuyla Gigi'ye döndüğünde, hatasının büyüklüğünü anladı. Günahlarından arınacağı bir yola girmiyor, cehennemin kapısını zorluyordu.

On Beşinci Bölüm

22 Mayıs 1893

Gigi, kadın kondomuyla, gebelik önleyici merhemini hazırlatmıştı. Her ikisini de kocası döndükten hemen sonra, Picadilly Sirk'i'ne çok yakın olan ağzı soku bir eczacıdan almıştı. Merhem, erkeğin cinsel gücünü azaltıcı bir etki yaratıyor, kondomsa merhemin önleyemediğini bloke etmek için gerekiyordu.

Kondomu yerleştirdikten sonra, sandığın en altından çıkardığı mavi kombinezonunu giydi. Bunu satın alırken, "Çok özel," demişti ona Parisli satıcı ve ardından göz kırpmıştı. Özeldi, çünkü pek çok kombinezonda göğsün altında, göğüsleri dikleştirip erkeklerle haz veren bir dekolte yoktu.

Katlanırken arasına konan kuru lavanta kesesinin kokusu ipekli kumaşa sinmişti. Bunu yıllar önce, Camden'in döneceğine dair ümidini henüz yitirmemişken almıştı. Neden o güne kadar sakladığınıysa artık hatırlamıyordu bile.

Buna karşılık kombinezonun baştan çıkartıcı bir yanı da yoktu, hatta tuhafı. Ama olaya biraz şevk katmalı, *bir şeyler* yapmalıydı. Sabahlığını alıp giyinme odasından çıktı. Tüm cesaretini toplayıp işi sonuna kadar götürebilmek için dua etti.

Karun, yatağının yanındaki sepette uyuyordu. Diz çöküp parmaklarını köpeğin yumuşak tüylerinde gezdirerek başını okşadı. Camden'in odasıyla kendi odasını ayıran kapı açıldı ve Camden içeri girdi.

Sanki şehirdeki bir partiden yeni gelmiş gibi giyinikti, ayakta duramazdı. Kalbi burkuldu. İntikam meleği kadar güzel görüldüğü için olmalı, diye düşündü. Çünkü o ilk aşkıydı ve *sahip olamadığın aşkın*, diye ekledi iç sesi.

Sabahlığının kışağını sakarak ayağa kalktı. "Lord Tremaine, ne hoş bir sürpriz!"

"Annenizle yemek yedik." Makyaj masasının üzerine bir kiltap bıraktı. "Bu kitabı sana vermemi istedi."

Gigi anlamsız gözlerle kitaba baktı. "Yarına kadar bekleyebilirdi herhalde."

Tufandan öncesini aratmayan şu günlerde, eskiden kendisine nasıl güldüğünü hatırlarcasına, adamın dudaklarının kenarları kalktı. Böyle aristokrat bir soydan gelmesine karşın, çok güldüğü için onunla dalga geçerdi. "Bekleyebilirdi sanırım," dedi adam. "Ama bu tarafa gelmişken..."

İğrendiğini ve antipatisini her fırsatta dile getirmesine karşın, Gigi duyduklarına pek de inanmıyordu. "Benimle yatağa girme fikrine bile katlanamadığınızı sanıyordum."

"Kendi kendime, ben kim oluyorum da yaşayacağınız eşsiz mutluluğa engel oluyorum, diye sordum."

Gigi, duyduklarından sonra rahat bir nefes aldı muhtemelen. Bu kadar zamandır onu beklediği için taklalar atması, sevinçten yerinde duramaması gerekirdi. Yine de içini hüsrana ve korku karışımı bir duygu sardı. Bunu kaldıramazdı. Bu gece kendisine dokunmasını kaldıramazdı. Geri adım atmamak ve aralarına daha büyük bir mesafe sokmamak için mücadele etmeliydi.

"Hazırda bir kova su getirmenize şaşırdım."

"Odamda bir kova hazır bekliyor," dedi. "İşim biter bitmez odama gitmem kızılmazsınız umarım. Şimdi gelebilir miyim?"

Sonradan üzerindeki *'çok özel'* kombinezonu hatırladı. Camden'in onu görmesini istemiyordu. "Elektrik düğmesi arkanda."

Camden başını salladı. "Yanlışlıkla Karun'un üzerine basmak ya da kapağı toslamak istemem," saate baktı. "Üç dakika sürer."

Üç dakika. Bu kadar mıydı? Düşün gecesini anıları, davet-sizce zihnine üşüşmüştü. Camden'in inanılmaz sabrı, uzun zamandır beklediği uyumlu dokunuşlarıyla Gigi'nin arzusunu canlandırmıştı.

Tam karşısında duruyordu ve aralarında hiçbir engel yoktu. Camden'in eli sabahlığa uzandı.

"Yapmayın!" diye haykırdı Gigi, Camden'in bileğini tutarak. "Buna gerek yok."

Bakışları, kendini bulunmaz hint kumaşı kadar arzu edilir hissettiriyordu. "Özel şeyler değil. Sıradan göğüsler ve kalçalar işte. Bir dakikalığına giyinme odasına gitmemeye izin verin, sonra..."

Ama Camden izin vermeden kemerini tutup çözdü ve kadının sabahlığı açılarak kombinezonunu ortaya çıkardı.

Eğer Gigi, Camden'in inandığı kadar arsız bir kadın olsa, göğüslerini açar, doğrudan gözlerinin içine bakardı. Ama şimdi tek düşünebildiği, aynı türden saten ve dantelli iç çamaşırlarıyla Camden'in kapısına dayandığı Paris'in soğuk bahar geceleriydi. Son kez kadını tavan arasındaki evinden kovup paltosunu yüzüne fırlattığında ne demişti? *Beş para etmez fahişenin tekişin.*

Her şeye karşın geri döndüğünde ise, Camden'in bir kadına yıldızları kuskandırarak kadar güzel olduğunu söylediğini duymuş, kapının altındaki merdiven boşluğunda öylece kalamadığında, sanki kafasını tutup duvarlara çarpmış gibi serseme dönmüştü.

Camden yavaşça, hatta nazikçe Gigi'nin sabahlığını örttü. Ama gözleri hiç de nazik bakmıyordu. "Bunun fikrimi değiştireceğini mi sanıyorsunuz?"

Gigi, küstah tavrıyla omuz silkti. "Hayır. Ama ben Freddie'yle evlenmek için her şeyi yapacağım."

Camden ansızın ileri atılıp onu kaldırdı. Gigi'nin soluğu kesildi ama sırtı karyola direğine gelecek şekilde çoktan yere inmisti bile. Sonra Camden, vücudunun her noktasını kadının vücuduna bastırarak üzerine çullandı. O anda Gigi, sıcak bir rüzgar dalgası gibi Camden'in sertleştiğini hissetti.

Camden, sanki tümüyle içine çekecekmişçesine, başını kadına doğru eğdiğinde Gigi'nin kalbi acıyla doldu. Camden'in nefesi, kulak kıvrımına dolduğunda ise neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Camden ise sadece, "Zavallı Lord Frederick. Sizi kazanmak için ne günah işledi acaba?" demekle yetindi.

Gigi, Camden'in pantolonunun düğmesiyle uğraştığını hissetti. Daha tenine bir kez dokunmadan, sabahlığını beline kadar indirip kombinezonunu kaldırdı. Adamın sertliğini, çıplak karnında hissetmek daha da çok ediciydi. Alev alev yanıyordu.

Gigi gözlerini kapayıp yüzünü başka yöne çevirdiyse de, tahrik olduğunu gizlemesi imkansızdı. Camden içine öyle kolay girdi ki bundan dolayı utandığını hissederek sabahlığını sırtına kavradı. Kalbinde hissettiği perişanlık, her zevk dalgasıyla daha da derinleşiyordu.

Soluğunun kesilmesi, elinin aniden kalçalarına baskı yapması ve vücudunun alt kısmının kaskatı kesilmesi, adamın rahatladığının göstergesiydi. Sonra geri çekildi. On beş saniye geçtiğinde çoktan üzerinden kalkmıştı. Gigi gözlerini açtığında, adamın Karun'un uyuyan gövdesinin üzerinden geçtiğini gördü. Yaşlı köpeğin bir kulağına dokunup yoluna devam etti, açılıp kapanan kapının sesi hafifçe duyuldu.

Saate baktı. Gerçekten de sadece üç dakika geçmişti.

İşte geldikleri nokta buydu.

On Altıncı Bölüm

Ocak 1883

Gigi, soluk bir ıskla aydınlanan odada uyandı. Saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Hemen doğruldu, çıplaklığını örtmek için kucak dolusu örtüyü üzerine toplaması gerekiyordu. Tanrım! Paris'e gitmek üzere Bedford'dan saat dokuzda ayrılmaları gerekiyordu.

Yataktan kalkıp Kaşmir halısının üzerinde terşiyüz duran sabahlığına sarındı, banyoya koşup sıcak suyu açtı. Yolculuk kıyafeti bir gece öncesinden hazırlanmıştı. Merinos-yün karışımı iç çamaşırına, atletini, kombinezonunu ve etek kısmı fistolü, boncuklu içliğini giyindi.

Sıra elbisesine gelmişti. Durdu. İnanılmaz bir hızla giyinmişti. Yine de hizmetçi çoktan gelip sıcak suyu hazırlamalıydı. Yabancı bir evde olduğu için büyük ihtimalle yanlış bir şey yapmıştı.

Elbisesini düzeltti ve dantelleri bitiştirip aynadan, doğru hizada olup olmadıklarını kontrol etmeye çalışarak her bir çelik kopçayı taktı.

Kapı açıldı.

"Çabuk ol, Edie!" diye haykırdı. "İki saat önce giyinmem gerekiyordu."

Ama gelen Edie değildi. Gelen, Olympos Dağı'ndan yeni imişçesine gayet sakin, rahat ve mükemmel duruşuyla her an gitmeye hazır görünen Camden'di. Öte yandan Gigi, yarı giyinik haldeydi ve saçları karmakarışık.

Ama kendisini her haliyle görmemiş miydi zaten? Tam bir şehvet düşkünü, hevesli ve yırtıcı görünmesine karşın, Camden buna hiç aldırımıyordu. Sabahın erken saatlerinde yine tadına doyumaz bir şekilde sevmişlerdi.

"Merhaba Camden," dedi, alışılmadık bir şekilde kızarak. Yanaklarını ateş basmıştı, boğazını ve karnını da.

"Merhaba, Gigi," diye yanıtladı adam. Geçen ay boyunca bütün aksanı yok olmuştu. Şimdi sanki kraliçenin sarayında doğup büyümüş gibi konuşuyordu.

Gigi bir şeyler daha söylemek için kendini zorladıysa da sonra pes edip sadece gülümsedi. "Afedersiniz. Bir dakika içinde hazır olurum. Sonra gidebiliriz."

Camden ciddi bir yüz ifadesi ve donuk gözlerle onu izledi. "Tek başınıza halledebiliyor musunuz?"

Gigi'nin yanıtını beklemeden yardıma gelip arkasına geçti ve elbisesini kopçalamaya koyuldu. Gigi ise derin bir nefes aldı, içinde tuttu ve aynadan kocasını hayranlıkla izledi. Hafif ama bir o kadar da kendinden emin elleri, Apollon'un elleri kadar hünerliydi. Adama karşı beslediği keyifli ve nefes kesen ilahi hayranlığını seviyordu.

"Bitti," dedi Camden.

Gigi kendi etrafında dönüp adama sarılacaktı ki aynı anda Camden arkasını dönünce Gigi duraksadı. Belki de elini uzatıp görmemişti. Uzanıp saç fırçasını aldı. "Hizmetçim neden hala gelmedi bilmiyorum. Saçlarımı nasıl şekle sokacağım konusunda en ufak fikrim yok."

Camden, evin arkasındaki parka bakan pencereden dışarıyı izliyordu. "Acele etmenize gerek yok. Çalışanlara izin verdim. Gitmiyoruz."

"Ama derslerinizin birçoğunu zaten kaçırmıştınız." Fırçayı karmakarışık saçlarında sürükledi. "Tren Bedford'dan bir buçukta ayrılıyor. Hala vakitimiz var."

Camden'in dudakları gülümsemeye benzer ama gülümseme olmayan bir şekilde kıvrıldı. "Sanırım anlatamadım. Ben gitmiyorum demedim."

Yıllar önce bir aile toplantısında, kuzenlerinden biri Gigi'nin oturmak üzere olduğu sandalyeyi altından çekmişti. Düştüğü yükseklik bir metre bile değildi ama yere çarptığında vücudunun tüm organlarını sarsmıştı.

Şimdi de kendini tıpkı öyle hissetmişti, fiziksel sarsıntı ve kesin bir kavram kargaşası. "Afedersiniz, anlayamadım."

"Gitmeden önce hoşçakal demek istedim," dedi, sanki düğünlerinin ertesi günü, *tarihe geçen en unutulmaz düğün gecelerinin sabahı* gitmekle, garip bir şey yapmıyormuş gibi.

"Ne?" diye haykırdı Gigi, düşünemeyecek kadar afallamıştı.

Camden kıza baktı. Gözleri, Gigi'nin çözemediği korkutucu bir ifadeyle ışıldıyordu. "Varis yapma vakti gelene kadar, düğünün hemen ardından kendi yollarımıza gideceğimizi planlamıştık, sanıyorum."

Fazlasıyla aptalca bir soru zihninde belirdi. *Sözleşmelerle ilgili hiçbir şey bilmez misin sen*, diye sormak istedi kurnazlıkla. *Sen benim teklifimi geri çevirdin, bu yüzden o sözleşme de çoktan geçerliliğini yitirdi. Bu evlilik tamamen farklı bir temele dayanıyor.*

"Peki ya arkadaşlarına vereceğimiz davet?" Şaşkınlığını ve kederini belli ettiği için kendine kızdı. Ama daha birkaç saat önce o kadar sevecen ve şefkat dolu bir adamken, şimdi anlaşmalı bir evliliğin ötesine gidemeyeceklerini ima etmesini algılayamıyordu. Nişanlı oldukları dönemde neden her gün kıza görmeye geliyordu peki? Neden birlikte gelecek planları yapıyordu? Peki ya parmağında ışıldayan nişan yüzüğüne ne demeli? Ya Karun?

"Davet olmayacak," dedi Camden.

"Ama önünü ve şarapları çoktan ısmarladık bile..." Derin bir nefes aldı. *Sus. Saçmalamayı kes artık.*

İçinde vücudunun her yanını saran yepyeni bir duygu uyanmıştı, korkunç bir öfke. Bunca zamandır kendisiyle oyun oynanmıştı. Parasından başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti aslında. Paylaştıkları o eğlenceli, güzel anlar, fikrini değiştirmesini önlemek içinmiş. Saç fırçasını bıraktı.

"Böyle benim için sürpriz oldu. Evlendikten sonra birlikte yaşayacağız sanıyordum. Annemle birlikte, bize yetecek miktarda maddi gelir ve Paris'te bir daire ayarlamıştık, eşyalarmı da..." Adam için sipariş verdiği Énard marka piyanodan bahsedemedi, "...kararlı olduğunuzdan eminim. Önemli kararlar, size güvенеbileceğim, *iyi niyetli* olduğunuz varsayımları üzerine alındı."

Camden sakince karısının sert konuşmasını dinledi. Arından makyaj masasının üzerindeki kıkırdayan kız biblosunu aldı. Bir an gözleri öyle alevlendi ki kızcağız, bibloyu kendisine fırlatmasından korktu. Ama Camden hiç konuşmadan oturdu. "Siz iyi niyetli miydiniz peki?"

Gigi ağzını açtı ama yanıtı, Camden'in bakışlarında yok olup gitti. Bırakın kendisini, adamın herhangi bir kimseye böyle bakabileceğini tahmin bile edemezdi. Hektor'u katleden katil Akhilleus'un zalim bakışydı bu, gözünü kan bürümüş birinin bakışı.

Bakışları dışında, her zamanki kadar sakın ve nazik olması, onu daha da korkuttu.

"Neden... Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Öyle mi? Çok ilginç. İnsan kendi planlarını nasıl unutabilir?"

Kafasındaki, insanı sağır eden ahenksiz sesler, bataklık üzerine inşa ettiği görkemli mutluluğunun yıkılış sesleriydi. Çaresizlik batağında ayakta kalmaya çabalararak yutkundu.

"Tek bir şeyi merak ediyorum. İmzayı kim taklit etti? Güvenilir sanatçıları gizlediğiniz bir yer mi var? Yoksa onlardan Bedfordshire'in her yerinde bolca var mı?"

"Briar-meadow'daki eski beğcimiz gençliğinde resim kopyalamış," dedi hissizce. Camden'in kuşkularını, tabii eğer onun yaptığından kuşkusu varsa, inkar etmek için artık çok geçti.

"Anladım. Çok zekice."

"Ne... Ne zamandır biliyordunuz?" diye sordu Gigi, sakince.

"Dün öğlenden beri."

Gigi'nin başı döndü. *Şeytanla anlaşma imzalandığında*, derdi babası sık sık, *o iştin sıyrılabilen tek kişi şeytan olur*. Keşke babasını dinleseydi.

Camden soğukkanlılıkla güldü. "Harika. Bu olaydaki inancımızla ilgili yanlış anlamaları giderdiğimizize sevindim," dedi. "Şimdi neden gitmek istediğini anlamışsındır."

Mantiken evet. Ama duygusal açıdan tek bildiği Camden'i sevdiği, Camden'in de kendisini sevdiğiydi.

"Şimdi bana kızgın olduğunuzu biliyorum," dedi, bir kedinin etrafında parmak ucunda dolaşan bir fare kadar belli belirsiz bir sesle. "İki hafta sonra Paris'e gelsem olur mu? Kızgınlığınız geçtiğinde..."

"Hayır."

Camden'in sesindeki kesinlik kıızı korkuttu. Ama kolay pes etmeyecekti. "Hakkınsınız. İki hafta yeterli bir süre değil. İki..."

"Hayır."

"Ama biz evliyiz!" diye haykırdı Gigi öfkeyle. "Bu şekilde devam edemeyiz."

"Size katılmıyorum. Elbette ederiz. Aynı yaşam sürmek, aynı yaşam sürmek anlamına gelir."

Yalvarmaktan nefret ediyordu. Annesiyle bile tartıştığına, güçlü tavırla meydan okurdu. Ama şimdi elinden başka ne gelirdi ki? "Lütfen. Lütfen bütün geleceğimizi bir kaleme siliip atmayın. Lütfen! Kararınızı değiştirmeniz için yapabileceğim bir şey var mı?"

Camden'in gözlerindeki küçümseme, sanki küflü duvardan bir şey çıkmış gibi hissetmesine yol açmıştı. "Hem terbiye, hem de görgü gerektiren bir af dilemekle işe başlayabilirsiniz."

Gigi kendini tokatlayabilirdi. Camden'in istediği de zaten kıızı yerlerde süründürmekti. Gururunu ayaklar altına alması çok zordu ama kendini buna zorladı. Onun için yapacaktı bunu. Onu seviyordu ve kaybetmeyi göze alamazdı. "Çok özür dilerim. Gerçekten ama gerçekten özür dilerim."

Adam bir süre sessiz kaldı. "Öyle mi? Gerçekten pişman mısınız? Yoksa yakalandığınız için mi üzgünüz?"

Ne farkederdi ki? Yakanınması, özür dilemesi gerekecekti miydi? "Yaptıklarım için," dedi çünkü Camden'in duymak istediği yanıt muhtemelen buydu.

"Bana yalan söylemeyin." Her kelime, dişlerini sıkıyor-muşçasına, Camden'in ağzından tek tek çıkmıştı. *Bana. Yalan. Söylemeyin.*

"Ama gerçekten üzgünüm." Gigi'nin sesi titriyordu ve bunu önlemek için elinden bir şey gelmiyordu. "Üzgünüm. Lütfen bana inanın."

"Hayır, değilsiniz. Artık kuklanız olmayacağım için, size inanmadığım için ve hayalini kurduğunuz o mükemmel evliliğe sahip olamayıp yüz üstü bırakıldığınız için üzgünüz."

Gigi'nin öfkesi yine en üst düzeye çıkmıştı. Özrünü hiçbir şekilde kabul etmeyecekse, o halde neden özür bekliyordu? Onu affetmeye niyeti yoksa neden kendini küçük düşürmesini istiyordu? "Siz de bu kadar kuş beyinli olmasanız, belki bunları yapmama gerek kalmazdı. Ben Matmazel von Schweppenbourg'u gördüm. Onda ne buldunuz bilmiyorum ama sizi ancak boğulmuş bir kedi kadar mutlu edeceği kesindi. Östelik sizinle evlenmeye de hiç niyeti yoktu. O annesinin kuklası. Tavuk kadar cesareti yok ve..."

"Yeter," diye bağırды Camden, sesi ürkütücü derecede yumuşaktı. "Biraz dürüst olmak o kadar mı zordur?"

Bütün insanlar bir yana, Matmazel von Schweppenbourg üzerinden konuştuğu için kendini aptal gibi hissetti.

"Sizin için en iyisini dilerim," dedi Camden. "Ama sizi değil iki ay, iki ya da yirmi yıl, ömrüm boyunca görmek istemiyorum."

İşte o anda kocasının ne kadar ciddi olduğunu farketti. Yaptığının yanlaştan öte, iğrenç bir şey olduğunu o anda anladı. Affedilmezdi.

Önüne geçip vücuduyla kocasının kاپıya ulaşmasını engellemeye çalıştı. "Lütfen, lütfen, lütfen dinleyin beni. Siz olmadan yaşama fikrine bile dayanmamam."

"Dayanın," dedi Camden acımasızca. "Yaşarsınız. Şimdi nazikçe yolumdan çekilin."

"Ama anlamıyorsunuz. Sizi seviyorum."

"Sevmek mi?" diye dudaklarını büktü. "Aşk bu mu yani? Aşkından çalgına döndünüz ve bu yüzden ahlaki değerlerinizi çiğneyip yanlış yollara mı saptınız?"

Gigi ürktü. Camden söylemek istediklerini ağzından alıp o sözleri yüzüne vurmuştu.

Yavaşça Gigi'ye yaklaştı. Hayatında ilk kez başka bir insanın karşısında büzülmüştü. Ama Gigi, öylece hayatından çekip gitmesine izin vermemek için geri çekilmedi. Camden kollarıyla Gigi'yi sıkıca tutup yüzünü kızın yüzüne yaklaştıracak gaddarca gözlerini üzerine dikti. "Keşke aşktan hiç söz etmeseydiniz, Leydi Tremaine." Sesi alçaktı ve küll kadar da soğuk. "Şu anda sizi tekrar tekrar duvara vurabilirim."

Gigi alçak sesle ağlamaya başladı.

"İlginçtir ki karşılığını göremediğim aşk hakkında bir iki şey biliyorum, hayatım. İlginçtir ki ben de birine aşkıtm. Theodora'yı benimle evlenmeye zorlamadım. Malvarlığımın ilgili yanlış beyanat vermedim. Kuzenimin ani ölümü nede niyle, bana düklük unvanının yolları açıldı diye sahte mektuplar yazmadım. Kendine uygun bir eş bulamadığı için an nesinin kendini azarladığını bana yazdığında, ona, doğum yapmaktan korktuğunu ve ev işlerini sevmediğini söyleyerek adamları kendinden uzaklaştırması yönünde tavsiyede bulunduğumu mu sanıyorsunuz? Hayır, Theodora'ya o adamların gözlerinin içine bakamıyorsa, burunlarının bombesine bakmasını, adamların bunun farkına varamayacaklarını söyledim. Başını öne eğip gülümsemenin, başını dik tutarak gülümseme kadar güzel, belki de daha çekici olduğunu söyledim. Ve benim aleyhime olabilecek bu tavsiyeleri o kıza neden verdim biliyor musun?"

Gigi sefil bir ifadeyle, zamanı geri alabilmeyi, bu günahları işlemediği bir ana dönebilmeyi dileyerek başını iki yana salladı. Theodora'yla ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu, kendisi idam sehпасına oturtulup karşısındaki hiçbir eleştiriyi kabul etmezken, yaptıklarının yüzüne vurulmasını istemiyordu.

Ama Camden insafsızca devam etti. "Çünkü bana güveniyordun ve kendisiyle evlenme şansım artsın diye güvenini kırmadım. Çünkü *aşk olmak, onuruz olma hakkını sana vermez*, Leydi Tremaine."

Camden düzensiz soluk alıp vererek geri çekildi. "Belki aşk olduğunuzu sanıyorsunuz, ama aşkın ne olduğunu bildi-

ğinizden bile şüpheliyim ben. Çünkü her şey size odaklı. *Sizin* isteklerinize, *sizin* ihtiyaçlarınıza, istediğiniz şey olmadan ne yapıp ne yapamayacağınıza."

Camden Gigi'den iyice uzaklaştı. Yatak odasının iki kapılı olduğunu Gigi çok geç hatırlamıştı.

Kocasını diğer kapıyı açıp tek bir söz daha etmeden çekip gitti.

Ve Gigi, sadece kocasının gözden kayboluşunu, hayatından kayboluşunu izlemekle yetindi.

On Yedinci Bölüm

23 Mayıs 1893

Giydiği o berbat kombinezona karşın hiç de fena olmamıştı. Şehvet doruk noktadaydı, öfkedense eser yoktu.

Yaslandıysa olgunlaşıyorum sanırım, diye derin düşüncelere daldı Camden. Paris'teki evine paldır küldür dalıp pelerini sinirle bir kenara fırlatarak, Marki de Sade'i bile kırbacını elinden düşürmesine sebep olacak kadar sersemletecek vücudunu gözler önüne serdiğinde, ne kadar da haklı bir öfke duymuştu.

Ne büyük hakaret. Penisinin, beynini kontrol etmesine izin verdiğine, adamı yatağa atabilirse her şeyin unutulacağına inanıyordu. Onu merdiven boşluğuna itip kapıyı suratına kapamak, sevimsizce de olsa hoşuna gitmişti. Ama böyle hırçın zevkler pek uzun sürmezdi. Kendi kalp çarpıntısının ve şiddetli soluklarının ötesinde, gerinip kadının yankılanan ayak seslerini duymaya çalışmıştı.

Gigi sokağa çıktığında, kendisi çoktan karanlık, küçük *salle de séjour*'unun' pencere kenarına geçmişti. Yukarıya baktığında, yüzü ergenliğin öfkesiyle ve şaşkın bir acıyla dolmuştu, sokak lambasının ışığında aydınlanan bedeni kambur ve küçülmüş görünüyordu. Kadını her gördüğünde adamın içinde bir şeyler kırılıyordu.

O gece Mille'i çağırmıştı. Flandin en kötüsü olurdu. Kapıyı suratına çarpmadan önce Gigi'ye ne demişti? *Bu kadar basitlemeyin. Evinize gidin. Sizi istersem, nerede olduğunuzu biliyorum.*

Pencere kenarında bir saat kadar beklerken, öfkesi, yıkıcı bir kaygıya dönüşmüştü. Buna karşın gururu, dairesinden çıkarak karısının merdivenlerden yuvarlanıp yuvarlanmadığını kontrol etmesini engellemişti. Nihayetinde kadın, dayak yemiş bir taraftar gibi başı eğik, omuzları önde kaldırma çıkmıştı. Uzağıp giden gölgesiyle birlikte çekip giderken adamın penceresine bakmamıştı.

Üç gün sonra toplanıp İngiltere'ye döndüğünü öğrendi. Ne kadar da kolay pes etmişti. Hayatında ilk kez sarhoş oldu. Düşünlerinden birkaç hafta sonra Gigi'nin düşük yaptığını öğrendiği güne kadar, iki yıl boyunca öyle sarhoş olmamıştı.

Saatine baktı. Kadınla tekrar birlikte olmasına on dört saat elli beş dakika vardı.

O sırada biri adama unvanıyla seslendi. Parka doğru bakınca, kendi sürdürdüğü güzel gezinti arabasının tepesinden el sallayan kadını gördü. Gri bir gündüz kıyafeti giymiş, kestane renge saçlarına kıyafetiyle uyumlu bir şapka takmıştı. Leydi

* Fr. Salon, Ç.N.

Wrenworth'tu bu. Kolunu kaldırıp Leydi'nin selamına karşılık verdi.

Atını onun arabasının yanına koşturup el sıkıştılar.

"Erkencisiniz Lordum," dedi Leydi Wrenworth.

"Çiğler henüz yaprakların üzerindeyken parka gelmeyi seviyorum. Lord Wrenworth iyi mi?"

"Dün öğleden sonra sizinle karşılaştığından beri oldukça iyi." Yanıtında hafif bir muziplik vardı. Görünüşe bakılırsa Lord Wrenworth kuş beyinli bir güzelle evlenmemişti. Gigi'den sonra Wrenworth'un elde edebileceği en iyi seçenektir. "Leydi Tremaine nasıl?"

"Dün gece gördüğüm kadarıyla iyiydi." Leydi Wrenworth'un büyüyen gözlerini görünce de, "Yemekte," diye ekledi.

"Dün gece yıldızları gözlemleme fırsatınız da oldu mu? Topluca gökyüzünü doldurmuşlardı."

Wrenworth'larla tanıştığı ilk gece, amatör olarak astronomiyle ilgilendiğinden üstünkörü bahsettiğini hatırlaması bir saniyesini aldı. "Ben koltuğumu daha çok seviyorum sanırım."

"Topluman büyük bir bölümü Lord Wrenworth'un eşsiz çalışma konusu hakkında ne yazık ki en ufak bir bilgiye sahip değil. Ben bile, evliliğimizin üzerinden belli bir zaman geçene kadar, bilim alanındaki çalışmalarından pek haberdar olmadığımı utanarak itiraf etmek zorundayım. Merakımı bağışlarsanız, eserlerinden nasıl haberdar olduğunuzu anlatabilir misiniz?"

Nasıl mı? Kızım, iki yıl önce yaptığı düğülden sonra pek kendine gelemedi. Ama son zamanlarda Lord Wrenworth'la arkadaşlık etmesi ona iyi geliyor.

"Hem son gelişmelerden haberdar olmak, hem de kendimi tatmin etmek adına, bilim ve teknoloji dergileri okurum." Oldukça dürüst bir yanıt olmuştu. "İnsan Lord Wrenworth'un zekasından şüphe edemiyor."

İkinci cümle de yalan değildi. Lord Wrenworth gerçekten de zekiydi. İnsan algısındaki gelişmelerin ve hünerli makinelerin gittikçe artışı gösterdiği bir çağda, o galaksinin tek ışığydı. Bu adam Gigi'nin ilk aşığı olmasa, Camden, kendisini bu kadar iyi tanımazdı.

"Teşekkür ederim." Leydi Wrenworth kızardı. "Fikrinize katılıyorum."

Dostane bir tavırla yanından uzaklaştı.

Tam on dört saat, kırk üç dakika. Bugün hiç geçmeyecek miydi?

"Afedersiniz, Leydi Tremaine."

Gigi, Carlisle'ların yarattığı kalabalığın içinde Freddie'yi arıyordu. "Matmazel Carlisle."

"Freddie, bahçede olduğunuzu size söylememi istedi," dedi Matmazel Carlisle. "Güllerin arkasında."

Gigi neredeyse gülecekti. Kendisinden gizli gizli hoşlanan bir kadına, 'güllerin arkasında' olduğunu söyleyerek, balo salonunda pek de elverişli olmayacak davranışlarda bulunmamak için herkesten uzak bir noktayı belirtmek, ancak Freddie'nin yapacağı bir işti. "Teşekkürler, umarım sizi sıkıntıya sokmamışızdır."

"Hiç sorun değil," dedi Matmazel Carlisle, yumuşak bir ses tonuyla.

Matmazel Carlisle'in güzel değil de sevimli olduğu söylenbilirdi ama parlak gözleri ve keskin bakışları vardı. Yirmi üç yaşındaydı ve dördüncü sezonuna girmişti ama yirmi beş yaşına geldiğinde büyük bir mirasa konacağı ve kendisine yapılan evlenme tekliflerini reddettiği için, pek çok kişinin inanışına göre, evliliğe pek sıcak bakmıyordu.

Acaba Freddie, Gigi'nin sanat koleksiyonuna sınıslaklam aşık olmasa, Matmazel Carlisle bugün hala bekar olur muydu? Freddie, kendisinin ve Gigi'nin zamanın geçişini, geçip giden baharı ve hayatın acısını, tatlısını keyifle hisseden ikiz ruhlar olduklarına inanırken, Gigi o resimleri yalnızca Camden'i memnun edip yumuşatmak için alıyordu.

Neden ona geçmişten çok geleceğe bakmayı tercih ettiğini ve hayatın anlamını pek de düşünmediğini hiç söylememişti? İçinde aniden bir suçluluk hissi belirdi. Söyleseydi, bugün Freddie, arkasından başka bir adamın işini görmesine izin veren Gigi'nin yerine büyük ihtimalle, kendisinden daha bilinçli olan Matmazel Carlisle'a nişanlı olacaktı.

Camden'la yaşadıklarından asla tiksinsenmezken, daha üstün bir amaçtan söz etmesi mümkün olabilir miydi? O sabaha dek zavallı Freddie'yi düşünmemişti bile.

Güllerin arkasındaki tüneğini terkederek Freddie'yi küçük bahçede gezinirken buldu.

"Philippa!" Freddie hemen yanına koştu, ceketini kadının omuzlarına atıp onu sıcak kollarının ve keskin terementin kokusunun arasına aldı.

Gigi adama baktı. "Yine en temiz kıyafetlerinizle mi resim yaptınız?"

"Hayır, ama yemekte üzerime biraz sos döktüm," diye yanıtladı Freddie utanarak. "Uzak temizledi. Oldukça da temiz iş çıkardı."

Gigi elini Freddie'nin yanına götürdü. "Ceketlerinizi kesinlikle muşambadan yıpratmalıyız."

"Biliyor musunuz?" diye haykırdı Freddie. "Annem de aynen böyle söylerdi."

Gigi ürktü. Adamı koruma altına mı alıyordu? Yoksa küçümsüyor muydu? Hayır, öyle olduğunu sanmıyordu.

"Angelica bana ne dedi biliyor musunuz?" diye sordu neşeyle. "Benim yaşında bir erkeğin daha bakımlı olması gerekmiş. Bir de, sonraki işimin iyi olmamasından korktuğum için aylıklık ettiğimi, kaçımı kaldırıp artık tuvali boyama vaktinin geldiğini söyledi."

Gül çardağını geçip, büyük ihtimalle Matmazel Carlisle'ın evlenme tekliflerini aldığı, özenle yerleştirilmiş banka oturdular. Freddie kıkırdadı. "Benden hoşlandığını söylemişsiniz. Ama bu gece bana hiç öyle gelmedi."

Gigi kaşlarını çattı. Freddie'nin '92'de bitirdiği tek resmi, kendi yatak odasında asılıydı. Yeni resminin durumunu kadına hep soruyordu ama bunun bir hobinin biraz ötesinde, cennetmence bir eğlenceden başka bir şey olmadığını düşünerek, yaratıcılığına gerekli önemi vermemişti.

Matmazel Carlisle ise olaya farklı bir açıdan bakıyordu. Gigi, Freddie'nin gafilliklerini ve artistik kaygılarını hoş görmekten memnundu. Freddie, kendisine taptığı sürece, şezlongda sallanmasına ve güneşin doğuşundan gün batımına kadar peker yemesine aldırmazdı. Oysa Matmazel Carlisle, iş-

lenmemiş madenin içindeki pırlantayı, biraz çaba harcarsa tek başına pek çok şeyi başarabilecek adamı görüyordu.

Gigi'nin Freddie'ye duyduğu sevgi daha mı safı yoksa sadece kendisine faydası olan bir sevgi miydi? Başka bir deyişle, Freddie yeteneğini kullanarak bir şeyler yapmayı mı tercih ederdi?

Freddie başını Gigi'nin omzuna dayadı ve sessizce hanımelinin tatlı kokusuyla karışık nemli havayı içlerine çektiler. Freddie'nin başını kadının omzuna dayadığı, Gigi'nin de elini Freddie'nin saçlarında gezdirdiği bu pozisyonda oturmak, kadına huzur veriyordu. Ama bugün o huzur yanına uğramamıştı.

Yoksa Camden haklı mıydı? Yoksa Freddie'nin adama yaltaklanması, tamamen yanlış varsayımlara mı yol açmıştı? Kafasını iki yana salladı. Sevgilisinin yanındayken, kocasını düşünmeyecekti.

"Lord Tremaine dün bana karşı çok sevecendi," diye iç geçirdi Freddie, Gigi'nin kararlılığını bozarak. "Beni binlerce şekilde taciz edebilirdi ve ben de teslim olabilirdim."

Gigi de hemen iç geçirdi. Camden döndüğünden beri herkesin övgüsünü topluyordu. Aristokratlara yakışır bir nezakete ve bilgili bir Rönesans saray mensubunun zarafetine sahip olduğu söyleniyordu. Ve öyle görünmesinin kesinlikle bir sakıncası yoktu. İngiltere'de daha uzun süre kalsa, Felix Wrenworth'un onurlu ideal centilmen unvanını koruması biraz zor olurdu.

Freddie'yi Camden'a karşı uyarmak istedi ama ne diyebilirdi ki? Freddie'nin hiç sorgulamadan kabul ettiği üzere, resmi

anlaşmalarında Camden ve kendisi, daha en başından ayrı yığama konusunda hemfikirlerdi. Kendini ele vermeden, Camden hakkında hiçbir şey söyleyemezdi.

"Ever, çok anlayışlı," diye mırıldandı. *Ve sonra gece eve geldi, beni yatağa atıp içime girdi, sevgili Freddie.*

"Yine de boşanma konusunda zorluk çıkarmayacağından emin misiniz?" diye sordu Freddie, kendisine dünyanın yuvralak olduğu söylenen bir çocuğun masum şaşkınlığıyla.

Gigi hemen sinirlendi. "Neden emin olmayayım? Kendisi öyle söyledi."

"Şey, sadece..." Freddie duraksadı. "Bana bakmayın. Sanırım ben hala şaşkınım."

Yüz yüze konuşmak için adamdın uzaklaştı. "Size bir şey mi söylediyim ya da bir şey mi yaptım? Sakın size gözdağı vermesine izin vermeyin."

"Hayır, hayır, öyle bir şey yapmadım. O tam bir centilmen. Ama bana sorular sordu. Beni... Yokladı anlayacağınız ve ben, bilmiyorum. Ne yapmaya çalıştığını çözemedim. Ama düşüncelerimde pek haklı çıkmadığımı bilirsiniz. Sanki sizi bırakıp gitmeye gönlü razı değildi."

Gigi başını iki yana salladı. Bu kesinlikle kendi algılarına uymuyordu ve Freddie'nin söylediklerini inkar etmekten başka şans yoktu. "Hiç kimse boşanmaktan memnun olmaz. Beni bırakmaya gönlünün razı olmadığına sanmıyorum. Ben yalnız kalmayacağım için ve kendi mutluluğum gibi değersiz bir neden uğruna onun düzenini bozduğum için kızdım belki de. Ne olursa olsun, söz verdi. Bir yıl sonra istediğimi yapmakta özgürüm."

Dün geceden sonra bir yıl. Hala içinde kırgınlık duymadan dün geceyi düşünemiyordu.

"Öyle olsun," dedi Freddie coşkuyla. "Siz mutlaka haklısınız. Hep haklı oluyorsunuz."

Size bakışında sadece size taktığı haleyi görebiliyor.

"Artık balo salonuna dönsen iyi olacak," dedi Gigi aniden.

"İnsanlar konuşmaya başlayacak. Bunu istemeyiz, değil mi?" Freddie onaylamak zorunda kaldı. "Hayır, hayır, tabii ki istemeyiz."

Bir kerecik olsun, kendisini omuzlarından kavrayıp, dünya durmuşçasına, salondaki herkesin önünde öpmesini diledi. Hepsini Camden'in hatasıydı. O buraya gelmeden önce, Freddie'nin bu haliyle çok da mutluuydu.

Ayağa kalktı, Freddie'yi hafifçe alnından öptü ve gitmek üzere eteğini topladı. "Matmazel Carlisle'dan biraz akıl almaktan zarar gelmez. *Parkta Öğleden Sonra* adlı tablunuza da devam edin. Doğum günü hediyesi olarak istiyorum."

Bahçe partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Kırmızı laleler ve sarı fulyalarla dolup taştan bahçe, eski anıları canlandıran bir kadınlar gösterisini andırıyordu. Renk girdabının ortası, serin bir vaha gibiydi. Küçük bir masada tek başına oturan adam, yüzünü avucuna dayamış, bakışları resim çerçevesinin dışındaki birine kenetlenmişti.

Lord Frederick, Camden'in düşündüğünden daha yetenekli ve göz alıcı bir ressamdı. Resim, samimiyeti, yakınlığı ve büyüleyici hüznü yansıtıyordu.

Aşk Adamı, diye yazıyordu çerçevenin altındaki küçük levhada.

Aşk adamı.

Kızkardeşinin Kopenhag'daki evinde, Camden'in 1883 yılının Yeni Yıl gecesi çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Aile fotoğrafı çekirtmek için Claudia'yla annesinin süslenip püslenmelerini beklerken, fotoğrafçı Camden'i, Lord Frederick'in aşık adamından farksız bir pozda yakalayıp fotoğrafını çekmişti. Başını eline yaslamış, kameranın menziline farklı bir noktaya bakıp gülümseyerek bir koltukta hayallere dalmıştı.

Pencereden Briar Meadow yönüne doğru bakıp o kızzı düşünüyordu.

Camden'in onu yırtıp atması yönündeki tüm ısrarlarına karşın fotoğraf, Claudia'nın favorisi olarak kalmıştı. *Ona bakmayı seviyorum*, diye ayak diremişti kız. *O halini özlüyorum*.

Bazen kendisi de o halini özlüyordu. İyimserliğini, sabırsızlığını, bulutların üstünde yürüyormuş hissini. Ama artık her şeyin, birkaç haftalık mutluluğun bedelini bir daha asla aynı şekilde hissedemeyerek ödediği bir yalan üzerine kurulu olduğunu biliyordu ve o hallerini kendisi de özlüyordu.

Boşansalar bile kendini Gigi'den kurtaramayacağını farkındaydı.

Gigi'nin oturma odası karanlıktı ama yatak odasının hafif aralık bırakılmış kapısının köşesinden eski altın para renginde uzun, dar bir ışık huzmesi süzülüyordu. Çok garip, çıkmadan önce ışığı kapattığından emindi.

Yatak odasına vardığında ısıgın Camden'in odasından geldiğini gördü. Yatak odalarını birleştiren kapı ardına kadar açıktı. Ama Camden'in yatak odasında ışık olmasına karşın boştu ve yatağı son kapatıldığından beri bozulmamıştı.

Kalp atışları hızlandı. Dün gecenin tekrarlanmaması için bilinçli olarak geç saatlere kadar dışarıda kalmıştı. Onu hamile bırakmak için önünde daha üç yüz altmış üç gece olduğuna göre, bu gece onu bekleme zahmetine kesinlikle katlanmazdı herhalde.

İyi de neredeydi? Koltuğunda mı uyuyakalmıştı? Belki de biraz eğlenmek için şehre innmişti. Neden adamın ne yaptığını düşünüyordu ki? Sessizce kapısını örtüp kendini yatağına atması gerekmez miydi?

Öyle yapmak yerine adamın odasına gitti.

Yenilenen odanın görüntüsü hala içini yakıyordu. Camden'in yatağına çöküp hayatın adaletsizliğine ağladığı zamanlara gitmişti yine.

Yatak odasını boşalttığı gün, kendi hayatına hükmetmeye başladığı gündü. Üç ay sonra Lord Wrenworth'la tanışmıştı ve güvenini daha da artıran ateşli bir ilişki yaşamışlardı. Ama her şeyin başlangıç noktası bu olmuştu. Hayatını Camden'in hayatından ayırmak, gelecek ne kadar belirsiz ve kasvetli olsa da, ileriye gitmeyi seçmek.

Camden'dan eser yoktu, yatağın karşısındaki yarım ay biçimindeki sehpanın üzerinde duran gümüş zincirli Patek, Philippe & Cie marka saati dışında. Gigi saati eline alıp ters çevirdi. Arka yüzünde, otuzuncu doğum gününü kutlayan Claudia'nın notu vardı.

Gigi saati yerine bıraktı. Sehpa, oturma odasına açılan aralık kapıdan çok uzakta değildi. Parlak bir ışık içeri süzülüyordu ama oturma odasının kendisi, okyanusun dibi kadar sessizdi.

Kapıyı itip açtı ve sandalyelerle masanın üzerinde sayısız ozalit rulolarını gördü. Yazı masasının üstünde bir çekerceme kutusu ve bir hesap cerveliyle kağıt ağırlığı verilmiş boş beyaz bir kağıt duruyordu.

Kapıyı ancak ardına kadar açtığında Camden'i görebildi. XV. Louis dönemine ait alçak bir sandalyede oturmuş, yeşil gözlerindeki koyu beneklere, yaz alacakaranlığındaki yeşil yaprak rengini veren siyah robdöşambrına sarmıştı. Kucağında bir kitap vardı.

"Erken uyanmışsınız," dedi hafif bir ironiyle Camden, biraz da nefes alma bahanesiyle.

"Bahsi çok sık geçen Protestan iş ahlakı yüzünden olabilir," dedi Gigi.

"Bu gece kağıt oyununda iyi iş çıkardınız mı?" Gözleri Gigi'nin dekoltesine kaydı. "Eminim çıkarmışsınızdır."

Gigi en gösterişli elbisesini giymişti. Bu kumar masasında dikkatleri başka yöne çekmek için ucuz bir oyunda ama sahip olduklarını bekletmek yerine kullanmayı tercih ederci. "Size kim söyledi?"

"Kendiniz söylediniz. Bir defasında, evlendikten sonra bir daha asla dans etmeyip tüm vaktinizi balo salonlarında, genç İngiliz züppelerini paralarından ayırmaya harcayacağınızı söylemişsiniz."

"Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Uzun zaman önceydi," dedi Camden. "Size bir şey göstereceğim."

Ayağa kalkıp Gigi'nin yanına gitti ve elindeki kitabın normalden büyük sayfalarını karıştırıp, bölüm bölüm katlı olan sayfayı açtı. "Bakın."

Gigi, Akhilleus'un kalkanının resmini, görür görmez tanıdı. Bayan Rowland *Ilyada*'nın 18. Bölüm'üne bayılırdı ve Gigi çocukluğunda pek çok geceler, Hephaistos'un Akhilleus için yaptığı, huzurlu bir yaşamın, savaş sahnelerinin, güneşin altındaki insan figürlerinin ve tüm bunları saran kudretli Okeanos Nehri'nin tasvir edildiği beş katlı mucize kalkanın hikayesini dinleyerek uykuya dalmıştı.

Pek çoğu Homeros'un tasvirlerine fazlasıyla sadık, dans eden taçlı bakirelerle ve gençlerle dolu, bir savaşın enerjisine bile dayanamayarak sonu telkari olacak başka kalkan tasvirleri de görmüştü. Ama bu yorumlama ince, önemsiz ayrıntılardan yoksun ama bu sadeliğin içinde güçlü ve ürkütücü görünüyordu. Güneş, ay ve yıldızlar, bir düğün töreninin ve kanlı bir katliamı aynı dinginlikle aydınlatıyordu.

"Bana tutunup kalmazsanız tabii," dedi Camden sayfayı eski şekliyle katlarken. "Annenizin evlenmenizi istediği adamın tüm eserleri burada."

Gigi o kadar şaşırması ki kitabı Camden'dan alıp sırtına baktı. *Troja'dan Önce On Bir Yıl: Troja Savaşı'nda Coğrafya, Lojistik ve Günlük Yaşam*. L.H. Perrin. Perrin Dükleri'nin soyadı aslında Fitzwilliam'dı ama burada sadece unvanları geçiyordu.

"Beğendim," deyip kitabı geri uzattı.

Camden kitabı bırakıp, "Buraya gelmişken, tasarımlarıma da bir göz atabilirsiniz."

Cinsel yönden kendisiyle ilgilendiğine dair tek bir ipucu yakalamamıştı. Yine de her an tetikteydi. "Neden görmek isteyeyim?"

"İngiltere, önümüzdeki Amerika Çalenc Kupası'nı kaybettiğinde kime kızacağınızı bilin diye."

Kafası meşgul olsa da kaygılıydı. "Amerika'ya mı yardım ediyorsunuz?"

Kırk yıl kadar önce, bir Amerikan yatı, Kraliyet Yat Takımı'ndan on dört yatla Isle of Wight'a yarıştı ve yirmi dakika arayla kazandı. Anlatılanlara göre yarışı izleyen kraliçe, ikinci kim geldi diye sorduğunda aldığı yanıt, "İkinci yok, Majesteleri," olmuştu. O günden bu yana, İngiliz kulüpleri Amerika'yı yenip kupayı geri almaya çalışıyor. Ama nafile.

"Üyesi olduğum New York Yat Kulübü'ne yardım ediyorum," dedi Camden.

Gigi'nin önünden yazı masasına gitti ve arkasına bakıp bekledi. Yanındaki masa lambası, güneşten rengi açılmış buk-leleri ortaya çıkararak saçlarını okuyordu. Nazik ve sabırlı bir ifadesi vardı; çok nazik ve çok sabırlı.

Gigi yerçekiminin gücünü ayaklarında hissetti. Herhangi bir zayıflık göstermemek adına kendini ileri attı, tek bir adım-da masanın önündeydi.

Tasarımı incelemek üzere kafasını eğdiğinde, Camden arkasına geçti. "Şu haliyle kabataslak bir çalışma," dedi.

Tam kulağının yanında konuşuyordu. Şiddetli ve halden düşürücü hafif bir zevk dalgası, zikzak çizerek içini sardı. Dü-

gök topuzundan sarıkan bir saç tutamını okşadığını hissetti. Sonra parmakları, boynunda hissetti.

"Anladım," dedi, sert bir sesle.

"Detaylı resmi kendim çizibilirim," diye mırıldandı adam, Gigi'nin elbisesinin en üst düğmesini açarken. "Ama arada bir tasarımıya çizdiriyorum."

Gigi tasarımlara baktı. Tam ortada, denizdeymiş gibi bir hava uyandıran yelkenleri tamamen açık bir yat duruyordu. Yan tarafta teknenin gövdesini ve kuru havuzdaki görüntüsünü çizmişti.

Camden kendini Gigi'ye iyice yaslamış ve bir eliyle yata omurgasının ortasındaki bir noktaya işaret ederken, diğer eliyle de kolayca ve seri bir şekilde karısının elbisesinin düğmelerini çözüyordu.

"Kotra omurgasının yata tam bir denge sağlamasını umuyorum," dedi. Elbisesinin düğmelerini kadının kalçasına kadar açmasına karşın, sanki bir grup mühendislik öğrencisiyle konuşuyordu. "Hızı artırmak için yata mümkün olduğunca yüksekte gitmesini istersiniz ama suyun o denli yüzeyindeki bir tekne alabora olur."

"Son zamanlarda teknemiz alabora oldu mu?" dedi Gigi, sesinin yeterince sert çıktığını umarak.

"Son zamanlarda olmadı ama çok eskiden bir kere başıma geldi. Sahip olduğum ilk yatı. Tasarımı üzerinde yıllarca uğraştım, kendi ellerimle yaptım ve ilk yolculuğunda devrildi." Elbiseyi kadının omuzlarından indirip kollarını üst kısımdan kurtardı, dokunuşları yaz esintisi kadar hafifti. "Ona verdiğim *Markiz* adına yaraşır bir hizmet sundu."

Gigi'nin kalbi aniden hızla atmaya başladı. İlk yatına *kendisinin* adını mı vermişti? "Neden böyle bir şey yaptınız? Bana katlanamadığınızı unuttunuz mu yoksa?"

"Tekneme, karımın ya da sevgilimin adını vermemi söylemişlerdi," dedi, Gigi'nin elbisesi yere düşüp saten ve tül yığınınna dönüşürken, adını *Sevgilim* olarak değiştirdim ve o gün bugündür Atlantik'in en hızlı yatlarından biri olarak hiç sorun çıkarmadan yüzyor."

"Gördüğünüz gibi," diye fısıldadı, korsesinin bağcıklarını çözüp başının üzerinden çıkararak. "Üç bin mil mesafeden bile tehlike yaratabiliyorsunuz."

Gigi masayı kavrayıp, "Söylesenize, beni batırmayacağınız bir derinlik yok mudur?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Etekliği, elbisesinin yanına düştü. Camden rasgele dokunuşlarıyla kadını kombinezonundan da kurtardı. "Yola çıkmadan önce, aptallık derecesinde bir neşçyle *Markiz*'den el sallarken çekilen fotoğrafım, hala bir yerlere duruyor sanırım."

"Dondurucu Atlantikte sizinle karşılaşmayı tercih ederdim. Sizi sudan çekip almadan yanarızdan geçip gitmek ne güzel olurdu."

Buna karşılık Camden'in tek yanıtı, kadını beyaz gece eldivenleri ve beyaz çoraplarıyla kalana dek çınlıplak soyup vücudunu, kendi vücuduyla masa arasında sıkıştırmak oldu.

Parmak uçlarını Gigi'nin çıplak kalçalarında gezdirdi ve yavaş ama engellenemez biçimde eklem yerlerinden daha aşağılara kaydırdı. Gigi gözlerini kapatıp dudaklarını ısırıp ama tüm gerginliğine karşın, bacaklarını kenetlemedi.

"Hep bu kadar ıslak mı olursunuz?" diye fısıldadı Camden.
"Yoksa bu sadece benim için mi?"

O anda bir dağa asla şeytanca zevk duyamayacağı, erkeklik gururunu bütünüyle yok edecek bir yanıt vermek istediye de, adam içine girerken, gırtlığındaki inleme isteğini bastırmaktan başka bir şey yapamadı. Bu yakıcı duyguya karşı, Camden'in robdeşambırı hafif ve ipeksi bir dokunuşla kalçalarına değişiyordu. Camden geri çekilip Gigi'yi nefessiz bırakacak kadar büyük bir kuvvetle tekrar girdi ve kadını ayak parmaklarının üzerine yükseltti.

Dişlerini Gigi'nin omuzlarına geçirdi. Acıtmamıştı, sadece kendi vücudunun sıcak, yumuşak kayganlığını kadınıkiyle birleştirmek için kuvvetle dişlemişti. Gigi o anda hafifçe inlemeden kendini alamadı.

Alfabeyi çaresizce tersinden söylemeye çalışırken, ancak V harfine gelebilmiş ve artık aklı başından gittiğinde, bedeninin çoktan heyecana kapıldığını farketmişti. Çok hoş, inanılmaz güzel bir duyguydu. Zevk her yanını sarmıştı. Masanın kenarını sıkıca kavradı, zihni, birleşmelerinin verdiği daha büyük, daha keskin, daha fazla haz ihtiyacından başka bir şey düşünemiyordu.

Haz, içini titreterek doruk noktasına varmıştı. Camden'in vücudunun kasılmasından, nefes alıp verişinden, incecik ipek kumaşın hissetmesini engelleyemediği kalp atışlarından, doyumuna ulaştığını anlamıştı.

Camden yüzünü Gigi'nin boynuna yasladı. Elleri Gigi'nin ellerindeydi. Kadına yaslanıp onu kollarıyla saran duruşlarıyla, kucaklaşmışlar gibi görünüyordular.

"Ah Tanrım, Gigi," diye mırıldandı, sözcükler neredeyse duyulmuyordu. "Gigi."

Gigi dona kalmıştı, o anın büyüü paramparça olmuştu. Düşün gecesi, onun altında, üstünde, yanında o zamanlar onu çok mutlu eden aynı sözcükler, Camden'in ağzından dökmüştü.

Kendini çekip yüzünü kocasına döndü ve avuçlarıyla adamı itti. Karısının ani yırtıcılığı Camden'i yerinden kıldırmadı ama gözleri şaşkınlıktan büyüyerek kenara çekildi. Pornografik kartpostal pozları veren bir kadın gibi görüldüğüne aldırmadan eğilip yerdeki elbiselerini kucakladı ve topuklarının üzerinde yürümeye başladı.

"Bekleyin." Camden peşinden gitti. Gigi orada unuttuğu bir kıyafetini verecek sandı ama Camden onu kendi robdeşambırına sardı. "Üşüteceksiniz."

Yaşananlardan sonra kendini hep kızgın, küçük düşmüş, utanmış hissedirdi. Hala da öyle hissediyordu. Ama Camden'in endişesi, yatak odasını boşalttığında, büyük bir kararlılıkla geride bıraktığına inandığı acısını, yeniden su yüzüne çıkarmıştı. Yaşayabileceklerinin acısını.

"Teşekkür etmiyorum," dedi. Kendini savunabileceği tek silahı somurtkanlığıydı.

"Teşekküre değer bir şey yapmadım ki," dedi Camden. "İyi geceler Leydi Tremaine. Yarın gece görüşürüz."

On Sekizinci Bölüm

25 Mayıs 1893

Bayan Rowland, Perrin Dükü Langford'u, kolaylıkla dışı vurduğu dalkavukça sıcak ilgiden ve coşkunluk-tan yoksun bir şekilde karşıladı. Misafirperverliğinde bir kusur yoktu. Ama eskiden arkadaşlıklarını ilerletme konusunda o kadar hevesli ve hatta hırslıyken, bu gece gerçek bir nezaketin yürüten bir simgesine dönüşmüştü. Yumuşak, pastel tonlardaki kıyafetinin yerine, yas tutan bir dul gibi simsiyah bir kıyafet giymeyi tercih etmişti.

Adams, Versay kadar parlak ışıklı misafir salonunda karşıladı. Oyle çok mum yanıyordu ki, bölge kilisesinin sunağı bile yanında sönük kalırdı. Kar yoluna bakan pencereler açık, pazen perdeler yarıya kadar örtülüydü. Yoldan geçen biri, içirisini rahatlıkla görebilirdi.

Aralarında bir yakınlık olduğunu insanlara duyurmaya çok mu hevesliydi? Büyük ihtimalle. Ama dışarıdaki yol gündüz vakit kullanılsa bile, geceleri buradan nadiren insan geçirdi.

Salınamalı Evlilik

Belki kendine bir tabela da hazırlayıp -Perrin Dükü bu itibarla evi ziyarete geldi- bahçeye yerleştirmişti.

"Bir şey içmek ister miydiniz?" diye sordu Bayan Rowland.

"Çay, ananas suyu ya da limonata?"

Dük, on üç yaşına girdiğinden bu yana, kimsenin kendisine limonata ikram etmediğinden emindi. Ayrıca ona bir seçene bırakmadığı da gözünden kaçmamıştı.

"Bir kadeh konyak iyi olur."

Bayan Rowland'ın dudakları büzüldü ama bir dükün basit bir içki isteğini reddedecek gücü kendinde bulamadı. "Elbette. Hollis," diye seslendi upağına, "ekselanslarına bir şişe Rémy Martin getir."

Uşak onları selamlayıp çıktı.

Langford memnuniyetle gülümsedi. İşte bu daha iyiydi. Limonata ha, yok canım! "Londra geziniz beklediğiniz gibi geçmiştir umarım."

Bayan Rowland ürkek ve yapay bir sesle kahkaha attı. "Evet, kesinlikle öyleydi."

Boynuna taktığı işlemeli broşa dokundu. Dük, Bayan Rowland'ın bembeyaz parmaklarıyla renksiz, kapkara elbisesi arasındaki karşıtlaşa bakmaktan kendini alamadı. Elinin derisi hala güzel olmasına karşın, ilk gençlik yıllarının körpeliğini ve şeffaflığını yitirmişti. Kadının kendisinden gerçekten de birkaç yaş büyük olduğunu adama hatırlatıyordu. Büyükanne Pamuk Prenses.

Ama evlenme çağına gelmiş genç kızlardan, hatta on dokuz yaşındaki kendi genç kızlak halinden bile daha güzeldi. Genelde göz kamaştırıcı güzellikteki kadınlar, büyük bir çöküş

yaşayarak sıradan kadınlardan daha çabuk yaşlanıyordu. Buna karşın o, bu yolda güzelliğiyle pek ilgisi olmayan ama hala güzel olan tenine pırlanta ve mücevherlerden daha çok yakışan özsaygısını kazanmıştı.

"Tiyatroda kuzenlerinizle karşılaşma fırsatını yakaladım," dedi. "Leydi Avery ve Leydi Somersby beni kendi localarında oturma nezaketinde bulundular."

Bayan Rowland'ın söylediklerinin önemini o anda kavrayamamıştı. Caro ve Grace'le karşılaşmıştı işte, çoğu insanın başına gelmiyor muydu bu? Öğrendikleri ilginç dedikodulara veya sorguya çekilmelerine bağlı olarak bu karşılaşma ya çok hoşlarına gidiyordu ya da tam bir kabusu dönüşüyordu. Sonra kafasına dank etti. Bayan Rowland, adamın şu anki münzevi görünümünün dipındaki geçmiş yaşantısından habersizdi.

Peki, kadına ne anlatmış olabilirlerdi? Büyük ihtimalle o fahişelerin kapışmasını, yangın olayını ve Madam Mignonne'un bütün kızlarını tuttuğu zamanı. İşlediği en büyük günahlardı bunlar ama adının kötüye çıkmasına yetmişti. Erdemli ama bir o kadar da fırsatçı Bayan Rowland da idole tapar görünümünü ve heyecanını şimdilik rafa kaldırarak kadar şaşırıp hayal kırıklığına uğramıştı.

Zamanında, birçoğu açık pencereler önünde olmak üzere sayısız yas elbisesini çıkarmış biri olarak, şimdi bu birkaç açık pencere ve on beş metrelik kaplara elbise mi kötü emellerine erişmesini engelleyecekti?

Bayan Rowland'la ilgili böyle düşünceleri elbette yoktu. Yirmi yıl önce tanışsalar, apayrı şeyler olabilmirdi ama artık değişmişti. Artık yaşlı ve uysal bir adam olmuştur.

Yani çoğunlukla.

"Eminim size gençlik yıllarımda akolsuzca yaşadığım pek çok olay anlatmışlardır," dedi. "Korkarım geçmişimde pek örnek alınacak bir yaşam sürmedim."

Açıkçası Bayan Rowland, adamın bu konuya doğrudan girmesini beklememişti. Elini kayıtsızca salladı. "Hangi cennetilen kendi adına küçük kusurlar işlememiştir ki?"

"Aynen öyle." Bayan Rowland'ın aniden bilge kesilmesini fazlasıyla onaylamıştı. "Yaz mevsiminin aşırı düşkünlüğü, insanı sonbaharın olgunluğuna götürür."

Felsefi konuşmasının, Bayan Rowland'ın aklını karıştırdığını görünce, neredeyse gülecekti. Ama eski Limousin'deki meşe ağacından varillerde elli yıl bekletilmiş tam bir harman olan konyak ikramı yapan usak, adamı kurtardı.

Bayan Rowland, kendi kurdurduğu oyun masasına geçtiklerinde, daha ilk aşamada bin pound yerine başka bir şeye oynayıp oynamayacaklarını öğrenmeye çalıştı. "Kızım! biz genelde pekerlemesine, karamelasına, çikolatasına ya da likörüne oynardık... Ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Bir yıllık gelirini bir gecede kaybetmeye kendi ahlsız yüreği bile el vermediği için, hayatı boyunca topu topu üç defa bin pounduna oynadığını düşününce yüce bir gönüllülükle ağzundan, "Kesinlikle," lafı çıktı.

Bayan Rowland uzanıp büyük, altın kakmalı kutuyu aldı. "Kızım bu İsviçre çikolatalarını geçen paskalyada göndermiştin. Onları ne kadar çok sevdiğimi bilir."

Çikolatalar, pek çok bölmeden oluşan bir kutuya dizilmişti ve çoğu bölmenin ilk sırası yenmişti bile. En üstteki bölme

birakıp dolu bölmelerden birini kendi önüne, diğerini de adamın önüne koydu.

"Kızınızla hangi oyunları oynardınız?" dedi Dük, desteleri karıştırırken.

"İki kişiyle oynanan oyunlar; bezik, écarté, casino. Hepsi çok iyi oynar."

"Geldiğinde kendisiyle de birkaç oyun oynamak isterim doğrusu," dedi Dük.

Bayan Rowland hemen yanıt vermedi. "Eminim çok hoşuna gidecektir."

Önceden tasarlanmış kurguları, Drury Lane oyuncularına taş çıkartacak kadar güzel oynarken, spontane gelişen durumlarda yalan söylemesi gerektiğinde donup kalıyordu. Aynı anda hem bir kocayı, hem de nişanlıyı idare etmek kolay iş değildi. Leydi Tremaine'in, annesinin aptalca planına katılmayıp, zaten her an bir yerden patlak verebilecek bu karmaşık duruma üçüncü bir adamı neden katmadığını da anlayabiliyordu. Kartları karıştırana kadar sessiz kaldılar.

"Belki de kocasıyla oynamayı tercih edersiniz," dedi Bayan Rowland. "Kızım henüz yolculuk programını yapmamış, o yüzden onun yerine kocası gelebilir."

"Kızınız evli mi?" Dük, çok şaşırmış numarası yaptı.

"Evet, kızım evli. On yıldır Fairford Dükü'nün varisiyle evli." Yanıtından hala gurur duyduğu seziliyordu. Gurur ve umutsuzluk.

Dük ilk ası buldu. Kartları toplarken başını hafifçe salladı, karıştırdı ve kesmesi için desteyi kadına uzattı. "Açıkçası çok şaşırdığımı söylemeliyim Bayan Rowland. Kızınızı bana öner-

diğinizde, bekar olduğunuzu ve kendisiyle arkadaşlık kurmamı istediğinizi düşündüm."

Sanki soyunmasını istemiş gibi şaşkın bir ifadeyle adama baktı. Ama zaten bir şekilde kadını soyuyordu. Yakası sıkı sıkı kapatılmışçasına broşuna dokundu. "Ekselansları, benim tek amacım..."

"Bakın, bakın Bayan Rowland," yapmacık konuşmayı henüz unutmamıştı, "bir annenin kızını uygun biriyle evlendirmek için bazı entrikalar çevirmesi, insanın en yüce hakkı olmayabilir ama oldukça geleneksel bir davranıştır. Ama gördüğüm kadarıyla kızınız zaten güvenli ve oldukça avantajlı bir evlilik yapmış. O halde hangi amaçla evinizin etrafında izimi sürüp beni düzenlediğiniz organizasyonlara davet ederek arkadaşlığımı kazanmaya çalışıyordunuz?"

Bayan Rowland'ın yanıtı tam bir sessizlik olmuştu.

"Sıra sizde Madam," diye hatırlattı Dük.

Bayan Rowland sessizce üç çikolata parçasını masa örtüsünün üzerine koydu. Dük kadına yüzü kapalı, kendineyse yüzü açık olarak kağıtları dağıttı. Beşli maça. Sonraki el, kağıtları her ikisine de yüzü kapalı şekilde dağıttı.

Bayan Rowland eliyle kağıtları kapattı ama kaldırmadı. Yanakları şarap kırmızısına dönmüştü. "Şimdi sorunuzu yanıtlayayım, efendim. Yanıtım aslında ikimizi de utandıracak, hatta beni kepeze edecek nitelikte ama bunu bilmeye hakkınız var."

Dilini alt dudığında gezdirdi. "Gerçek şu ki, çok uzun bir zaman dul kaldım. Çevreme baktığımda, sizin benim için iyi bir koca olacağınız kanaatine vardım."

Dük ağır açık bir halde neredeyse elindeki kağıtları düşürüyordu. Bu kadın onu beş yüz poundluk beceriksiz bir adam gibi görüyordu.

"Beş yıl boyunca her türlü hava koşulunda evimin önünden geçişinizi izledim," diye devam etti, güzel gözleriyle adamı izlerken. "Fuşya ağacının yanındaki yol kenarında her gün yolunuzu gözledim. Squire Wright'ın çitlerinin arasında gözden kaybolana kadar takip edip sizi düşündüm."

Dük, Bayan Rowland'ın yalan söylediğinden, kraliçeyle, merhum uşağı John Brown arasında bir şeyler olduğunu bildiği kadar emindi. Ama her nasılsa, kendini Bayan Rowland'ın sözlerinden etkilenmekten alıkoyamamıştı. Bir erkeğe ihtiyaç duyup yalnızlığına kederlenen Bayan Rowland'ın geceleri açıkta bıraktığı göğüsleri ve saçlarıyla yatağındaki görüntüsü gözlerinin önüne geldi.

"Ama bu zamana kadar cesaretimi toplayacak gücü kendimde bulamadım," dedi kadın. Sesi bir ilkbahar akşamı kadar yumuşaktı. "Artık genç bir kadın değilim. Bu yüzden, daha genç birinin cazibesini kullanmayı tercih ettim. Umarım bu kadar ileri giderek sizi kırmamışımdır."

Doğruyla yanlış pek karıştırdığı olmazdı ama Bayan Rowland adamı kendisi için düşündüyse, kızına çilek yapraklı tac bulma planına onu neden dahil ediyordu?

"Neden ben?" Sesinin kurbacı gibi çıktığını farkedince gırtlığını temizledi. "Sözlerimi yanlış anlamayın ama siz hoş ve özgür bir kadınsınız. Eğer isteseydiniz..."

"Ama o zaman psikopatlarla servet avcılarının arasında yok olup giderim. Beni Devon'a dönmeye zorlayan nedenlerden

biri de onlardan kurtulmaktır," dedi makul ve sessiz biçimde. "Sizi seçmemin nedenlerinden biri de sanırım merhum annenize olan saygımdır."

"Annem mi?"

Annesi, babasından dört ay sonra zatürreden ölmüştü. Annesi biraz daha uzun yaşasaydı, büyük ihtimalle kendi hayatı da daha düzenli olurdu.

"İlk karşılaşmamızda kimliğinizi bilmiyordum gibi davranıp sizi yanıltığım için kusura bakmayın." Sonunda kağıtlarına bakıp onları ters çevirdi. As ve vale, sıradan yirmi bir. "Gerçek şu ki, hiç tanışmamıza karşın ben yıllardır sizin farkınızdayım. Ben gençliğimde de bu evde yaşadım ve tatillerde eve gelişlerinizi bu pencereleden izlemeye çalışırdım."

Dük kendisine uzatılan şeker masasını alıp kutusundan üç çikolatayı Bayan Rowland'a verdi. "Annemle nasıl tanıştınız?"

"Altmış birdeki kermese yardım ettiğim zaman, anneniz onur konuğuydu. Beni sevdiği için Ludlow Court'taki haftalık çaylara davet etmişti." Bayan Rowland özlemle gülümsedi. "Özeline hem sıcakkanlı, hem de sıradan bir kadındı. Diğer kadınlarla aynı kaygıları taşırdı, yani kocası ve oğlu öncelikliydi her zaman. O zamanlar bunun farkında değildim ama geriye dönüp baktığımda, çok yalnız olduğu anlıyorum. merhum Dük'ün sağlık sorunları nedeniyle bu kırsal bölgede sık sık kalmıştı, ekselanslarının hastalığını umursamadığını düşündürtececek uğraşları, yeterince arkadaşı bile yoktu."

Dük kadına baktı, artık yeni hikayeler uydurup uydurmadığından emin olamıyordu ama çaresizce, uydurmadığını dilemekten başka da bir şey yapamıyordu. Zavallı annesi ve

babası hakkında yıllardır hiç kimseyle konuşmamıştı. Öksüz kalmanın nasıl bir duygu olduğunu kimse kendisine sormamıştı. Davranışlarından yola çıkarak, hayatından çıktıkları için gayet memnun olduğunu tahmin ediyorlardı.

Bayan Rowland, şeffaf kağıda sarılı bir parça çikolatayı parmaklarının arasına aldı. Kağıt buruşup hafifçe hisardı. "Ekselanslarının hastalığından pek bahsetmezdi. Bunun er veya geç olacağını biliyordu ama sizden çok bahsededi. Sizinle gurur duyuyordu ve çalışmalarınızı ilgiyle takip ediyordu. Hatta bir keresinde, Trinity College'dan Profesör Thompson'ın size yazdığı bir mektubu bile göstermişti. Sanırım *Phaedra*'da bahsi geçen bir konu hakkındaki sorunuza yanıtlayan ve eski Yunanca bilginiz için sizi tebrik eden bir mektuptu. Ama aynı zamandan da kaygılanıyordu. Güney Amerika'nın ormanları kadar vahşi olmanızdan ve sizi çözememekten yakınıyordu. Ne kendisinin ne de babanızın sizi doğru yolda tutamadıklarından endişeleniyor, kendinize güçlü ve kararlı bir eş bulamazsanız, asla zapt edilemeyeceğinizden korkuyordu."

Langford günün birinde konuşma yeteneğini kaybedecekse, şu anda buna çok yaklaşıyordu. Bayan Rowland'ın anlatıkları o kadar şaşırtıcıydı ki böyle bir şeyin olmasına ihtimal yoktu sanki. Daha beş dakika öncesine kadar Bayan Rowland hakkında, kadının tahmin edemeyeceği kadar çok şey bildiğini düşünüyordu ama şimdi aslında tam tersi olduğunu görüyordu. Ergenlik döneminden beri kendisini izlemişti, anneyle yakınlık kurmuştu, hatta Profesör Thompson'dan gelen övgü dolu mektubu bile okumuştı.

"Ludlow Court'u söylediğiniz kadar sık ziyaret ettiyseniz, biz neden hiç karşılaşmadık?"

"Çünkü ben geldiğimde yarım saatten fazla kalmıyordum ve tatil döneminde bile olsa, siz çay saatlerinde evde olmuyordunuz. Yazları denize girmek için Torquay'e, kışın da geyik avına ya da başka bir bölgedeki arkadaşınızı ziyarete gidiyordunuz."

Çünkü annesine hiç vakit ayırmıyordu. Evde olduğu zamanlar birlikte yemek yerlerdi ve böylece bir evlat olarak sorumluluklarını yerine getirdiğini düşünürdü.

"Anlayacağınız üzere, sevgi dolu bir anneyle sohbet etmek, oğluya ilgili olumlu fikirler edinmeme ve şu anki niyetimi..."

"Leydi Avery ve Leydi Somersby'la karşılaşmış geçmişimle ilgili iğrenç gerçekleri öğrenene kadar."

"Aslına bakarsanız ilk önce kızımдан duyduğum." Bayan Rowland yüzünü hafifçe çarpıtarak güldü. "Sizi kesinlikle onaylamadı. Ama sadece bu savurgan yıllarınızdan yola çıkarak sizi yargılamak, sizi bu yıllardan öncesinde ve sonrasında da tanıyan birinin yargılaması kadar önyargılı ve eksik olacaktı."

Bayan Rowland yine çikolataları kazandı, düzenli bir şekilde önüne koydu ve kartları temizledi. "Sizin sıranız, ekselansları. Size sahtekar ve komplocu görüldüğüm için, daha fazla kalmak istemezseniz, sizi anlarım."

Hayır, komplocu görünmekte kalmamıştı, hala da öyleydi. Boşanmanın etkilerinden kurtulur kurtulmaz, kızının sosyal açıdan çok daha seçkin bir yaşam edinmesi için gerçekle kurguyu hala harmanlayıp anlatıyordu.

Yine de adamı Bayan Rowland'a bağlayan bir şey vardı. Bayan Rowland otuz yıl önce genç bir kızken, merhum Düşes'e saygıyla eşlik ederken, kendisi yemek saatlerinde sessiz kalarak annesini görmezden gelmişti. Kendisine hayat veren kadını tanımıyordu bile. Babasının ölümü bile, annesiyle daha yakın bir ilişki kurması yönünde adamı yüreklendirmemişti. Annesi sağlıklıydı. Yıllarca yanında kalıp kadına destek olacağını sanıyordu.

Beş çikolata kazandı. "Lütfen dağıtın."

On Dokuzuncu Bölüm

31 Mayıs 1893

"Gördüğünüz gibi her ihtiyacınızı karşılayabilecek olağanüstü makinelerimiz var," dedi, satış ve kiralama yapan Adams Nakliye'nin işletmecisi olan uzun boylu İskoç.

"Gerçekten de öyleymiş," dedi Camden. "Harikulade mallar. Bir veya iki günlüğüne şehir dışında olacağım. Döndüğümde, içlerinden biri üzerinde karar vermiş olurum."

"Harika bayım," dedi Adams. "İzin verirsiniz, sizi arabalarımızdan biriyle, evinize kadar götürme onuruna sahip olmak isteriz."

Camden gülümsedi. Yatıyla düzenli olarak geziler tertiplerdi ve böylece yat almayı ciddi şekilde düşünmeyen konuklar bile, karaya çıkmadan önce kendisine bir adet sipariş verirdi. Bu yüzden Scotsman'ın keskin zekasını takdire ermişti. "Çok memnun olurum."

"Buradan lütfen."

Dört kişilik lüks bir siyah-altın rengi lando, meydana var-
diklarında gitmeye hazırlanıyordu.

"Ah, Bayan Karun bugün buradaymış," dedi Adams, belir-
gin bir memnuniyetle.

"Kim?" dedi Camden, adamın ağzından çıkan sözü yanlış
anladığından emin olarak. Bayan Karun mu? Pirlanta süslü al-
tın kaplama tasımlı küçük dişi bir köpek yavrusunu gözünde
canlandırmadan edemedi.

"Bana bir dakika müsaade edebilir misiniz Bay Saybrook?"
dedi Adams.

Adams arabaya binmek üzere olan kadını selamladı. Sıra
sıra inciler, kadının biçimli boynuyla mükemmel bir uyum
sağlamıştı. Geri kalan yerlerini ise altın işlemeler süslemişti.
Aşırı büyük tüylü şapkasının altında, yüzünü gizleyen peçesi-
nin üzerindeki küçük pirlantalar güneşte parlıyordu.

Kadın tam da gerçekten Bayan Karun'un görünmesi gerek-
tiği gibi görünüyordu. İngiltere'nin en zengin kadınlarından
biri olarak Gigi'ye, neden böyle giyinmediğini sormalıyım,
diye düşündü. Tekrar karşılaştıklarında kesinlikle soracaktı.
Carlisle'ların balosu dönüşü, son ilişkiye girdiklerinin sabahı
Gigi adama kısa ve öz bir not yazıp üremeye ilgili bazı durum-
lardan dolayı sonraki yedi gün boyunca ilişkiye giremeyeceğini
belirtmişti. O zamandan beri kadını neredeyse hiç görmemişti.

Bugün sekizinci gündü.

Adams, Bayan Karun'un üzerine titriyordu. Bayan Karun'un
büyük bir nezaketle adama karşılık vermesi, Adams'ın çok ho-
şuna gidiyordu belli ki. Sonunda Bayan Karun'u açık arabaya
bindirdikten sonra selamlayıp Camden'a döndü.

"Genelde lüks meraklısı kadınlarla ilgilenmem," dedi.
"Ama bu kadında büyüleyici bir şey var, ha?"

Büyüleyici kadın, Camden'dan yana olmayan tarafında-
ki fino köpeğini kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. "Gerçekten de
muhteşem," dedi Camden köpeği tanıyarak.

Gigi, Adams'tan araba kiralayıp ne yapacaktı ki? Kendi-
ne ait yeterince faytonu yok muydu zaten? Üstelik neden bir
anda Amerikalı bir milyonerin metresi gibi giyinmişti?

"Tekrar düşündüm de," dedi Adams'a, "Bu sabah tek ihti-
yacımın bir araba olduğuna karar verdim."

Gigi'nin kiralık landosu doğuya yöneldi, Westminster
Köprüsü'nü geçti, Lambeth'ten Southwark'a geldi. İşlek cad-
deler, dükkânlarla doluydu. Satıcılar kaldırım köşelerinde zen-
cefilli bira ve West Country çileği satıyorlardı. Ön ve arkada-
rında reklam panosu taşıyan reklamcılar, eğlenmek için satayıp
duran senserilerden uzak durmaya çalışarak, tütünden doğum
kontrol haplarına kadar her şeyin reklamını yapıyorlardı.

Evler temiz görünüyordu, hatta bazıları oldukça lüks görü-
nümliydi. Ama bu zengin görüntü ana bulvara kadar devam
etmiyordu. Lando yan yola saptı ve birkaç blok sonra çevre,
saygınlığını yitirmeye başlamıştı.

Araba, sosis ve soğan kokuları yayan pis bir lokantayla, ge-
nel hastalıkların ve kadın hastalıklarının yanı sıra, kellik ve
şişmanlığa da çare bulmayı vaat eden bir doktor muayeneha-
nesinin ortasındaki küçük kuruluşun önünde durdu.

İkisi kucaklarında bebek tutmuş altı kadın, kaldırımında
durmuş, bekliyordu. Landodaki Leydi'ye bakmamaya çalışa-

rak eldivensiz elleriyle eteklerini ve saçlarını düzelterken kadınlar, çabalarında pek de başarılı olamadılar.

Arabacı atlayıp basamakları indirdi ve kapıyı açtı. Gigi, Tanrı'dan daha zengin, Hades'in yatağındaki Persephone'den daha soğuk görünümü, kadınların soluk mavi ve boz rengi kıyafetlerinin arasında şaşırtıcı bir renk cümbüşü oluşturan yeşil-altın sarısı çizgili ihişamlı günlük kıyafetiyle etrafına, ışık saçıyordu. Kapıya vardığında, orta yaşlı temiz kılıklı bir kadın kapıyı açtı.

Yolun karşısında kiralık arabasının içinde bekleyen Camden, olanları hayretler içerisinde izliyordu. Gigi, Bermondsey sokaklarındaki bu pejmürdeliğin ortasında ne yapıyor olabildi ki?

Kadınlardan biri çocuğuyla konuşmak için eğilince, Camden kapının sol tarafına asılı küçük bronz tabelayı gördü.

Karun Kiralama Şirketi Kadınlara Özel

Gigi, bu genç kadınla ve küçük çocuğuyla yüzlerce defa ilgilenmişti. Farklı yüzlerde, farklı isimlerde ama hep aynı hikayeyi dinlemişti. Aşk olmuştu, devam edeceğini sanmıştı ama devam etmemişti. Ve işte buradaydı, çaresizdi, beş kurusu yoktu ve kendini bir yabancıya insafına bırakmıştı.

Hikaye her dinlediğinde Gigi'nin tüylerini ürpertiordu. Hiç arkadaşı olmayan, fakir bir terzi olsa, yandaki yakışıklı fırıncı çırağına aşık olmaz mıydı? Hizmetçi olsa, kendisi de evin oğlunun tatlı sözlerine kanardı.

Aynı hataları kendisi de yapardı. Yapayalnız ve çaresizce aşık olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Tüm güzel duyguları bile bile terketmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Bayan Shoemaker, her sabah çalıştığı dükkandan taze yaka çiçeği almaya gelen genç profesöre abayı yakana kadar, gelecek vaat eden bir çiçekçi çırağıydı. Gerisi sıradan bir trajedi idi. Adam kadınla ne evlenmeye ne de destek olmaya yanaşmıştı. Karnı artık iyice ortaya çıkıncunda, işini kaybetmişti. Artık hiçbir saygın çiçekçi, kadını yanında çalıştırmazdı. Çocuğuyla birlikte hayatta kalabilmek için fahişelik yapmaya başlamıştı.

Saygın çiçekçi Bayan Neeley kadından yardım istediğinde, duaları kabul oldu sanmıştı. Bayan Neeley, Londra'da bir çiçekçi dükkânı açmak için Cambridge'den kalkıp buralara gelmişti ve Bayan Shoemaker'in kara lekesinden tamamen habersiz, onun saygın bir genç kadın olduğunu düşünüyordu. Bayan Shoemaker, Bayan Neeley'nin yanında iki yıl çalışırken, ileride kendi dükkânını açmak için günlük kazancını kurusu kurusuna biriktiriyordu. Tam geçmişini bir kenara attığını düşünürken, güzel bir günde Bayan Neeley'nin erkek kardeşi geldi ve Bayan Shoemaker'i fahişelik yaptığı günlerden tanıdı.

Bayan Shoemaker'in zor koşullardaki genç hayatının özeti, Gigi'nin Karun Kiralama için tuttuğu özel dedektif, bir sayfaya sığdırmıştı. İyi bir referansı ve vassı olan adaylar, Bayan Ramsey tarafından değerlendirilirdi. Kural dışı olanlar da Gigi'ye gelirdi.

Bayan Shoemaker mutsuz hayatını anlatırken, kadını duygularını açığa vurmamaya çalışarak dinleyen Gigi'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

"Hiçbir vasfım olmadığı için özür dilerim efendim. Ama çiçeklerle ilgili her şeyi bilirim. Biraz okuma yazmam da var, rakamlarla da aram fena sayılmaz. Bayan Neeley kendisi için defter tutmama da izin vermişti. Onun içinde düğünler ve balolar için yaptığım büyük aranjmanlarla ilgili her türlü övgü... "Bayan Shoemaker'ın sesi gittikçe azaldı ve Gigi'nin donuk büyüleyiciliği karşısında tamamen kesildi.

Ayrı süslü olan sadece kendisi değildi, odanın da kendisinden geri kalır yanı yoktu. Eski püskü bekleme salonundan ve karanlık dar koridordan sonra gelen odasının görüntüsü de göz kamaştırıyordu. İnanılmaz beyaz mermerlerle ve paha biçilmez antikaların arasındaki Lawrence Alma-Tadema tabloları insanı hayretler içerisinde bırakıyordu. Tüm Aristokrat oturma odalarındaki kadar güzel mobilyalar karşısında, kendi sıradan duruşlarının, odadaki parlak kırmızı-krem döşemeleri lekelemesinden çekinen adayların gözleri korkuyla doluyordu.

"Kendi dükkanını açmak istediğinden bahsetmişsin," dedi Gigi. "Yer belirledin mi?"

"Evet, Bayan. Bond Caddesi'nde küçük bir vitrin var. Kirası pahalı ama konumu iyi."

Bayan Shoemaker hırslı ve cesurdu. Gigi kadını sevmiştir. "Bond Caddesi mi? Acele etmiyor musun, Bayan Shoemaker?"

"Hayır Bayan. Ben çok düşündüm. Tek yolu bu. Esnaf eşyeleri, Bayan Neeley'den hakkımda bir şeyler duyarlırsa benden alışveriş yapmazlar. Ama ben ismiyi iyi yaptığım sürece yaşlı leydiler geçmişimi umursamayabilirler."

Kadının söylediklerinde haklılık payı vardı. "Öyle de olsa, usulüne uygun bir dul olmanı tavsiye ederim."

"Anlıyorum Madam."

"Ve soylu müşterilerin gözünü korkutmaya başlamadan önce, hangisinin borcunu zamanında ödediğini, hangisinin ayrıcalık göstermeni beklediğini belirle."

"Olur Madam." Bayan Shoemaker gittikçe artan heyecanı yüzünden güçlüğüle konuşabiliyordu.

"Bir de şehre gelen zengin Amerikalılar'a karşı gözünü dört aç. İşlerini mümkün olduğunca çabuk hallet."

"Olur Madam."

Gigi bir çek yazıp düzgünce zarfın içine yerleştirdi. "Bunu yan odadaki Bayan Ramsey'e götürebilirsin. Geri kalanıyla o ilgilenir."

Bayan Ramsey, Bayan Shoemaker'a Karun Kiralama Şirketi'nin standart sözleşmesini imzalatacak, çekti nasıl kullanacağını anlatacak ve sonunda kadını arka kapiya geçirecekti. Gigi, adayların birbirlerinin başarısından haberdar olmasını ve böylece kendisine başvuranların büyük bir çoğunluğuna, istediklerini verdiğini anlamalarını istemiyordu.

"Ah Madam, teşekkür ederim Madam!" Bayan Shoemaker o kadar eğildi ki neredeyse yere kapaklanıyordu.

O zamana kadar sessizce bekleyen küçük çocuk, yüksek sesle, "Şeker istiyorum," diye bağırdı.

"Şşt!" Bayan Shoemaker güzel bir teneke kutudan çıkardığı şekerlemeyi bir cırpıda çocuğun ağzına tıktı.

Teneke kutu. Aman Tanrım. Viyana'daki Demel'den. Son kez birlikte olduklarında Camden'in çalışma masasının üzerinde, Gigi'nin elinin yanında duruyordu.

"Onu nereden aldın?" diye sordu sertçe.

"Dışındaki centilmen verdi Madam," diye yanıtladı Bayan Shoemaker, Gigi'ye anlamsızca bakarak. "Timmy ağlamayı kesmeyince adam da bunu verdi. Afedersiniz Madam. Almamalıydım belki. Hata yaptım."

"Sorun değil. Hata filan yapmadın."

"Ama Madam..."

"Bayan Ramsey seni bekliyor Bayan Shoemaker."

Gigi çevreye dikkatli bir şekilde göz gezdirdiyse de, Karun Kiralama Şirketi'nin yakınlarında Camden'in izine rastlamadı. Lando'yu Adams'a götürdü ve onu iki saat önce oraya bırakan kendi faytonu daha gelmeden, İskoç adamdan kendisini, diktireceği yeni şalı için, on beş dakika kumaş seçmeye çalıştığı Madam Elise'e götürmesi için yeni bir araba istedi.

Eve geldiğinde Camden'i yatak odasında, kolalı gömlekle-rini valizine yerleştirirken buldu.

"Beni neden takip ettiniz?"

"Meraktan sevgili Bayan Karun. Siz geldiğinizde ben o şir-keteydim zaten," dedi kadına doğru bakmadan, yüzünde hafif bir tebessümle. "Beni, taç giyme törenine giden gösterişli bir kral kılığında, Lord Cömert adı altında gizemli işler peşinde koştururken görseniz, siz ne yapardınız peki? Hadi söyleyin."

"Kendi işime bakardım," dedi Gigi, ikna edici olmayan sesle.

"Tabii," diye mırıldandı Camden. "Ama söz veriyorum, sı-rınızı kimseye paylaşmam."

"Bu bir sır değil, sadece gerçek ismini gizliyorum. Yardım almak için Karun Kiralama'ya gelen kadınlar, kibirli insanla-rın *yardıma muhtaç* dedikleri türden insanlardan değil."

"Anlıyorum."

"Hayır anlamıyorsunuz." Ne anlayabilirdi ki, Bay Fevkalade-ve-Mükemmel. "Bunlar ne yazık ki pek de temiz geçmişleri olmayan ağır işlerde çalışan, girişimci kadınlar. Ye-niden kendi ayakları üzerinde durabilmek için tek ihtiyaçları biraz para."

"Bugün ne kadar para verdiniz?"

Gigi tereddüt etti. Rakamsal bir yanıt mı bekliyordu? "Alt-mış beş pound."

Camden bir kasını kaldırdı. "Oldukça iyiymiş. Bayan Shoemaker da pay aldı mı bu paradan?"

"On pound." On pound önemli bir miktardı. Ayda iki po-unda çalışan kızlar da yok değildi.

"Peki ya Bayan Dutton?"

"Sekiz pound. Bayan Dutton çok yetenekli bir kaligraf. Tahripkar eğilimlerini kontrol altında tutarsa güvenli bir ge-leceği olacak."

Camden valizine üç kravat koyup kafasını kaldırdı. "Kendi sözlerinize dayanarak mı söylüyorsunuz bunları? Bence Bayan Dutton aynı zamanda da karaktersiz."

"Benim bir özel dedektifim var. Araştırmalar sonucunda altı yılda sadece üç kadın beni yanıltmayı başardı ve içlerinden birini de bir araba ezdi."

"Takdire şayan."

"Beni küçümsemeyin." Camden'in bu kadar, rahat bir yo-rum yapmasına kızmıştı. "Karun Kiralama, geleneksel sınırların dışında da faaliyet gösterebilir ama kesinlikle yasal ve onurlu bir yer. Orası sayesinde geceleri daha rahat uyuyorum."

Camden çantasını kapatıp Gigi'ye yaklaştı. "Sakin olun," dedi, ellerini kadının omuzlarına koyarak. Gigi kaçınca, bir adım daha yaklaşıp avucuyla kadının yanagını okşadı.

"Sakin olun. Bence yaptığınız şey takdire şayan. Birileri bu insanları hatırladığı için seviniyorum ve o kişi sen olduğun için daha çok seviniyorum."

Azizlik mertebesine eriştiğini söylese, kadın bu kadar şaşırılmazdı herhalde. Camden elini indirdi ve salınarak, yarım ay biçimindeki sehpa doğru yürüdü ama Gigi'nin yanakları, Camden'in dokunuşunun etkisiyle hala sıcaktı. "Birilerine ikinci bir şans vermek istedim," diye mırıldandı.

Camden Gigi'ye ikinci bir şans vermemişti.

Camden'in parmakları, oldukları yere sabitlendi. Saatini kurmadan önce Gigi'ye baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Gigi bir anda orada çok uzun süre kaldığını farketti. Farkında olmadan çok fazla şey söylemişti. "Şey, artık gitmelisiniz. Size iyi yolculuklar."

"Anneniz ve Perrin Dükü'yle akşam yemeği yemek üzere Devon'a doğru gidiyorum. Tren yaklaşık bir saat sonra Paddington'dan kalkıyor. İsterseniz bir sandviç hazırlayıp benimle gelebilirsiniz."

Gigi'nin aklından binlerce fikir geçti. Kendisini kolayca hamile bırakabilsin, Bayan Rowland boşanmayla ilgili başının etini yemesin ve Dük'le yemek yemek daha çekilir olsun diye, sürekli yanında olmasını istiyordu belli ki.

"Ben gitmeyeceğimi önceden söylemiştim," dedi.

"İkinci bir şans daha ver o halde," dedi saatini cebine koyarak. "Hoşuna gidecektir."

Yirminci Bölüm

Kopenhag

Temmuz 1888

Camden, yeğenlerinin favori dayıları, her gelişinde hassas genç beyinlerinde kalıcı, canlı izler bırakıp çikolata, oyuncak ve sırt üstünde gezmek olarak, sonsuza dek hatırlanan ve ortalarda pek görünmeyen gizemli ziyaretçi olmayı seviyordu.

Zorlu bir deniz yolculuğu olmuştu. Gemi, limana planlandan otuz altı saat geç varmıştı. Claudia'nın evine vardığında, adamı usaklarla çocuklar karşıladı, Claudia ve kocası, akşam yemeğine çıkmışlardı. Çocuk odasına getirilen yemeğini, yanı başında anlaşılmaz şeyler mırıldanan iki buçuk yaşındaki Teodor ve kucagina sokulup uyuyan beş aylık Hans'la birlikte yedi.

Teodor yeni kaleydoskopunu müthiş bir heyecanla kabul etti ama on beş dakika geçmeden kırdı. Parçalara bir süre baktıktan sonra, hayal kırıklığının etkisiyle büyük bir yaygara kopardı. Christopher'dan yedi yaş büyük olduğu için çocuk ağlamala-

rına yabancı olmayan Camden, birkaç miknatısla, Teodor'un dikkatini başka yöne çekti. Çocuk bu küçük siyah parçaların büyüldüğünü farkettilikten sonra, neşeyle birini diğerine, önündeki kışığa ve tereyağı bıçağına yapıştırmaya başladı. Öte yandan Hans, centilmenlere yaraşır biçimde sık sık neşeyle ağulayarak yeni çingirayığıyla oynamaya başlamıştı bile.

Artık ögle uykusuna yatmayan Teodor erkenden uyuyakalınca, bakıcısı çocuğu yatağına taşıdı. Sütünü içip yatağına Camden'in omzuna yaslayan Hans da, adamın pamuklu gömleğine sıcak salyasını akıtarak uykuya dalmıştı. Camden, dayı olmanın verdiği gururla, çocuğun küçük kulağına bir öpücük kondurdu. Ve biraz da kaybetmenin verdiği belli belirsiz duyguyla.

Polytechnique'ten diplomasını alır almaz Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmişti. Geçen yıllar, kendisine beklediğinden daha yüklü bir servet kazandırmıştı. Ama servet edinmek ne kadar makbul ve zevkli olsa da, insanın yatağına ısıtmıyor, evini çok istediği çocuklarla dolduramıyordu.

O sırada Claudia çocuk odasına geldi. Camden'in yatağına, Hans'ın da alına bir öpücük kondurup karyolasında derin uykuya dalan Teodor'un yanına gitti.

Bir dakika sonra geri geldi. "Büyümüşler değil mi?" dedi, Hans'ın elini okşayarak.

"Bir bebekten birkaç ay uzak kalıyorsun ve onu tekrar gördüğünde iki katı büyümüş oluyor," diye yanıtladı Camden. "Eglenceli bir gece miydi?"

"Yeterince. Pedar ve ben, karınla yemek yedik," dedi Claudia.

Mayıs 1883'ten beri yani beş yıldır görmediği karısıyla. Camden gözlerini devirdi. "Evet, tabii öyle yapmışsınızdır."

"Dalga geçmiyorum," dedi Claudia. "Karın burada. Üç gün önce bana uğradı. Ertesi gün de ben onu ziyaret edip yemeğe davet ettim. Davetimi bugün kabul etti. Onun otelinde yemek yedik."

Camden'in verilmiş sadakası varmış ki şaşkınlıktan Hans'ı baş aşağı düşürmedi. "Kopenhag'da ne işi varmış?"

"Gezmeye gelmiş. İskandinavya turuna çıkmış. Norveç ve İsveç'i gezmiş bile."

"Yalnız mı?"

Hain sözcükler ağızından dökülürken, dilim kopsa daha iyiydi, diye düşündü Claudia.

"Hayır, özel haremiyle birlikte," dedi Claudia, adamı teselli etmek için daha yakından izlemeye koyularak. "Nereden biliyim? Gigi beni kimseyle tanıştırmadı, ben de etrafında dolaşmadım. Çok merak ediyorsan kendin bul."

"Hayır. Yani annesi yanında değil mi, anlamında sordum." Hans'ı bakıcısına teslim etti. "Ayrıca Leydi Tremaine'in yaptıkları beni ilgilendirmiyor."

"Bu arada, eğer farkındaysan, Leydi Tremaine kendi ailevi sorumluluklarını yerine getiriyor. Annemle babam Londra'dayken onları haftada bir ziyaret ediyor. Noel'de ve doğum günlerinde çocuklarına hediyeler gönderiyor. Christopher harçlığını kötüye kullandığında, harcamalarına dikkat etmesi konusunda onu uyaran da yine karın oluyor," dedi Claudia. "Bence kesinlikle ziyaretine gitmelisin. Ne zarar olur? Otelinin adı..."

Camden eliyle kardeşinin ağzını kapattı. "Ne dediğini hatırla. Merak edersem kendim bulurum."

O gece sağduyusu, Pedar'la birlikte içtiği puro gibi küle döndü. Bayan Allen'in oteline giderken yol boyunca sessizdi. Otele vardığında Claudia'nın faytonundan indi ve tam otele girecekken, kapılar saygılı iki kapı görevlisi tarafından açıldı. O anda karısının orada oluşu merakını fazlasıyla cezbedi.

Manşetini düşürdüğü gerekçesiyle Claudia'nın arabasını durdurdu. İnandırıncı bir arayıştan sonra arabacıya Claudia ve Pedar'ın hangi otele yemek yediklerini dolaylı yoldan sordu. Böylece Atlantik yolculuğu boyunca bir an önce yalnız kalmaları gerektiğini ima eden genç, zengin, çekici Bayan Allen'in oteli yerine, şehrin diğer yakasındaki karısının oteline yöneldi.

Geziye tek hizmetçi eşliğinde arkadaş grubuyla katıldığı ve tek ziyaretçilerinin Claudia ve Pedar olduklarını öğrendi.

Sabırsızca sorduğu sorular yanıtlandığına göre, artık muhtemelen rahatlamıştı. Ama bir anda resepsiyon görevlisiyle, Leydi Tremaine hakkındaki gizli bilgileri öğrenmesinin kendisine kaç krona patlayabileceği türünden bir muhabbete girdiğini farketti. Gizli ayarlamalar yaparak izini sürmekten bahsettiğini de açıkça söylemişti.

Ulaşım konusunda otele güvendiği için, Gigi'nin gezi programını öğrenmek zor olmamıştı. Hemen ertesi sabah otele giriş çıkışlarıyla ilgili bilgi almaya başladı. Birkaç gün içinde kahvaltıda ne yediğini, hangi anıtları gezdiğini, akşam saat kaçta dış aldığını, hatta işlemeli masa örtüsü almak için nereye uğradığını bile öğrendi.

Bir şeyler öğrendikçe fazlasını istiyordu. Nasıl görünüyordu? Yıllar ona iyi davranmış mıydı? Berakap gittiği kadından farklı mıydı? Yoksa tanıyamayacağı birine mi dönüşmüştü?

Kopenhag'ın en ünlü eğlence parkı olan Tivoli Bahçeleri'ne akşamüzeri gideceğini öğrendiğinde, Camden, Bayan Allen'la olan yemek randevusunu iptal etti. Gün boyunca kadına yaklaşmamak için kendini yeterince zorlamıştı. Belki, gece vakti bir anlaşına da olsa Gigi'yi görebilirdi.

Artık aklını yitirdiğini düşünmeye başlayana dek, Tivoli Bahçeleri'nde gezindi. Sonunda Gigi'yi atlıkarınca'nın üzerinde gördü. Kalkakalar atarak, tahta atın yaldızlı direğini tutuyor, uzun beyaz eteği, atlıkarıncayla ve denizden gelen esintiyile aynı yönde dalgalanıyordu.

İyi görünüyordu. İyiden de öte. Nefis görünüyordu.

Parkin parlak turuncu ışığında, eski İskandinav peri masallarından çıkmış gibi saf, tehlikeli ve düpedüz şehvet dolu bir enerjiyle dolu görünüyordu. Kalabalığın içindeki birkaç adam, ağızları yarı açık, gözlerini kırpmadan kadını izliyordu.

Dahta fazla soluksuz kalamayacağını anladığı ana kadar Gigi'yi izledi. Ne düşündüğünün farkında değildi. Belki de içten içe bu kayıtsız görünümünün altında biterin ve sefil bir halde olmasını istiyordu. Hala kendisini özlemesini, dışarıdan belli etmese de hala kendisine aşık olmasını bekliyordu.

Ama bu kadının, Camden'a ihtiyacı yoktu.

Arkasını dönüp yürüdü. Rapoe almayı kesti. Pençelerini parkiiterinin camına dayayan aç kedi gibi kadına baktığını unutmaya çalıştı. İhlal ettiği Bayan Allen'in gönlünü aldı.

Ve sonra, kanaldaki karşılaşma gerçekleşti.

Bayan Allen, açık pembe-krem rengi şık elbisesinin içinde çok çekici görünüyordu. Arkasındaki manzara ise ayrı bir güzeldi. Kanalin kenarına dizilmiş evler, modayı takip eden bir İngiliz kadının giysi dolabı gibi kırmızı, sarı, boz, açık mavi, kırmızı, mor renklerine boyanmıştı. Güneş tam tepedeyken kanal parlıyor, suyun üzerinde gidip gelen teknelerin altında gümüş rengi dalgalanmalar oluşuyordu.

"Ulu Tanrım!" diye haykırdı Bayan Allen, Camden'in elini tutarak. "Şuna bir bakın!"

Model gemilerin sergilendiği vitrinden gözünü ayırıp Bayan Allen'in işaret ettiği yöne baktı.

"İkinci kattaki açık pencereye bakın. İçerideki adamla kadını görüyor musunuz?" diye kıkırdadı Bayan Allen.

Camden zorunlu olarak karşı taraftaki pencerelere bakarken, bir bakışın ağırlığını üzerinde hissetti.

Gigi!

Bir adamlık mesafeden giden teknenin pruvasında, beyaz bir güneşliğin gölgesinde, Kopenhag'ın tüm güzelliğini ve büyüsunü görmeye hevesli bir turist gibi oturduğu yerden, kim olduğunu çıkartamamış, sanki tanımak istememiş gibi, endişeli bir dikkatle Camden'i inceliyordu.

Adam değişmişti. Saçları ensesine kadar uzamıştı ve son iki yıldır da bşığı vardı.

Göz göze geldiler. Gigi oturduğu yerde doğruldu. Elindeki zemsıye, düşüp güverteye çarptı. Solgun yüzü ve donuk bakışlarıyla, gözlerini Camden'in üzerine dikti. Adamı hiç böyle görmemişti, bırakıp gitğinde bile. Donakalmıştı, so-

ğukkanlılığını kaybetmişti, kırılganlığı, uzaktan bile dikkati çekiyordu.

Tekne Camden'in önünden geçerken, eteğini tutup gözlerini ayırmadan güvertede yürüdü. Ayağı bir ipe takılıp tökezledi ve şiddetle yere düşünce, Camden'in kalbi korkudan sıkıştı ama Gigi ayağı kalkarken bunu pek anlayamadı.

O sırada Bayan Allen kolunu Camden'in koluna kenetleyip yüzü bir kedi yavrusu gibi gömleğini okşarcasına, başını adamın omzuna dayamayı yeğledi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Bayan Allen. "Soğuk mezeler yapan bir restorana gidelim mi?"

"Tabii," dedi Camden sersemlemiş bir halde.

Gigi hiç hareket etmeden olduğu yerde kalakalmıştı ama aniden çökmüştü. Sanki kadını son gördüğü sekiz yüz gün küsur gündür aynı yerde hiç kımıldamadan durmuştu.

Gigi Camden'i hala seviyordu. Bu düşünce Camden'in başını döndürüp içini şehvetle dolduruyordu. Camden'i hala seviyordu.

Artık Gigi'nin ne günah işlediğini bile hatırlayamıyordu. Kendisi hakkında kesin olarak emin olduğu tek şeyse, son beş yıldır dünyanın bir numaralı ahmak adamı olduğuydu ve bir daha asla bunları yaşayamayacağıydı.

Öğle yemeği boyunca uyurgezer bir haldeydi, öğle uykusu için Bayan Allen'i otele bırakığında, sanki vebalıymış gibi kadının davetini reddedip aceleyle oradan ayrıldı. Kopenhag sokaklarında koştu, berbere gitti, kuyumcuya uğradı ve ardından en güzel günlük kıyafetini giymek üzere Claudia'nın evine gitti.

Yeni tıraş olmuş, eve gitmek üzere olan yaşlı çiçek satıcısından aldığı bir demet ortancayla karısının oteline gitti. Bir kasabın yan komşusu olan domuz kadar kendini gergin ve aptal gibi hissediyordu. Resepsiyon görevlisinin karşısında, sorusunu soramadan iki kez gırtlığını temizledi.

"Şey... Leydi Tremaine burada mı?"

"Hayır, efendim, üzgünüm," dedi görevli. "Leydi Tremaine az önce çıktı."

"Anlıyorum. Ne zaman gelir peki, tahmini olarak?" Kadını orada bekleyecekti ve bir daha Gigi olmadan hiçbir yere gitmeyecekti.

"Üzgünüm efendim," dedi görevli. "Leydi Tremaine artık otelimizde kalmıyor. Süitini boşaltıp limana gitti. Sanırım saat ikideki *Margrethe* gemisine binecekti."

Saat ikiyi beş geçiyordu.

Otelden çıkıp yoluna çıkan ilk faytona bindi ve sürücüyü, *Margrethe* adlı gemi yola çıkmadan limana ulaşırsa cüzdanındaki tüm parayı ona vereceğine dair temin etti. Ama limana vardığında tek görebildiği, *Margrethe*'in uzaklarda üç bacasından yayılan duman oldu.

Yine de sürücüye tutarın iki katını verip ufuk çizgisine baktı. Buna inanamıyordu. Birlikte kuracakları geleceğe dair tüm umutlarının hızla ve acımasızca yok olup gittiğine inanamıyordu.

Hayatında ilk kez kendini kaybolmuş, yönünü şaşırmış hissetti. Peşinden İngiltere'ye gidebilirdi ama İngiltere'de olmak, geçmişte yaşanan tüm talihsizliklerin ağırlığını üzerlerine yıkacaktı. Sürekli Gigi'yi neden terkettiğini hatırlayacaktı.

İngiltere'de ikisi de doğal davranamayacaktı ya da bağışlayıcı olamayacaklardı.

Belki de böyle olması gerekiyordu.

Saatler sonra kendini, koruyucu meleğinin çok uğraştığına ikna etti. Aslında orada olduğunu hayal et. Tüm tedbirleri elden bırakacağını düşün. Bir daha asla güvenemeyeceği bir kadına geri döndüğünü düşün.

Kendi kendine böyle bir şeyi hayal edemeyeceğini söyledi. Gerçekten yapamazdı. Onun gibi mantıklı bir adam yapamazdı. Parmaklarını kendisi kadar hilekarca ıslayan purlanta-yakut kolyeyi saklayan kadife kumaşın üzerinde gezdirdi. Bayan Allen ondan bir veda hediyesi alacaktı.

Kanala attığı mavi ortancaları, parçalara ayrılana kadar izledi. Bunca yıl sonra, bir kez olsun Gigi'ye dokunmadan kalbini parçalayabilecek güce sahip olduğuna kim inanırdı?

Yirmi Birinci Bölüm

31 Mayıs 1893

Gigi, kocası olacak bu adamın yapacaklarını keşke daha iyi kestirebilseydi. Devon'a giderken özel vagonunda onunla sevişmek isteyeceğinden kesinlikle emindi, o kadar emindi ki önlemini aldı. Evden birlikte ayrıldıklarından beri de kalbi düzensiz atmaya başlamıştı.

Ote yandan Camden, daha tren Paddington'dan ayrılmadan acayip görünümülü mekanik aletlerle uğraşarak, Gigi'ye saatte altmış mil hızla giden trenin etrafı izlemekten başka seçenek bırakmayıp kadının kendini bütünüyle şapşal gibi hissetmesine yol açmıştı.

Bir de içine kapanmasına ve biraz da sersemlemesine.

Kadına bir iltifatta bulundu, Gigi için gerçekten önemli olan bir konuda hilesiz bir iltifatı bu. Katıldığı ilk baloda, gecenin en sıradışı, adı kötüye çıkmış hovardasıyla dans eden sosyetik bir kız gibi hissetti kendini. İçindeki bu sıcak duygunun karşılığının olmadığını, mantıksız ve gereksiz olduğunu bile bile, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Salim Etiler

Rosetta taşı bulunmadan önce hiyeroglifler nasıl görünüyorsa, uzmanı olmayan kişilere de öyle görünen çözülmesi zor bazı denklemler yazdı. Kendi mühendislerine cahil görünmek için, yüksek matematik ve mekanik üzerine ders almasına karşın, karmakarışık rakam ve sembollerin ancak bir kısmını çözebildi.

Camden'in ısıtma ve gaz değişimi üzerine çalıştığını sonunda kavradı. Açılabilir momentum hesaplamaları yapmaya başladığında, iç yakımlı makine düzeni üzerine çalıştığını anladı.

Otomobillerle ilgili bazı şüpheleri vardı. Orijinal, muhteşem ve günümüz için makuldü ama kısa mesafelerde araba-ları çok daha basit ve rahatken, uzun mesafelerde de tren daha hızlı ve güvenilirken, kim böyle bir şeyi satın almak isterdi ki? En azından, Londra'dan Brighton'a üç kez gidip geldi diye, kimsenin atı ölmezdi.

Ama geçen yaz, Herr Benz'i Mannheim'da ziyaret edecek kadar da meraklıydı ve kendi fabrikasında Benz motorlarının lisansını almak için neredeyse anlaşmaya varıyordu. Rowland atalarından aldığı içsel abaküsü, Camden'in tasarımını kullanması durumunda ne kadar kara geçeceğini hesapladı. Tabii tasarım işe yararsa.

Bir de Camden gerçekten kocası olsaydı.

"Motordaki sorun ne?"

"Dönme hızı dakikada yüzü geçtiğinde, egzoz gazını yeterince hızlı dışarı atamıyos," dedi Camden kafasını kaldırmadan. Genelde kadınların hatta bu konuda erkeklerin bile ilgi alanına girmeyen bir konuya, kadının aşına olmasına şaşırdığını gösteren herhangi bir tepki vermemişti.

Ama daha kadına aşık olmadan önceki zamanlarda, muhtemelen Bay Williams'tan ders aldığını biliyordu.

Egzoz gazının çıkışıyla ortaya çıkan kısmi hava boşluğu, silindire temiz hava ve benzin taşıyor. Hava, benzin karışımının ateşleme tertibatından yayılan gaz motora güç verir ama dışarı çıkmayan egzoz gazının arta kalanı yüzünden randımanı azalır.

"Dışarı atma döngüsünü, krank mili rotasyonunda daha ön bir safhaya getirmelisiniz," dedi Gigi. "Biraz daha güç harcanacaktır ama randımanını artıracaktır."

"Doğru."

"Sorun hangi hassas noktada olacağına karar verirken çıkıyor, değil mi?" dedi. Kadının mühendisleri, yeni Londra metrosu için tasarladıkları üçüncü ray hattının voltajı üzerinde çalışırken işkence çekmişlerdi.

"Her zaman öyle," diye yanıtladı Camden. "Tasarım belli bir noktaya kadar sadeleştirilebiliyor. İki olasılığa kadar seçeneklerimi azalttım ve açılarını iki derecede tek nokta olarak belirledim. Şimdi New York'taki mühendisler motorda değişiklik yapıp deneyecekler."

"Elinizi pis işlere bulaştırmamanız iyi."

"Ama elimi pis işlere bulaştırmak, eğlencenin bir parçası. Kendi tasarımlarımı kendim kurarım hep. Her şeyi yapabilirim." Gigi'ye bakıp gülümsedi. Gigi'nin kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki neredeyse dayanamayıp duracaktı. Camden güldüğünde, güneş gerçekten de daha bir ısıldıyordu. "Rotten Row'da atsız bir arabayla gezinen ilk İngiliz kadın olmak ister misiniz?"

Gigi kendine karşı koyarak gülümsedi. İçindeki yarı çöçkün, yarı aldrımaz sıcaklık hissi dinmek bilmiyordu. "Her şeyi kurabileceğinizi biliyorum. O küçük sırrınızı biliyorum."

Camden yaşadı. "Sır mı?"

"Claudia'nın ilk balosunda giydiği meşhur kıyafetten bahsediyorum."

"Ah, o mu?" dedi Camden rahatlayarak. "O benden çok Claudia'nın sırrı. Yanlış hatırlıyorsam herkes Mösyo Worth'un diktiği elbiselerle baloya giderken, Claudia, ağabeyinin uydurduğu elbiseyi giymek zorunda kaldığı için biraz utanmıştı."

"Çok mütevazı."

"Uydurduğum derken, gerçekten uydurduğumu kastetmiştim. Onun istediği gibi, üst kısmı düşmeyen bir yaka biçimini nasıl yapacağımı bilemedim. Ben de annemin elbiselerinden birini söküp dekolte kısmına telle bağladım. Balo boyunca elbisenin ya kendisini öldüreceğinden ya da yakışıklı bir delikanlının göğsünü deşeceğini endişe etmişti."

"1890'da İngiltere'ye geldiğinde bana göstermişti," dedi Gigi. "Çocuklarının canı üzerine yemin edene kadar o elbiseyi sizin diktiğinize inanmamıştım."

"O benim ilk ve son *haute couture* girişimim oldu," dedi Camden basitçe. "On dokuz yaşındaydım ve yapamayacağım hiçbir şey olmadığına inanıyordum. İlk balosunda giymesi için yeni bir elbise almaya bütçemiz yetmediği için Claudia sürekli ağlayınca, bir elbise dikmek ne kadar zor olabilir ki, diye düşündüm. Ne de olsa dikiş, mühendisliğin yumuşak yanındı ve gemi modellerin için sayısız yelken kesip dikiyordum."

"Sizin bir sihirbaz olduğunuzu söylemişti."

"Claudia olayları sonradan kavıyor. Baloya iki gün kala gerçek paniğin ne demek olduğunu öğrendim ama on metrelilik bir kumaşın elbiseye nasıl dönüştürülebileceği hakkında hala bir fikrim yoktu. Ne yaptıysam, işin içinden çıkamadım."

Claudia'nın, Twelve Pillars'taki eski odasında sakladığı kağıtlarla güzelce sarılmış elbiseyi düşündü. *Ben dünyanın en iyi ağılabeyine sahibim*, demişti o gün Claudia, Gigi'nin apar topar bir transatlantik gemisine binme arzusunu pekiştirtircesine.

"Ama sonunda iyi iş çıkardınız."

"Eteği de telle bağladım," dedi.

İkisi de kahkahalarla güldü. Gülünce Camden'in gözlerinin kenarları kırıştı, daha önce hiç görmediği mimik çizgileri, güneşin ve deniz tuzunun neden olduğu, bir erkeğin olgunluk göstergesi olan çizgileri.

Camden durup Gigi'ye baktı. "Gülüşünüz hiç değişmemiş," dedi. "Gülüşünüzü görene kadar oldukça olgunlaştığınızı ve maddeci olduğunuzu düşünüyordum. Oysa güldükten-maktan hüçkura hüçkura ve soluğu kesilircesine gülen küçük bir kız gibisiniz."

Böyle bir sözün üzerine ne söylenebilirdi ki? Bu adamın yerinde başka biri olsaydı, kendisine aşkını, belki de sadece hoşlandığını itiraf ettiğini düşünürdü. Ama karşısındaki Camden olduğuna göre, bu sözleri neye yorabilirdi ki?

Camden hemen konuyu değiştirdi. "Christopher'la ilgilediğiniz için size teşekkür etmedim, değil mi?"

Christopher yıllar içinde başını birkaç kez belaya sokmuştu. Evlilik dışı çocuk yapmak, büyük borçlar altına girmek ya

da sabıkalı arkadaşlar edinecek kadar aşırıya kaçmamıştı ama anne babası çok endişelenmişti. Aziz Camden ve çok duygusal Claudia'dan sonra, ekselansları böyle haylaz yaratılışlı bir evlatla baş edebilecek donanımında olmadıklarını gördüler. Bu yüzden Gigi sorumluluğu alarak, Christopher'ı olası zararlı durumlardan kurtardı, yumuşak kalpli ekselanslarının uygulayamayacağı katı kuralları koydu ve hak ettiğinde çocuğu cezalandırmaktan çekinmedi.

"Bana teşekkür etmeniz gerek yok," dedi Gigi. "Chris'le ilgilenmek zevkliydi."

"Mektuplarında sizden şikayet ediyordu. Gorgonlar kadar haşın ve onlardan iki kat tehlikeliymişsiniz. Onu Vladivostok limanında beş kurusuz bırakacağınıza, cezalı olduğunda kendisine kim borç para vermeye cüret eders, e karşısında sizi bulacağınıza dair tehdit ettiğini yazmıştı."

Kadını etkileyen sevgi dolu sesindeki tehlikeli sıcaklık, yerini pervasız bir yangına bırakmıştı. "Beni özelediniz mi?" diye soran kendi sesini duydu.

Aniden vagonda duyulan tek ses, tren motorunun zayıf sesi ve dakikada bir mil giden trenin metal tekerlerinin metal raylar üzerinden geçerken çıkardığı ses olmuştu. Gigi kendini korkak lemming kadar aptal hissederek pencereden dışarı baktı.

Camden de pencereden dışarı baktı ve Gigi ikisinin de böyle bir soru hiç sorulmamış gibi davranacaklarına kendini ikna edene kadar da uzun bir süre konuşmadı.

Ama sonra yanıt verdi. "Sorun asla bu değildi, bunu biliyorsunuz."

Bayan Rowland'ın evine çay saatini biraz geçerken vardılar. Londra'dan ayrılmadan önce hava dönmüş, yağmur yağmaya başlamıştı ama toprak ıslak olup yağmur damlaları hala yapıtların üzerinden damlasa da, Devon'ın bu yakasında güneş açmıştı.

Güller açmış, parlak beyaz duvarları ve kızıl süslemeleriyle Bayan Rowland'ın evi, pastoral bir cazibeyle önlerinde duruyordu. Gigi içten içe, Camden'la birlikte geldiğini görünce, annesinin baygınlık geçireceğini düşünüyordu. Ama Camden yola çıkmadan önce muhtemelen telgrafla durumu bildirmişti çünkü Bayan Rowland'ın yüzünde meraklı bir ifade olmasına karşın, şaşkına dönmemişti.

"Burası çok sevimli bir ev," dedi Camden, Bayan Rowland'ı yanağından öpercek. "Gönderdiğiniz fotoğraftan, bu kadar güzel olduğu belli olmuyor."

"Siz bir de Devon'ı ilkbaharda görün," dedi Bayan Rowland. "Nisanda açan kır çiçekleri emsalsizdir."

"O halde nisanda tekrar geliyorum," dedi Camden. "O tarihlerde hala İngiltere'de olacağım."

Önceki yağmur yüzünden dağılan taş yapıtlarıyla dolu bahçeye bakan Gigi, annesinin bakışlarını üzerinde hissetti. Tabii ki Camden şaşırtıcı bir şey söylememişti. Bir yıllık anlaşma yapmışlardı ve bu bir yıl, mayıs ayında doluyordu. Ama nedense on bir ay, hatta on bir hafta bile bu şekilde devam edemeyeceklerine inanıyordu.

On yıldır her şey yerli yerinde kalmıştı çünkü Camden, dünyanın çevresinin aralarını yeterince mesafe solacak ka-

dar uzak olmadığını yeterince iyi anlatmıştı. İlk döndüğünde, içindeki kini canlandırmakla kalmamış, ölçüsüzce ürettiği bo-yutlara da taşımıştı. Ama işler değişmişti. Bu kinin çözülmesi onları, Gigi'nin çıldırmaktan korktuğu için gündüz gözüyle bile düşünmeye cesaret edemediği olasılıkların önüne, keşfe-dilmemiş bir bölgeye taşımıştı.

"Dört gözle bekleyeceğim," dedi Bayan Rowland. "Yeterin-ce görüşmüyoruz."

"Sizi sayısız defalar New York'a davet ettiğimi hatırlıyorum, sevgili bayan," dedi Camden, sesinde bir tebessüm ve meydan okuma seziliyordu. "Ama siz her defasında ıtırız ettiniz."

"Ama kızım! konuşmayan bir adamın ziyaretine gide-meyeceğimi bilmiyor musunuz sevgili Lordum?" dedi Bayan Rowland tatlı bir dille.

Gigi az daha hayretler içerisinde onlara doğru dönüyordu. Nedense bu olayda annesinin kendi tarafında olduğunu hiç düşünmemişti. Azımsanmayacak kadar ciddi olan kabahati yüzünden olsa gerek, Bayan Rowland'ın, bu hale gelmelerin-den hep Gigi'yi sorumlu tuttuğunu düşünmüştü. Annesinin mektuplarında yazdıklarıyla Camden'a şantaj yapma hakkını vermesinden sonra, Camden, Gigi'yi affettiği takdirde, Bayan Rowland'ın şeytanın kendisiyle bile cinsel ilişkiye girebileceği-ni düşünüyordu.

"Aslında sizinle yazışmamam da gerekirdi," dedi Bayan Rowland. "Ama ne yazık ki ben de her zaman mükemmel ola-mıyorum."

Bu kez Gigi onlara döndü. Bu bir özür müydü? Üstelik ha-yatında hiç hata yapmadığına inandığı bir kadının özrü mü?

Hollis elinde çay tepsiyle gelince, sohbet aniden Bayan Rowland'ın en son düzenlendiği bağış toplantısına kaydı. Bayan Rowland'ın bağış işlerinden Camden'in haberdar olduğu belliydi.

"Bu gibi organizasyonlarda topladığınız miktardan hayli fazla değil mi bu?" diye sordu Camden, Bayan Rowland toplanan parayı söyleyince.

"Sanırım öyle." Bayan Rowland biraz tereddüt etmişti. "Ekselansları yüklü miktarda bağış yaptı."

"Bu gece yemeğe gelecek olan Dük mü?" dedi Gigi.

Aman Tanrım! Yoksa annesinin yüzü kızarmış mıydı? Bayan Rowland Londra'dayken, Perrin Dükü hakkında bazı soru işaretleri olmuştur. Ama Bayan Rowland'ın yüzüne yerleşen kızarıklık, ne dehşet ne de utanç kaynaklıydı.

"Aynen öyle." Bayan Rowland bir kez daha İtalyan Rönesans'ının Meryem Ana'sının benzerine dönmüştü. "Hayranlık uyandıran bir adam. Tam bir bilgin. Onunla tanışacağınız için çok memnunum."

Camden fincanını kaldırdı. "Ben kendi adıma sabırsızlıkla yemek vaktini bekliyorum."

Camden birkaç dakika sonra, Bayan Rowland'ın manzaralı bir gezi olacağı yolunda adama güvence verdiği Torquay'a doğru yola çıktı. Gigi, sanki "Kremayı uzatabilir misin?" sözünden, yaptıktan her şeyi anlayacakmış gibi, keskin gözleriyle birbirlerine karşı her davranışlarını inceleyen annesi yüzünden, Camden'la aynı ortamda bulunmaktan rahatsız olmuştur. Ama tampon görevi gören Camden'in varlığı olmaksızın, iki kadın

arasındaki acayiplik, sirke kokusu kadar keskin ve yanlıgıya yer bırakmayacak şekilde hemen su yüzüne çıkmıştı.

"Cuma günü babanın mezarını ziyaret ettim," dedi Bayan Rowland, üç dakikalık mutlak bir sessizliğin ardından.

Gigi şaşırılmıştı. John Rowland'dan pek sık söz etmezlerdi. Keder, özel yaşanması gereken bir meseleydi. "Pazar günü gittiğimde bıraktığın çiçeklerini gördüm." John Rowland, kırk dokuz yaşındayken yakalandığı ateşli tifo hastalığından kurtulabilirdi, pazar günü altmış sekiz yaşına basacaktı. "Kamelyalara hep bayıldır."

"Çünkü sen üç yaşındayken, babama bahçeden topladığın bir kucak dolusu kamelya vermiştin. Sana tapardım," dedi Bayan Rowland.

"Sana da öyle."

Babası annesine hediye almaya gittiğinde Gigi'yi yanında götürürdü. Hiçbir şey güzel kızına layık değildi aslında. Bayan Rowland'ın gösterip merakından olsa gerek, pek taktığını görmese bile ona hep büyük ve şatafatlı hediyeler almak isterdi ama bu fazla şatafatlı şeyleri taktmak zorunda kalmaması diye küçük inciler ve akik işlemeli hediyeler alırdı.

"Öldüğünde on yıl, beş aylık evliydim." Bayan Rowland küçük bir kremalı pastayı önüne koydu ve eşir dört parçaya böldü. "Sen de iki hafta sonra on yıl, beş aylık evli oluyorsun. Tremaine'le yakalayacağın ikinci şansı kaçıрма."

"O konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Bence konuşmalıyız," dedi Bayan Rowland sertçe. "Bunu sadece, Tremaine dük soyundan geldiği için istediğine inanıyorsan, çok yanılıyorsun kızım. Briar-meadow'un misafir oda-

sında el ele fışıldarak oturduğunuz zamanları hiç görmediği mi mi sanıyorsun? Ne daha önce ne de daha sonra seni o kadar mutlu ve canlı görmedim. Omuzlarında onca yük taşırken, sorumluluklarını bir gün olsun unutmayan Camden'i da bir daha hiç öyle görmedim."

"Çok uzun zaman önceydi bu anne."

"Unutmamıza yetecek kadar zaman geçmedi."

Gigi derin bir nefes alıp çayını bitirdi. Çoktan soğumuştur ve çok şekerliydi çünkü Camden'in şekerliği uzatan eldivensiz eli, kendi eline değmişti ve o noktadan sonra kaç şeker koyduğunu unutmuştu. "O günleri hatırlamamızın ne faydası var? O zamanlar Camden'i seviyordum, inkar etmiyorum. Camden da beni seviyordu sanırım. Ama hepsi geçmişte kaldı. Artık ne Camden beni seviyor ne de ben Camden'i seviyorum. Ve eğer ikinci bir şans varsa, Camden dahil kimse bana böyle bir teldifte bulunmadı."

"Görmüyor musun?" diye haykırdı Bayan Rowland öfkeyle ve çay fincanını alışılmadık bir biçimde *pat* diye masaya bıraktı. Bir damla kahverengi sütlü sıvı, fincandan fışkırıp Gigi'nin talihsiz Kopenhag gezisinden getirdiği işlemeli, göz alıcı güzellikteki masa örtüsünün üzerine sıçrayarak yuvarlak bir leke bıraktı. "İşte şimdi İngiltere'de, senin evinde yaşıyor, sana karşı gayet medeni, ziyaretime kendisiyle birlikte gelmen için seni zorluyor, tüm bunlar yetmez mi? İlle de sözlere dökülüp tabлетlere mi yapılması gerekiyor Tanrı aşkına?"

Bununla tek başına başa çıkması yetmiyor muydu? Oscar Wilde'in oyunlarındaki budala kızlar gibi, annesinin de her şeyi birer birer tekrar etmesine gerek yoktu.

"Anne, öncelikle Camden'in neden burada olduğunu unutuyorsun," dedi sakince. "Biz boşanıyoruz. Ben Lord Frederick'e söz verdim."

Bayan Rowland hemen doğruldu. "Ben biraz dinleneceğim. Ekselanslarının önünde bitkin görünmek istemiyorum. Ama eğer Lord Frederick'i, Lord Tremaine'e olan sevginin yarısı kadar seviyorsan, o zaman sen Shakespeare'in bugüne dek yazdığı oyunlardaki budalalardan daha budalası demektir."

Bayan Rowland odadan hızla çıktıktan sonra Gigi, arkasından gelen gül kokularını içine çekerek uzun süre misafir odasında kaldı. Bayan Rowland'ın bıraktığı kremalı pastayı ve üç katlı servis tabağındaki reçelli kurabiyeleri yavaş yavaş yedi.

Keşke annesinin yanıldığından emin olsaydı.

Yirmi İkinci Bölüm

Dük ilk bakışta ne bilim adamına ne de ahlaksız birine benziyordu, üzerine ne kitap tozu sinmişti ne de fahişe kokusu. Ama kayınbabası olan şimdiki Fairford Dükü'nü tanımlayan cana yakınlıktan eser olmayan, en yüksek sınıftan bir aristokrat havasına girdiği besbelliydi. Hayır, bu adam lord olarak doğmuş, yetişkinlik hayatı boyunca da otoriter olmuştu. Düklik unvanıyla toplumun yarısını korkutup kuzuya çevirebilecek bir adamdı.

Gigi ilk anda Dük'ten etkilenmedi. Bir düşes olacağı yönünde aldığı terbiyeye karşın, alt tabakadan olan akrabalarından miras aldığı demokratik bir yapısı vardı. "İyi akşamlar ekselansları."

"Leydi Tremaine, sonunda bize katılmaya karar vermişsiniz." Nükteci tavrı, bu akşam yemeğinin altında yatan amaçtan haberdar olduğuna işaret etti.

Sürpriz olan, demokratik bağları olmayan annesiydi. Gigi kendi adına biraz saygı ve sonunda Dük'le kendisini aynı

odaya sokabilme başarısından sonra biraz da neçelenmesini beklemişti ama Bayan Rowland'ın tutumu, sanki yorucu ama sonunda bir yere varmayan Grönland'ı kurtarma görevini yüklenmişçesine zalimceydi.

Dük'ün Bayan Rowland'a karşı davranışı da aynı ölçüde şaşırtıcıydı. Nasıl *kitabır* olacağını hiç bilmeyen bir adamdı. Büyük ihtimalle arkadaşlarına karşı oldukça tolerans gösteriyordu ama onlar dışındaki herkesle lütfeder gibi konuşuyordu. Yine de Bayan Rowland'ın çiçek aranjmanlarına övgüler yağdırırken, Gigi'nin daha önce hissetmediği bir hassasiyet göstermişti.

Banyodan yeni çıkan Camden, ıslak saçlarıyla onlara biraz geç katıldı. Deniz kıyısından sadece yarım saat önce gelmişti.

"Sizi damadım Lord Tremaine'le tanıştırmak isterim," dedi Bayan Rowland kurnazca. "Lord Tremaine, Perrin Dükü."

"Memnun oldum ekselansları," dedi Camden. Aceleyle hazırlanmasına karşın, diğerlerinden daha rahat ve dostane bir ev sahibi havasındaydı. "*Troya'dan Önce On Bir Yıl* okuma şerefine eriştim, çok aydınlansın bir eser."

Dük simsiyah saçlarından birini kaldırdı. "Hiçbir iddiası olmayan incelemelerimin, Amerika'da bulunabildiğini biliyordum."

"Aslına bakarsanız ben de biliyordum. Saygıdeğer kaynanamı Londra'da son gördüğümde, kendisinden bir kopyasını almıştım."

Dük tek gözünü Bayan Rowland'a çevirdi. Saygın duruşu ve alaycı kişisel farkındalığı olmasa, *Punch* dergisindeki karikatür kahramanlarına benzeyecekti.

Bayan Rowland ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, sonra tersini yaptı. Gigi'nin gözleri büyüdü. Odadaki erkekler bu dikkat çekmeyen davranışın önemini anlamamıştı belki ama Gigi, Bayan Rowland'ın hiç yerinden kımıldamayabileceğini biliyordu. Heykel gibi kımıldamadan istediği kadar durabilirdi.

"Annem Homeros'un bilgelerindendir," dedi Gigi. "Homeros'la ilgili kapsamlı bilgisi olan çok az kadın ve erkek vardır."

Bu açıklama Dük'ü daha çok şaşırttı, bir adamın kendi alanıyla ilgili bilgilere, bir kadının vakıf olmasından çok daha farklı bir şaşkınlıktı bu. Kafasını Bayan Rowland'a çevirdi. "Tebrikler, Madam. Benim gizemli konularına nasıl ilgi duymaya başladığınızı bilmek isterim."

Bayan Rowland'ın bu soruya yanıtı, buz gibi bir gülümseme oldu. Camden, Gigi'ye baktı. Garip bir şeyler olduğunun tek farkına varan kendisi değildi demek.

Hollis, yemeklerin hazır olduğunu duyurdu. Rahatlayan Bayan Rowland, çiftler çiftler yemek masasına geçmeyi önerdi.

Victoria'nın ağır ilerleyen akşamla ilgili tek tesellisi, Dük'ün, Gigi'nin cazibesine kapılmaması olmuştu.

Kızının gençlik döneminde, Gigi'nin dış görünüşüyle ilgili kaygıları vardı. O yaşlarda, kendisinin sahip olduğu kusursuz güzelliğe bir türlü erişemeyip rahbet görmeyen uzunlukta, geniş omuzlu ve göğüsleri veren bakışlara sahip bir genç kızı dönüşmesi, Victoria'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonra, Victoria artık kızının kusurlarını örtbas etmek için elbisesiyle

ve saçıyla uğraştıktan vazgeçtiğinde, oldukça şaşırtıcı bir şey farketmişti.

Erkekler Gigi'ye bakıyordu. Hatta bazıları gözlerini dikip bakıyordu. Balolarda ve akşam toplantılarında yürüdüklerinde, konuştuğunda ve ilgisizce de olsa bazen onlara doğru baktığında, gözlerini ayırmadan kıızı izliyorlardı. Victoria objektif olarak kızına uzaktan baktığında, Gigi'nin erkeklerin gözüne ne kadar seksi görüldüğünü farkedince, hayretler içerisinde kalmıştı.

Gigi'nin yaydığı bu çekim gücünü, kendisinden almadığı kesin olan göz kamaştırıcı şehvetini tarif edecek söz bulamıyordu. Böyle olması da Victoria'nın kendini yaşlı, geçkin hissetmesine ve övgüyle bahsedilen kendi güzelliğinin, Gigi'nin gençliğine, ıslıtısına ve çekiciliğine yenik düştüğünü düşünmesine yol açmıştı.

Kızıl kadife yemek elbisesiyle Gigi, kendisinin hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu, boynu ve kolları parlak ıskta Bouguereau'nun perileri gibi ışıldıyordu. Dük, Gigi'yle, olması gerektiği gibi konuşuyor, Londra ve Devon'a son günlerde düşen yağış oranıyla ilgili fikirlerini dile getiriyordu. Ama çatalını yemeğine her batırısıyla birlikte, şarap kadehinin üzerinden ona bakan Gigi'nin kocasından farklı olarak Perrin, dikkatini daha çok önündeki yemeğe verip *soupe d'orville*, *file de sole à la Normandie* ve ördek à la Rouennaise yemeklerini ağır ağır tadıyordu.

"Şefiniz konusunda sizi tebrik etmek isterim Madam," dedi Dük aniden başını kaldırarak. "Yemekler beklediğimden çok ötesinde lezzetli."

Victoria garip bir şekilde mutlu olmuştur. Çikolatalarla kumar oynadıkları ve neredeyse adama, kendisini üst kata çıkarıp yalnızlığını gidermesini söyleyeceği o gecedan sonra, yine kendini diken üstünde hissetmişti.

Yakalanmanın verdiği ümitsiz bir utangaçlıkla kendi kendine defalarca, her şeyi o anda tasarladığını tekrar edebildi. Tek sorun, hazırlıksız yakalandığında yalan söyleyememesiydi. Saatlerce hatta günlerce ön hazırlık yapmazsa ya gerçeği yuturuyor ya da yalan söylediğinin kokusu yüz metre öteden hissedilip çuvalıyordu.

Gerçeği mi anlatmalıydı? Aptalca yapılmış bu davranış, Dük'ü yakasından tutup sonunda farkına varmasını mı sağlamıştı? Dük'ün kadına pek inandığı söylenemezdi ama inanmadığı da söylenemezdi. Ne kadar iyi ve sağlam bir kurgu olsa da, duygusal anlamda gerçeklik payı da yok değildi.

"Çok teşekkür ederim," dedi Victoria, "gerçekten çok incesiniz."

"O sizin inceliğiniz Madam." Sözlerini vurgularcasına Gigi ve Camden'a dönerek, "Yıllar önce kendini toplumdan soyutlamış biri olarak benim gibi bir bunağın merakını hoş görün ama boşanmak üzere olan bir çiftin böyle dostane bir tavır içinde olması günümüzde sık rastlanır bir durum mu?" diye soruverdi.

"Oldukça," diye yanıtladı Camden. Adamın sesi tonu bir tabak turta kadar yumuşak ve kremsiydi. Gigi'ye baktı. "Öyle değil mi hayatım?"

"Şüphesiz," dedi Gigi sertçe. "O tür görüntülerden nefret ederiz, değil mi Tremaine?"

Bu marifet gösterisi karşısında Dük bile bir an ne diyeceğini şaşırılmıştı. Daha tehlikesiz bir konuya döndü. "İşlerinizde oldukça başarılısınız sanırım, Lord Tremaine."

"Şöyle böyle efendim. İş konusunda asıl başarılı olan Leydi Tremaine'dir. Ben sadece finansal anlamda eşitlik sağlamaya çalışıyorum."

Victoria, Camden'ın sözlerindeki hayranlığı duyması ümi-diyle, kızına baktı. Ama Gigi'nin bakışlarındaki bulanıklık, adamın sözlerini başka yönden algıladığının göstergesiydi.

"Ben hep tersini düşünmüşümdür," dedi Victoria. "Leydi Tremaine, atalarının başarısını devam ettirdi. Size sıfırdan var ettiniz her şeyi."

"Size katılmıyorum Madam. Ben Amerikan hayal gücünün bayıldığı kahramanı Horatio Alger değilim," diye yanıtladı Camden. "İlk başarılarım, Leydi Tremaine'in mirası sayesinde çıktığım azımsanmayacak miktardaki kredi sayesinde elde edildi."

Şarap, Gigi'nin boğazına takıldı. Hollis temiz bir peçete ve bir kupa suyla yardımına koşarken, peçetesine öksürdü. Suyundan büyük bir yudum içti ve hemen tabağındaki ödek dâlimlerini yemeye devam etti.

Victoria, Gigi'nin sorması gereken soruyu kendisi sormaya karar verdi. "Ben bilmiyordum. Bunu nasıl yaptınız?"

Camden, kendisinden önce kuzeninin yaptığı gibi, Gigi'nin servetini doğrudan kullanmamasın engellediği bir sözleşme imzalamıştı. "Onlara kim olduğumu ve Gigi'nin kim olduğunu kanıtladım. Evlilik kağıtlarını ve *Times*'ta yayınlanan haberi gösterdim. New York Bankası, ödemedi sıkıntı çekecek olur-

sam, karımın yardımına koşacağına ikna oldu," dedi, yabani bir sırıtışla.

Aman Tanrım! Camden'in inceliği ve durumu idare edebilme becerisinden etkilenen Victoria, damadının bu pişkin tarafını hiç görmemişti. İkiisi birbirinden tamamen farklı olan hesapçı bir mirasyediyle, terbiyeli bir marki arasında bir zamanlar yaşanan aşkın ve arkadaşlığın çok hoş ama bir o kadar da garip olduğunu düşünürdü. Kusursuz davranışlarıyla göz boyamasını içinde vahşet barındırmamasıyla eşit tutarak, Camden'i nasıl da azımsamıştı.

Dük, on dört yıllık Romanée-Conti şarabından beğendiğini gösterircesine bir yudum aldı. Victoria, adamın hafifçe gülümsediğini görünce çok şaşırdı.

Dük geleneksel anlamda yakışıklı değildi, keskin yüz hatları vardı, kaşları biçimsiz, burnu Mont Blanc gibi kocamandı ve kaşlarını çok kolay çatıyordu. Ama şimdiki gibi belirsiz gülüşü, adamı değiştiriyordu. Açık kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor, dudaklarını canlandırıyor, şaşırtıcı bir sıcaklık ve haşınca bir ifadeyle tüm kibrini eritiyordu.

"Kasaba yemeklerinden daha fazla nefret ettiğim çok az şey vardır," dedi Dük. "Ama ilgimi çekecek bunca şey olduğunu bilsem, farklı eğlenceler düzenlemeniz için sizi hiç zorlamazdım."

Bir süre oldukça derin bir sessizlik oldu. Victoria utanamayacak kadar şaşkına dönmüştü. Konuşmanın gidişatının, Tremaine'lerden, Dük'le ilişkisine kaydığını henüz algılayamamıştı bile.

"Sayın Düküm," dedi Gigi kabaca, "lütfen söyleyin."

"Ah, Gigi, münasebetsiz bir durum söz konusu değil," diye kızdı Victoria. "Ekselansları kendisiyle birkaç el kağıt oynamamı istedi, ben de kendisini kırmadım."

"Efendim," diyen Gigi, yüzünde mazup bir tebessümle Dük'e baktı. "Ben sizin rezil biri olduğunuzu duymuştum ama en azından ahlaksız olduğunuzu şimdi görüyorum."

"Gigi!" diye haykırdı Victoria, mahcup bir tavırla.

Dük karılmamıştı, hatta eğlendiği bile söylenebilirdi. "Gençliğimde rezil biriydim açıkçası. Ahlaksız ihtiyaçlarım içinse, bunu büyük ölçüde elde ettiğimi, hatta hala buna uyum gösterdiğimi söyleyebilirim."

Victoria, yüzünün Gigi'nin elbisesinin rengine döndüğünü hissetti. Toplum içinde kızarmaktan nefret ederdi. Camden sanki konuşmanın son beş dakikasını hiç duymamış gibi, büyük bir zevkle yemeğini yemeye devam ediyordu. Kocasını örnek alan Gigi de, ördük göğsünün kalan parçasına çatalını hızla batırdı. Buna karşın, Dük'ün işi henüz bitmemişti.

"Genç bayan," diyerek Gigi'ye baktı Dük. "Umarım bu yaptığınızda, hala sizin için şeytanla dans eden bir anneniz olduğu için ne kadar şanslı olduğunuzun farkındasınızdır."

Bu kez peçetesine öksürme sırası Camden'a geçmişti, gerçi onunki öksürmekten çok öksürürken gülmek pekinde olmuştu. O noktaya gelene dek parodi gibi görünen yemek, o andan itibaren komediye dönüşmüştü.

Artık bu yemek işinin çok kötü bir karar olduğunu anlamıştı Victoria. Neden iptal etmemiştir ki? Sanki Dük, Moby Dick, kendisi de onu ya zıpkınlıyacak ya da bu uğurda kendisi ölecek olan Kaptan Ahab'ın gibi bu kadar zorlamıştı ki?

Gigi oturduğu yerden tavsiye dinleyecek biri değildi. "Bâyım, her ne kadar bundan gurur duysam da, anneme benim için şeytanla dans etmesine gerek olmadığını belirttim. Benim zaten iyi bir adamla ilişkim var. Boşandıktan sonraki mutluluğum garanti altında."

Dük mübalağalı bir iç geçirdi. "Leydi Tremaine, ben bu diğer adamın muhteşem nitelikleriyle ilgilenmiyorum. Benim tek anlamadığım, kocanızla bir evlilik sürdürmeyi denemediğiniz aşıkarken, neden boşandınız."

Gigi'yi susturup Camden'in tebessümünü engelledikten sonra, ekselansları, Victoria'ya dönüp tekrar gülümsedi. Bu kez gerçek bir gülümseme idi. Kadın oturduğu yerde, geride korsesi ve elbisesini bırakıp neredeyse eriyecekti.

"Madam," kadehini kaldırdı, "bugüne kadar bana sunulan en nadide şarap. Size sonsuza dek minnettar kalacağım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gecceye hakim olan sessizliği ilk bozan ses, Camden'in musluğun başında dişlerini fırçalaması oldu. Sonra sol taraftan bir gürültü koptu ve ayak bileklerinden dizlerine doğru bir titreşim hissederken, bir çığlık sesi duydu.

Evde altı yatak odası vardı, Bayan Rowland'ınki doğu yakasındaydı ve diğer beş oda güney tarafında dizilmişti. Camden, Bayan Rowland'a en yakın odadaydı, Gigi ise en uzakta.

Çığlık, Gigi'nin tarafından geliyordu.

Diş macununu tükürüp kapıyı açtı. Bayan Rowland'ın kapısı da bir saniye sonra açıldı. "Tanrım, o da neydi öyle?" diye haykırdı kadın.

"Tavan çöktü sanırım," diye yanıtladı Camden.

Gece mavisi sabahlığının tersine, benzi atan Gigi de kordordaydı. "Neler oluyor burada?" dedi annesine sertçe.

Camden kapıları açmaya başladı. Yan odada bir şey yoktu, duvardan düşen resimler dışında. Oradaki odanın kapısını açınca bir yıkıntıyla karşılaştı. Tavan neredeyse tamamen yı-

kalmış, yerler ve mobilya toz ve kereste örtüsünün altında kalmıştı. Yukarıya baktığında bomboş tavan arası görünüyordu.

"Aman Tanrım! Bu nasıl oldu?" diye inledi Bayan Rowland. "Burası çok sağlam bir evdi."

"Tavan tamir edilip tüm bina incelenene kadar bu katta kimsenin kalmaması lazım," dedi Camden.

"Biz seninle mürebbiye odasını paylaşıyoruz," dedi Gigi, annesine. "Camden için küçük bir karyolan var mı?"

"Hayatta olmaz!" diye haykırdı Bayan Rowland. "Lord Tremaine evimi ilk kez ziyaret ediyor. Sanki yardıma çağırılmışız gibi kendisini öyle bir yerde uyutamam. Ben yandaki evde yaşayan Bayan Moreland'de kalmak için izin isterim. Sürekli ziyaretine gelen iki kızı var ve o yüzden her zaman hazırda boş bir odası olur. Siz Camden'le mürebbiye odasında kalın."

"Ben karyolada yatarım," dedi Gigi. "Ben evimi ilk kez ziyaret etmiyorum, o yüzden nerede uyuduğum önemli değil. Ya da seninle Bayan Moreland'e gelirim."

"Her iki önerini de kesinlikle kabul edemem!" diye haykırdı Bayan Rowland dehşetle. "Arkamdan dedikodu edilsin istemiyorum. Londra'da boşanacağınıza dair haberler yayılabilir ama burada düşünmem gereken bir şanım var. Kızımın neden resmen evli olduğu kocasıyla yatmadığına dair sorular duymak istemiyorum. İşte Hollis geliyor. Ayarlamaları onunla yaparım. Beni hiçbir şekilde utandırmaya kalkışma Gigi. Karyola filan yok."

Bayan Rowland şaşırtıcı bir enerji ve canlılıkla basamaklardan inerken, Gigi kısık sesle lanet etti. "Ayarlamalarını," dedi köpürerek. "Tavanın çökmesini ayarladı tabii! Daha bir yıl

önce bu ev baştan aşağı incelendi çünkü biraz köhne olduğu için endişelenmişim. Çok sağlamdı. Sağlam yapılarda çatılar bu şekilde yıkılmaz.

"Annenizin azmini hafife almamak gerekmiş."

"Dük'le ilişki yaşamam lazım, asıl bunun için azmetmesi gerekir onun," diye öfkelenildi Gigi. "Şuna bak, sırf bizi aynı odaya tıkıştırmak için neler yapıyor, bilmiyor ki biz zaten... Her neyse."

Camden kalbinin hızla attığını hissetti. Bayan Rowland'ın evinde Gigi'yle yatmayı düşünmemişti ama madem aynı odada kalıp aynı yatağı paylaşacaklardı...

"Taşınması gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Gigi adama sert bir bakış fırlattı ama Camden, açık kapıdan süzülen ışık sayesinde kadının az önceki kadar sinirli olmadığını farketti. "Hayır, teşekkür ederim. İzinize bakabilirsiniz."

Camden alt kata indiğinde Hollis adam mürebbiye odasını gösterdi. Burası kendisine daha önce verilen odadan daha geniş ve daha güzeldi. Duvarlar yosun ve hurma gibi arabesk motiflerle süslüydü. Pembe ve beyaz düğün çiçeklerinin olduğu renkli porselen vazolar her iki taraftaki sehpanın üzerinde duruyordu. Yatak oldukça genişti ve beyaz yastık örtü davetkarca açıldı.

"Bayan Rowland bu odayı yazları öğle uykusuna yatmak için kullanır," diye adamı bilgilendirdi Hollis. "Üst kattaki odalardan daha serindir."

Camden ışıkları kapatıp pencere kepenklerini açtı. Harşimeli kokusunun ağır bastığı serin, nemli ve ağır bir hava

içeri doldu. Soluk ve berrak ışıklı ay yükseliyordu. Önce Rob-düşambrını ve biraz tereddüt ederek -Kimi kandırıyordu ki? Herhalde Napolyon, Rusya'yı kendisinin Gigi'yle yatmak iste-diği kadar istememişti- üzerindeki her şeyi çıkardı.

Gigi de on beş dakika kadar sonra geldi. Ayak sesleri ka-pının arkasında dindi. Sonra hiçbir şey duyulmadı. Sessizlik her yanı sarıp kasvetli yatağına kadar yayıldı, sinirleri gerilmiş, sabrı tükenmişti.

Sonunda kapı kolu hafifçe çevrildi. Gigi kapıyı arkasından örttü ama daha fazla ilerlemeyip sırtını kapaşıya yasladı. Kadı-nın, ayışığında sadece gölgesi görünüyordu. Camden, yıllar önce yine Bayan Rowland'a ait başka bir evde, ayışığının ben-zer bir şekilde odanın her yanını aydınlatmış bir geceyi hatırlamıştı... Sonun başlangıcı, başlangıcın sonu olan bir geceyi.

"Eski günlerdeki gibi, değil mi?" dedi Camden, tam bir dakika geçtikten sonra.

Odaya hala sessizlik hakimdi. "Ne demek istiyorsunuz?" dedi sonunda Gigi, sesi biraz çatlak çıkmıştı.

"Unuttuğunuzu söylemeyeceksiniz ya."

Gigi, ipek kumaşın etine ve kapaşıya sürtünürken çıkardı-ğı belirsiz sesler eşliğinde yön değiştirdi. "Uyanık mıydınız yani?" dedi suçlayıcı bir tavrıyla.

"Uykum hafiftir. Üstelik yabancı bir yatakta, yabancı bir evdeydim."

"Fırsattan faydalandınız."

Camden güldü. "Siz beni baştan aşağıya incelerken ne yapenamı bekliyordunuz? İstesem fazlasını yapardım ve siz de buna izin verirdiniz."

"Ben de fazlasını yapabiliyordum. O gece neredeyse yatağınıza giriyordum. Nikah masasına gitmenin kolay yolu."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Camden. "Neden yapmadınız peki?"

"Çok onursuzca olacağını düşündüm. Beni yakışmayan bir şey olurdu." Kapının önünden çekilip yatağın yanında durdu. Camden'a uzak tarafta, ayışığında silüeti iyice belirginleşmişti ve sabahlığının şeffaf gölgesinin altında, vücudunun kıvrımla-rı belli belirsiz görünüyordu.

Camden yutkundu.

"O gece daha ileri gidip işi bitirmeliydim," dedi Gigi. "O zaman benimle evlenmeniz gerektiği için evlenirdiniz ama Amerika'ya kaçacak kadar öfkelenmez, sadece benimle mutlu olmadığınız için kızzardınız. Toplumdaki diğer çiftler gibi sıra-dan bir hayatınız olurdu."

"Hayır," dedi Camden, sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı. "Siz onurlu olanı yapmalıydınız. Theodoora bizden bir gün önce evlendi. Biraz daha sabretseniz, paskalya için İngiltere'ye döndüğümde kendi pastanızı yiyecektiniz."

Yatak Gigi'nin ağırlığı altında iyice çukurlaşmıştı. Yatağın kendi tarafına uzanıp örtüleri güvence üzerine çekti. "Sanırım çoktan dersimi aldım."

"Öyle mi?"

Gigi yanıt vermek yerine, kendisi bir soru sordu. "Neden maddi açıdan benimle eşit olmaya çalışıyorsunuz?"

Çünkü İngiltere'nin Victoria Reginald'dan sonra gelen en zengin kadınıyla yani seninle evliyim, seni pappat. Hala senin bayağını kuran bir adam, başka ne yapabilir ki?

Camden örtülerin altından yaklaşıp geceliğinin ön tarafından kadını kavrayıp kendine çektiğinde Gigi'nin nefesi tutuldu ve Camden'in dişlerini boyun kıvrımında hissettiğinde, yine soluksuz kaldı.

Camden kadının üzerine çıkınca, Gigi adamın ağırlığının verdiği mutlulukla inledi. Camden döndüğünden beri, kendisini çıplak görüyor, doruğa ulaşıyordu ama yumuşak tenini, vücudunun titreşimlerini hissetmek için izin vermiyordu. Geceliğini avuçlayıp yukarı çekti. "Çıkarın onu."

"Hayır. Geceliğimi çıkarmadan da istediğinizi elde edebilirsiniz."

"Sizi tamamen çıplak görmek istiyorum. Üstünüzde bir şey olmadan."

"Bu anlaşmanın bir parçası değil. Sizin için soyunmam gerektiğini hiç söylemediniz."

"Sorum ne?" dedi Camden hafifçe kulağına, Gigi'nin titremelerinin keyfine vararak. "Önümde soyunmaktan korkuyor musunuz?"

"Bu doğru olmaz. Size vermem gerekenden fazla özgürlük versem, Freddie'ye saygısızlık etmiş olurum."

Gigi'nin inatçılığı ve aptallığı karşısında, Camden'in tepesi bir anda atmıştı. Lord Frederick kadını ancak balık çorbasının içindeki midye kadar mutlu edebilirdi. Geceliği Gigi'nin boynuna kadar çekip boylu boyunca yırtarken, *cırrı* sesi terbiyesizce karanlığı yardı. "İşte. Şimdi Lord Frederick sorarsa ki bu o adamı hiç ilgilendirmez; kendisine tüm içtenliğinizle bana herhangi bir özgürlük vermediğinizi söyleyebilirsiniz."

Yeterince hava alamıyormuşçasına hızlı hızlı soluyordu Gigi. Nefes alıp veriş, bahçede cıvı cıvı öten çarçır böceklerinin sesini bastırıyordu.

Camden kadına doğru eğildi. Kendi vücudunun altındaki ten öyle tanıdık ve aynı zamanda da cesaretini kıracak kadar yeniydi ki sanki yatağını hiç terketmemişti ve güneş bir an önce batsın diye sabırsızlanırken, bütün gününü kadını izleyerek geçirdiği balaylarının ikinci gününü yaşıyorlardı.

Aptalın tekiydi. Daha başından, kadına aşık olduğu için, on yıldır her gün yenmeye çalıştığı zaafını bile bile geri döndüğü için aptalın tekiydi.

Artık çok geçti.

Köprücük kemiğini saran olağanüstü teninde, her nefesiyle birlikte, omuzlarına kadar, baştan aşağı öpücüklere boğup güzel teninin tek bir noktasını bile bırakmaya gönlü razı olmadan, karısının kadifemsi sıcaklığında gezindi.

Gigi kolunu tuttu ama sıkmadı. Camden boynunu öperken sadece hafif tatlı bir ses çıkardı. Bunun çılgınlıktan öte bir şey olduğunu düşünmenin de çalınmış olduğunu bile bile, nedense Camden'in kalbindeki hüznün biraz hafiflemişti.

Gigi'nin dudaklarının altındaki yumuşak noktaya gelene dek çenesini boylu boyunca öptü. Ama o noktada duraksadı. Dudaklarını öpmek, kadına ancak ölüsünü çiğneyip Lord Frederick'le evlenebileceğini söylemek olurdu.

Altında, kendisinininki kadar hızlı, düzensiz ve belirsizce çarpan kalbi hissetti. O yolda ilerlemek istiyor muydu? Buna cesareti var mıydı? Peki, böyle bir akılsızlık yapsa, kendisini bekleyen acı son ne olabilirdi?

"Size söylemem gereken bir şey var," dedi Gigi aniden, adamın endişesini bölerek. "Benimle yatmanız çok anlamsız. Kesinlikle. Ben kondom kullanıyorum. Başından beri kullandım. Beni hamile bırakma ihtimaliniz yok. O yüzden beni rahat bırakmanız iyi olur."

Camden altı yaşındayken büyükbabasının evinde coşkuyla oynadığı günlerden birinde bir duvara çarpmış, ne olduğunu anlayamadan yerle bir olmuştu. Şimdi de kendini aynen öyle hissetmişti. Gigi'nin bir anda patlaması ve olayı bu noktaya getirmesi karşısında ne yapacağını şaşırdı.

Kadına doğru baktı. Ayın bulanık ışığında yüzü çok az görünüyordu, çene kemiğinin gölgesi, dudaklarının karanlık dolgunluğu ve derin bir kuyunun dibindeki su gibi kapkara gözleri.

"Neden şimdi söylüyorsunuz? Neden beni kandırmaya devam etmiyorsunuz? Böylece amacınıza daha kolay ulaşırdınız."

"Çünkü artık buna devam edemem," dedi Gigi hareketsizce yatarken. "Verdiğiniz kararda haklı olabilirsiniz ama önemli değil. Daha öteye gidemem."

"Neden?" Camden parmaklarını kadının saçlarında gezdirdi. Saçları, sabah düşen çiy kadar yumuşak, parlak ve serindi. Başka bir kadında böyle saçlara rastladığını hatırlamıyordu. "Meçhur acımasızlığınıza ne oldu?"

Gigi gözlerini kapayı yüzünü diğer yöne çevirdi.

Camden'in parmaklarının, kafatasını tuhaf bir şekilde rahatlatan bir etkisi vardı. Yatışınca, hassas hareketlerle, önce şakaklarını ovdu, sonra biraz daha aşağı kayarak kulaklarını,

çenesini ve sonunda dudaklarını okşadı. Başparmağının etli kısmını Gigi'nin alt dudaklarında gezdirip, ağzının iç tarafına doğru kaydırarak ıslak ince derisine dokundu.

Camden'in tepkisi kafasını karıştırmıştı. Ne söylediğini duymadın mı, diye yüksek sesle haykırmak istiyordu. Hiç değişmediğini, asla ders almadığını ve onu tekrar kandırmaya çalıştığını görmemiş miydi? Ama Camden'in dokunuşu hipnotize ediciydi. Sıcak, istekli ve tek kelimeyle kinden arınmış. Gigi konuşamadı bile. Bütününü farkındaydı: Muhtaç, aç, dayanılmaz derecede keskin bir farkındalığı bu.

Camden kadının kulak memesini öptü, çene kemiğini, çenesinin ucunu öptü. Boynunu, omuzlarını ve köprücük kemiğinin çukurunu öptü. Kadın gözlerini sıkıca kapatmıştı. O mutlak karanlıkta adam, ısının ve heyecanın kendisi olmuştu onun için. Dudakları, Gigi'nin aklını başından alıp vücudunun her noktasını arzıyla doldurarak dokunduğu her yeri yakan bir yangın gibiydi.

Camden ağzını bir anda meme ucuna götürdü. Solukuz kalan Gigi, şaşkınlıkla karışık inledi. Kadını yalıyordu. Daha fazlası için çırpınıp yalvarmak istediye de kendini tutarak tırnaklarını yarak örtüsüne geçirdi. Camden, kadının tüm çabalarını ve sessizliğini bozmak için diğer meme ucunu da baş parmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturmaya başladı. Gigi bu kez yüksek sesle inledi.

Camden'in eli daha aşağılara, kadının kalçasına kaydı ve oradan daha da aşağılara inip bacaklarını iki yana ayırdı. Gigi itadesizce karşı koymaya çalıştıysa da, Camden'in dilini meme ucunda gezdirmesi, her şeyi unutmaya için yeterli oldu.

Camden onu bulmuştu, belki de dünyanın en kolay işiydi bu ama ıslaklığının kaynağını da bulmalıydı. Sonra parmağını, hayır parmaklarını içeri soktu.

"Durmamı istediğinde, hemen dururum," dedi, Gigi'nin diğer meme ucunu ağzına almadan hemen önce.

Gigi içten içte ne yaptığının farkına varıyordu. Kondomunu bulup çıkaracaktı. Konuşabilecek durumda olsa belki karşı koyabilirdi ama değildi ve ağzından çıkan tek ses, uyarılmanın yarattığı boğuk iniltilerdi.

Camden kondomu kolayca çıkarıp yatağın kenarına fırlattığında, Gigi ürperdi.

"Artık aramızda hiçbir engel yok," dedi.

Ani bir korku dalgası Gigi'nin içini sardı. Her şeyiyle kendini adama bırakmıştı; rahmini, geleceğini, bütün yaşamını. Akından bunlar geçerken karşı konulmaz bir arzu baştan aşağı içini sardı. İçine girmesini, kendisine sahip olmasını, allak bullak etmesini, içindeki tüm boşlukları doldurmasını ve tüm engelleri yıkmasını istiyordu.

Kederli bir iniltiyle Camden'a sarılıp kocasını kendine çekti ve öyle şiddetli öpüştüler ki dişleri çarpışıp gıcırdadı. Camden hafifçe geri çekilip Gigi'nin yüzünü ellerinin arasına alarak karnısını daha nazik ve kusursuzca öptü.

Gigi bacaklarını açtı ve Camden kadını öperken, sert ve ateşlice içine girdi. Gigi, daha hızlı, daha şiddetli ve kesinlikle kendinden geçirici bir şeyler isteyerek bacaklarını Camden'in bedenine doladı. Ama Camden istediğini yapmadı.

Sakin sakın içinde gezinip meme uçlarını okşarken, uzun ve yavaş darbelerle ona işkence ediyordu. Tadına varılmaz

her darbe için, kadını yalvarmak istiyordu. Gigi'yi kıvrandırıp çırpındırıp, inletip sızlandırdı. Ve tamamen yenik düşüp çaresizce sonsuza kadar böyle kalacağına ikna olduğu anda, Camden kadının tutarsız, keyifli ve sesli tatminine teslim olup darbelerini hızlandırdı.

...

Keşke zamanı durdurulabilseydi. Keşke sarılışının sıcaklığı, sevişmelerinin coşkusu kendisini hiç bırakmasaydı. Keşke dün-yası, sonsuz gecenin zapt edilemez duvarlarıyla yarından ve yarından sonraki günlerden korunan, cinselliğin misk kokusu dolu bu karanlık odadan ibaret olsaydı.

Hayatının tüm keşkeleleri için bir altın vermesi gerekse, Liverpool'dan Yeni Dünya'ya altından bir yol döşeyebilirdi.

Kocasını hala sık ve düzensiz nefes alıp verirken, üzerinden çekilip ona fazla dokunmadan sırtını dönmüştü. Gerçeğin soğuk kamçısı bacaklarından kalbine kayarken alt dudaklarını ısırırdı.

Karıcı bir şey söylememiştir ama sessiz kalışı, Camden'in döndüğünü öğrendiği gün, kendi kendine söz verdiği her şeyi hatırlamasına yetmişti. Peki ya defalarca Freddie'yi sevdiğini söylemesi, hepsi anlamsız, boş sözçüklerden mi ibaretti?

"Kopenhag'da oelimize geldim," dedi adam.

Camden'in ne dediğini kavrayabilmesi, tam bir dakika sürdü. Ama o zaman bile tam olarak anlayamamıştı. "Peki... Peki, not bırakmadınız mı?"

"Margrethe gemisine binmek üzere çoktan oeliden ayrılmıştınız."

İnanılmaz bir sevinç dalgası içini sardı ve sonra yerini kaderin cıvılsına yanan umutsuz bir kuşkuyla bıraktı. "Ben *Margrethe*'e binmedim ki," dedi şaşırarak. "Limanla vardığımda gemi çoktan ayrılmıştı."

"Ne?"

Gigi, Camden'ın "Ne?" dediğini daha önce hiç duymamıştı. Böyle konuşmayacak kadar nazikti ve o güne dek, "Efendim?" demekten asla şaşmamıştı. O ana dek.

"Nereye gittiniz peki?"

"Aynı otele. Ertesi gün döndüm."

Camden inanmamışçasına acıyla güldü. "Resepsiyon görevlisi, budalanın tekinin elinde çiçeklerle sizi görmeye geldiğini söylemedi mi?"

Hamile olduğunu öğrenip üç hafta sonra kanlar içinde onu düşürdüğünde hissettiği duygu kapladı Gigi'nin içini. Ama bu kez hepsi aynı anda olmuştu. "O geceyi de geçirmek için otele döndüğümde, sanırım resepsiyon görevlisi gitmişti."

Ona gelmişti. Nedeni ne olursa olsun, kadına gelmişti. Özlem doluydular ve sanki Shakespeare, insanlara karşı nefretle dolu olduğu bir gün bu hikayeyi ikisi için yazmıştı.

"Ne çiçeği getirmiştiniz?" diye sordu, çünkü başka bir şey düşünemiyordu.

"Şey..." Camden bocaladı ama ağzından başka laf çıkmadı. "Şey... Mavi ortanca ama biraz solmuştu."

Mavi ortanca. En sevdiği çiçekti bu. Dokunsalar ağlıyordu.

"Olsun. Sorun olmazdı." Gözyaşlarını engellemek için çaresizce konuşmaya devam etti. "O kadar üzülüyordum ki İn-

giltere limanına varır varmaz Felix'e koştum ama ben yokken onun evlendiğini öğrendim. Kendimi baş belası bir rezil gibi hissettim."

Camden homurtuyla harıl harıl karışımı bir ses çıkardı. "Sormaktan nefret ediyorum aslında."

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olmadı. Başarılarımı baş edemedi. Sonunda benim de aklım başıma geldi ve hı-kaye bitti."

"Bir süre sonra benim de aklım başıma geldi," dedi Camden sakince. "Yaşananların telafisinin olmadığına ve olamayacağına kendimi ikna ettim."

"Temiz bir başlangıç diye bir şey yok. Gerçekten de yok," diyerek adamı onayladı Gigi. Sel gibi akan gözyaşları odayı bulanıklaştırmıştı.

İylilikle veya kötülükle adama sahip olmaya karar verdiğinde, tam olarak ne kaçırdığını ilk o an farketmişti. Kalbinin en derinlerinde, kendi seçimini yapmasına izin vermeyerek aslında adamı kazanmayıp yitirdiğini gerçekten anlıyordu. O zamana kadar itiraf etmek istemediği kadar aceleci, basiretsiz ve bencildi.

"Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

"Benim de dürüstlük abidesi olduğum söylenemez, değil mi? Her ne kadar muhtu bir yüzleşme olmayacaksa da, sizinle yüzleşecek kadar dürüst olmalıydım. Kurnazlık edip kaçtım ve intikam almakla adaleti birbirine karıştırdım."

Gigi acıyla güldü. Akıl başında iki insan olarak alabilecekleri en yanlış kararları almışlar, arkasından başka yanlış kararlar almışlardı.

"Keşke..." Gigi sustu. Ne anlamı vardı ki? Şanslarını çoktan kaçırmışlardı.

"Keşke sizi o gün bir şekilde bulsaydım." Camden Gigi'ye döndü ve kolunu nazikçe kavrayarak kadını kendine çevirdi. "Ama hala geç kalmış sayılmayız."

Gigi, uzunca bir süre Camden'ın ne demek istediğini anlamadı. Sonra beyninde kör edici ve hayretler içerisinde bırakan şimşekler çıktı. Onunla barışmak için çıplak ayaklarıyla bir kilometrelik cam kırıklarının üzerinde yürüyebileceğini, bu sözleri duyduğu anda sevinçten ölebileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu.

Ama o düşünceler yıllar, yıllar önceydi. Bununla birlikte embesil kalbi sevinçten taklalar atıp yerinde duramaz olmuştu. Ve sonunda duvara çarpmıştı.

Freddie'ye sözü vardı. Kayıtsız şartsız kendisine güvenen Freddie'ye. Kendisine tapan Freddie'ye. Daha iki gün önceki son görüşmeleri de dahil, her görüştüklerinde adamla evlenme isteğini ve kararlılığını dile getiriyordu.

Freddie'ye nasıl böyle bir sadakatsizlikte bulunabilirdi ki?

"Düşünmemeye çalıştım," dedi Camden, gözleri gecenin karanlığındaki parlak noktayı. "Ama seksen sekizde pes ettim ve gitmesem her şey nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamadım. İngiltere'ye gelip sizi göreceğim cesaretim olsaydı."

Neden gelmedin, diye haykırdı sessizce. Yapayalnızken ve aşk acısı çekersen neden gelmedin? Neden başka bir adama söz verene kadar bekledin?

Gigi gözlerini kapattı ama kafası hala karmakarışık ve beyninde hala kızılca kıyametler kopuyordu. Vahşi düşünceler

birbirini takip ediyor, sert yumruklar peşi sıra duygalarını harap ediyordu. Tam o anda tatlı ve karşı konulmaz bir siren çarkısının melodisini duydu, başka hiçbir ses duymaz olmuştu.

Yeni bir başlangıç. Yeni bir başlangıç. Yeni bir başlangıç. Ölü kışın ardından taptaze bir ilkbahar. Kendi küllerinden yeni bir insan doğuyordu. Arayışlarını hep sonuçsuz bırakan o büyümlü ikinci şans, şimdi altın bir tabakta, gül yapraklarıyla dolu bir yataкта sunuluyordu.

Uzanıp onu alması...

On yıl önce de bu adam için aynı doymak bilmez açlığı, onun dışındaki herkesi ve her şeyi bir kenara itme dürtüsünü hissetmişti. Kendi prensiplerine teslim olmuş, kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmiş, bencilliğini engellememişti. Ve görün ki ne olmuştu. Sonunda ne kendine saygısı ne de mutluluğu kalmıştı.

Ama sirenin melodisi hala kulaklarında çınlıyordu. Otur olmaz şeylere nasıl da kıkırdarak gülerdiniz, hatırlamıyor musun? Alplere tırmanma, Riviera'da gezme planlarınızı, sıcak havalarda, tepenize çullanan Karun'la birlikte hamakta keyif yapma planlarınızı hatırlamıyor musun?

Hayır, bunlar pembe gözlüklerle bakılan çarpık hayaller, koca bir serap ve güzel dilekleri. Kadının geleceği, alçakça bir kenara itilmeyi hak etmeyen Freddie'yi. En kötüsünü değil, en iyisini hak eden adam. Tüm mutluluğunu Gigi'ye endekslemişti. Bu güveni hafife alırsa, kendini affedememişti.

Peki ya...

Hayır. Odysseus gibi siren sesini dinleyip şehvete yenik düşmesi gerekiyorsa, bunu kabul edermi. Ama Freddie'yi ter-

ketmeyecekti. Kendi kurallarına göre oynamayacaktı. Bir daha asla öyle olmayacaktı.

Camden'a baktı. "Yapamam," dedi, sesi mırıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. "Bir başkasına sözüm var."

Gigi'nin kolunu tutan Camden'in parmakları kasıldı. Sonra elinin sıcaklığının yerini, gecenin serinliği aldı. Gözlerini Gigi'nin gözlerinden ayırmıyordu ama kadın artık o gözlerde ışık görmüyordu. Anlamsız bir karanlık gözlerine bakıyordu sanki. "Kondom takınınızı neden bana söylediniz?"

Neden? "Şey," bir kamçı bulsa, onu kendi üzerinde kullanacaktı, "benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek kadar, sizi kendimden soğutmak için."

"Hala Lord Frederick'e sadakatini koruyorsunuz."

Sesi buz gibiydi. Gigi'nin kalbi kadar. Buz kesmiş bir boşluk, kocaman beyaz bir alev dışında.

"O halde neden sonuçları gerçekten riskli bir işe sizi sokmama karşı çıkmadınız?"

Ne diyebilirdi ki? Hep böyle olduğunu mu? Başka hiçbir şeyin önemli olmadığını gösterip her şeyi unutmak istediğine dair küçücük bir ipucu yakalamaya çalıştığını mı? Adamın yatağında kendini çaresiz bir embesilden farksız hissettiğini mi? "Hiç düşünmedim. Afedersiniz."

Yatak gıcırdadı. Camden başını eğip yatağın diğer kenarına oturduğunda, Gigi adamın sırtındaki derin çizgiyi gördü. Ardından kocasının yatağı terkettiğini gördü.

"Keşke bu ahlaki değerlerinizi daha erken hatırlasaydınız," dedi Camden. Kusursuz nezaketinin altında bir öfke dalgalı çağılıyordu. Robdöşambrını giyip kupağını acımasızca sıkı.

Gigi yatakta doğruldu ve yatak örtüsünü göğsüne doğru çekerek oturdu. *Dur*, demek istiyordu. *Yanımda kal. Beni bırakma*. Ama saçma sapan laflar çıktı ağzından, "Telaşının olmadığını, olamayacağını sen kendin söyledin."

"Keşke kendi tavsiyeme uysaymışım," dedi Camden sertçe, kapıya doğru yürüyerek.

"Bekleyin!" diye haykırdı Gigi. "Nereye? Üst kattaki odalar güvenli değil. Başka ne gibi hasarlar olabileceğini bilmiyoruz."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Camden. "Sizinkinden daha tehlikesiz bir yatak vardır mutlaka."

Camden kendisine ilk sunulan odadaki yatağa uzandı. Tavana bakıp içten içe üzerine yıkulmasını ve kendisini hissizleştirmesini diledi.

Aslında pek duygusu da kalmamıştı ya. *Hiç düşünmedim*, demişti. Hiç düşünmeyen sadece Gigi değildi. Geçen Eylül ayında avukatlarından evliliğin feshi ile ilgili ilk mektubu aldığından beri, adamın da aklı başında değildi.

Evliliğini uzun süredir 'tahammül edilebilir' olarak görüyordu. Tahammül edilebilirdi çünkü yasalar kan ve değişmez olduğu sürece Gigi karısıydı ve kim bilir, günün birinde *Furtina ve Anılmalarından** kurtulur, mutluluğun yolunu bulabilirlerdi. Bu dileği kendine bile itiraf etmemişti ama gecelere sarkan on dört saatlik çalışma günleri, insanın kendi kendini denetlemesini zorlatıyordu.

* *Furtina ve Anılmalar* (Swarm and Drang): Alman edebiyatı üzerinde 1770-1785 yılları arasında büyük etki gösteren ve Avrupa romanının gelişmesine katkıda bulunan edebiyat ve siyaset akımı. Ç.N.

Gigi resmi olarak evliliklerini bitirmeye karar verip avukatlardan ardi ardına mektuplar gelmeye başlayınca, adam da dengesini yitirmişti. Gittikçe artan gaddar ve tehlikeli bir hırs-la mektupları ateşe atmaktan başka bir şey yapamayan, sersem bir izleyici olup çıkmıştı.

Evliliğin kurallarına uymamak başka bir şeydi, boşanmak başka. Gigi boşanma davası açtığında çok öfkelenmişti. Bu evlilik onlar için, yalanla başlayıp nefretle imzalanmış şey-tanın anlaşmasıydı. Onları bir arada tutan bu öfke zincirini kırmaya nasıl cesaret ederdi? İkisi de bundan iyisini hak et-miyordu.

Yıllarca bastırılan öfkenin, günün birinde patlayacağını na-sıl da kestirememişti? Atlantik'i aşarken, varis yapma fikrinin, bu evliliği bitirmesine engel olacağından nasıl da emindi.

Tek elde ettiği, evcilleştirmesi yıllarını alan vahşi çekim gücünün yeniden ortaya çıkması olmuştu. Ama bir zamanlar kadını yok eden canavar, bu kez kendini bitirmişti.

Sahip oldukları şeyi bir kenara atmamasını istemek çalın-lık mıydı yoksa cesaret mi, bilemiyordu. Tek bildiği, güçlükde nefes almasına neden olan kaybetme duygusunun, reddedil-menin verdiği büyük acıydı.

Sanki Hansel ve Gretel sonunda cadiya akşam yemeği ol-muş ya da Uyuyan Güzeli'n prensinin kemikleri ormanda bu-lunmuş gibi bu hikayenin böyle sefil biçimde biteceğini tah-min edemezdi. Ama sesi, pek çıkmasa da, sert ve netti. Gigi altında kıvranıp kendisine sarılabildi ve aklını bir anlığına da olsa yitirebildirdi ama amacını biliyordu. Ve bu amaç aralanın-daki bağı tamamen yok edebilirdi.

Belki de haklıydı. Belki de 1883'te kasılıp kalmıştı. Belki de onlarin hikayesinin sonu gerçekten de böyle olmalıydı, kadın bir başkasının ısıtılı gelini, kendisi ise kadının hikayesinde ufak bir dipnot.

Binici kuyafeti ve dağınık saçlarıyla yemek odasına girdiğinde, Gigi çoktan soğuyan çay fincanına bakıyordu.

"Sanırım birkaç hafta içinde dün geceki eylemimizden bir sonuç çıkıp çıkmayacağını görürüz," dedi Camden, herhangi bir giriş sözüne gerek duymadan.

"Sanırım." Camden'in üzerine sinen çiy kokusunun ve var-lığının tamamen farkındaydı ve adet döngüsünün ona ne ha-berler getireceğinden şimdiden korktuğu belliydi. "Herhangi bir sonuç çıkmazsa, Freddie'ye gitmeye izin verecek misiniz?"

"Peki ya sonuç çıkarsa hala onunla evlenmekte ısrarcı ola-cak mısınız?"

"Eğer sonuç çıkarsa," boğazına biriken sözcükleri çıkarma-ya çalıştı, "anlaşmamızı geciktireceğim. Sizin de kendi adınıza aynısını yapmanız beni sevindirtir."

Camden karşılık olarak içtenlikten ve duygusallıktan yok-sun şekilde bir kahkaha attı. Gigi'nin çenesini tutup kendine doğru çevirerek gözlerine bakmasını sağladı. "Umarım Lord Frederick seçiminizden dolayı pişman olmaz," dedi. "Sizin aş-kınız çok korkunç bir şey."

Yirmi Dördüncü Bölüm

5 Haziran 1893

“**H**ayır, hayır, bu da olmadı. Yeşil olanı ver,” dedi Langford ve reddettiği üçüncü ceket olan bordo ceketin düğmelerini çözüp uşağına verdi.

Sert bakışlı, orta yaşlı Dük aynada kendine baktı. Asla çok yakışıklı olmamıştı ama gençliğinde hep dikkat çekmiş, kıyafetleri ve saçları her zaman kusursuz olmuş, her zaman üst sınıfın en çekici kadınlarını koluna takmıştı.

Ama on beş yılını kırsal kesimde geçirince tam bir taşralıya dönmüştü. Kıyafetleri modanın on yıl gerisindeydi. Saçlarına briyantinle nasıl şekil vereceğini ve bir kadını nasıl baştan çıkaracağını unutmamıştı. Baştan çıkarmak zihinsel bir iştih. Kendinden yüzde yüz emin erkek, kadın egemenliğine gireti. Kendinden yüzde seksen emin olan bir erkekse ancak bir güvercinin egemenliğine girebilirdi.

Ve bu yüzde seksenlik adam, dedikodu yapıp hamurlu tatlılar yemeye can atan yaşlı bir kadın gibi, ancak şeytanın bi-

leceği sudan nedenlerle Bayan Rowland'ı çaya davet etmişti, çaya!

Zamanı otuz yıl öncesine almak isteyen duygusal bir avanak gibi.

Uşağı, ağaçlıklı bir vadinin rengindeki koyu yeşil bir ceketle döndü. Langford ceketini giydi ve ister prens, ister kurbacı gibi görünsün bu ceketini giymekte karar kıldı. İkisine de benzememişti ama kendini olayın akışına bırakamayan tedingin, şaşkın ve endişeli bir hali vardı.

Şimdi oldu, diye düşündü.

Bayan Rowland'ın faytonu tam ikiyi beş geçe evin önünde durdu. Dantelli güneş şemsiyesinin altında, kraliçenin çay fincanı kadar nefes kesici ve ciddi görünüyordu. Sedefli soluk mavi günlük kıyafeti, adanın hoşuna gitmişti. Şehirde yaşadığı günlerde çok monoton bulduğu ilkbahar renkleri olan krem ve pastel tonlarının çoğunlukta olduğu kadının kıyafetlerini beğeniyordu.

Eldiversiz elini uzatıp faytondan inmesine yardım ederek Bayan Rowland'ı kendisi karşıladı. İki de durumdan hoşnuttu ve nedense ne yapacaklarını bilememişlerdi. Hiç değilse ikisi de aynı durumdaydı.

“Birkaç hafta önce ziyaretinize geldim ekselansları,” dedi Bayan Rowland, biraz utangaç biraz da meydan okuyan bir tavrıyla. “Evde değildiniz.”

İkisi de evde olduğunu biliyordu. Ama önce ve büyülenme karışımı bir duyguyla üst katın penceresinden kadını izlediğini yalnızca adam biliyordu. “Salona geçelim mi?” dedi Dük, kolunu uzatarak.

Düklük standartlarına göre Ludlow Court, mütevazıdan çok, düpedüz sıradandı. Uzun yıllar önce Langford yirmili yaşlarındaiken, Blenheim Sarayı'na davet edilmişti. Arabasından o görkemli binayı gördüğünde bir yetersizlik hissi'ne kapılmıştı. Marlborough'ların atalarından yadigar devasa binasıyla karşılaştırıldığında, kendi evi bir piskoposun evi gibiydi.

Buna karşın, Blenheim Sarayı'nın görkemli dış cephesinin, kısa bir süre sonra bir yanıltmacadan ibaret olduğu anlaşılıyor. Araba eve yaklaştıkça, dış cephenin kötü bir tamirattan geçtiği anlaşılıyordu. Koca malikanenin içindeyse perdeler küflenmiş ve üzerlerinde koca koca delikler açılmış, duvarlar yanlış açılan baca deliklerinden kararmıştı ve her odanın tavanında su lekeleri vardı. Aile, sorunlarına çözüm bulmak için değerli mallarını sattıktan sonra bu ziyaret gerçekleşmişti. Langford'un ziyaretinden birkaç yıl sonra, yedinci Dük, ailenin borçlarının ödenmesi için evin tüm muhteviyatının satışa sunulması yönünde parlamentoya dilekçe vermişti.

O malikanenin aksine, Ludlow Court malikanesi bir mücevher kutusunu andırıyordu, ufak ama saydam, zarif hatları, simetrisi ve Langford'un sıkça modernleştirerek kolayca muhafaza edebildiği iç kısmıyla, Palladio mimarisinin mükemmel bir örneği idi.

Ama koluna giren Bayan Rowland'la antreden ve giriş salonundan geçerken, kadının fikrini merak etti. Şu an kadının yaşadığı ev bir avcı kulübesinden belki biraz daha genişti ama merhum kocasının serveti düşünüldüğünde eskiden daha büyük, kendi evinden de büyük, daha modern ve daha ihtiyacı döşenmiş bir evde yaşadığı anlaşılıyordu.

Güney cephedeki misafir odasına girdiklerinde, "Terası yeniden yaptırmışsınız," dedi Bayan Rowland. Evin arka tarafındaki odanın bir bölümü terasa açılıyordu ve burası geometrik şekilli, muntazam bahçelerle biraz daha ötedeki göle bakıyordu. "Anneniz burası için çok üzülürdü."

"Oyle mi?" İşte öz annesiyle ilgili bilmediği bir şey daha öğrenmişti.

"Evet, öyle. Ama hasta babanızı rahatsız etmemek için restore ettirmemişti," dedi Bayan Rowland. "O çok iyi bir kadındı."

Kendisi ise bunu çok geç farketmişti. Gururlu ergenlik yaşlarında, içten içe annesinin taşralı ve gösterişsiz olduğunu, soylu kocasının cazibesine sahip olmadığını düşünürdü. Omuzlarına binmiş bir yük gibi, onsuz akıntıya kapılmaktan kendini alamayacağını düşündüğü tutkulu sevgisine tahammül ediyordu.

"Bana bu konudan bahsetmemiştiniz. Ben de bunu tahmin edemeyecek kadar kalın kafalıydım ve kendime odaklanmıştım. Hafta sonu partileri vermeye başladığımda restore ettirmeye başlamıştım."

"Çok hoş," dedi Bayan Rowland pencerede, tırabzanlar boyunca çiçeklenen turuncu renkli güllere bakarken. Geniş siperli şapkasında, soluk mavimsiyonkardan yapılmış güller vardı. "Bunları göse baylırdı."

"Çayı terasta içmek ister miydiniz?" diye sordu Dük birdenbire. "Güzel bir gün."

"Evet, iyi olur, sevinirim," dedi Bayan Rowland hafifçe gülümseyerek.

Büyük bir tentenin altına, beyaz masa örtüsü serili bir masa ve kristal bir vazoda Bayan Rowland'ın az önce hayran kaldığı güllerden getirilmesini emretti.

"Sanırım öbür dilemenin tam zamanı," dedi Bayan Rowland, bahçenin güzel manzarasının tadını çıkardıkları geniş bir köşede yan yana oturdularında.

"Çok önemli değil. Açıkçası ben kendi adıma yemekte çok eğlendim, hem yemekler hem diğer konuklar muhteşimdi."

"Ona ne şüphe." Bayan Rowland utangaç bir kahkaha attı. "Tiyatro oynasak, daha iyisi olmazdı. Ama düzenlediğim tüm komplolar ve sırf sizden yardım alabilmek için uşaklarımı gönderip kedimi bir ağacın tepesinde mahsur bıraktığım için af dilemek istiyorum."

Dük gülümsedi. "Sizi temin ederim ki o plandan habersiz değildim. Yardım isteğinizi kabul ettiğimde nasıl bir işin içine girdiğimin farkındaydım."

Bayan Rowland kızardı. "Sonraki davranışlarınızdan bunu biraz tahmin etmiştim. Ben yine de üçkağıtçılığımдан ötürü özür dilemeliyim."

Çaylar görkemli bir resmiyetle geldi. Bayan Rowland, sağ elinin serçe parmağını krizantem yaprağı gibi hafifçe kıvrarak hem çekerek, hem de krema aldı.

"Şu üçkağıtçılıkla ilgili özrünüzü kabul ediyorum ama daha sonra anlatıklarınız beni daha çok ilgilendiriyor," dedi Dük. Ardından çayını bırakıp Bayan Rowland'ın kendi çayını ağır ağır nezaketle karıştırmasını izledi. "Bu yüzden de bir özür borcunuz var mı?"

"Uyduruk bir yalan olsaydı, evet."

Kafasını toplamak isteyen Dük çayından bir yudum aldı. Yanıt yine de hoşuna gitmemişti. "Yani anlatıklarınızın uyduruk bir yalandan ibaret olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Bayan Rowland çayını karıştırmaya devam etti. "Üzerinde biraz düşününce, bundan ötesini bilmediğimi anladım."

Dük merakına lanet etti. Daha temkinli bir adam bu soruyu sormaz, aldığı yanıtın üzerinde kafa patlatmazdı.

"Belki de karar vermede bana yardımcı olabilirsiniz," dedi Bayan Rowland. "Sizi daha iyi tanımak isterim."

Ardık genç bir kadın değilim. Bu yüzden, daha genç birinin cazibesini kullanmayı tercih ettim. En azından bu kısım uydurmaca değildi.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Pek çok şey ama en önemlisi, şu anda olduğunuz kişiliği nasıl ve neden benimsediniz? Bence oldukça şaşırtıcı bir gizem var bunda."

Dükün kalbi hızlandı. "Herhangi bir gizem yok. Ölümünden döndüm diyelim."

Ama Bayan Rowland kolay kolay tatmin olmayacaktı. "Kızım da on altı yaşındayken ölümünden döndü. Ama böyle bir olay onu tamamen farklı bir insana dönüştürmedi, sadece öğünlaştırdı. Anlatılanlara göre siz tamamen değişmişsiniz."

Bayan Rowland çay fincanını kaldırdı ve bileğini hiç kımıldatmadan dudaklarının altında tuttu. "İçgüdülerim bana, değişiminizin altında yatan nedeni bilmediğim sürece sizi anlayamayacağımı söylüyor ve bana kalırsa bu hikayenin özünde ölümünden öte bir şey var. Haksız mıyım?"

Dük çeşitli yanıtlar düşündü ama hepsini bir kenara itti. Hayatı boyunca tercihini açık sözlülüktan yana kullanmış biri olarak, kaçamak yanıtlar vermek zorunda oluşu hoşuna gitmemişti.

"Hayır," dedi.

Bayan Rowland tehlikeli keskin zekasını, sarmaşık ve gül desenli porselenin arkasına saklamak için, kalkan görevi gören çay fincanını hala çenesinin altında tutuyordu. "Belki biraz ileri gidiyorum ama bir kadın mı vardı?"

Bayan Rowland'ın sorusuna yanıt vermek zorunda değildi. Ama o zaman, kadını çaya da davet etmek zorunda değildi. Adam da bundan sonrası için bir şey planlayamıyordu.

"Evet, bir kadın vardı," diye yanıtladı. "Bir de adam."

Bayan Rowland, şaşkınlıktan bir anda dona kaldı. Çay fincanını dikkatlice yerine bıraktı. Birazdan duyacağını düşündüğü şevvetli hikayenin heyecanı karşısında, bileğinin sabit kalamayacağını anlamıştı muhtemelen.

"Aman yarabbi," diye mırıldandı.

Dük kederli bir kahkaha attı. "Komplikasyonsuz pis işlerden biri."

"Ah."

"Av olayını duymuşsunuzdur. Vurulduğum, çok kanamam vardı, altı saat süren bir ameliyat geçirdim ve güçlükle kurtuldum," dedi Dük. "Ama haklısınız. Böyle bir şey tek başına hayatımı, içki sersemi olmaktan ya da hırsızlık çekmekten daha fazla etkileyemezdi."

Langford tehlikeyi atlattıktan sonra, kendisini vuran Francis Elliot ziyaretine gelmişti. Elliot, Langford'un tatillerde eve

döndüğü zamanlar sık sık ziyaretine gittiği komşu bölgede yaşayan Eton'dan sınıf arkadaşıydı. Yıllar geçtikçe bir zamanlar çok yakın olan iki arkadaşın arası açılmış, özgür ve hızlı bir yaşam süren Langford'la, sorumluluk sahibi, yararcılıktan uzak kişiliğiyle atalarından kalma evde sakin bir hayat sürmek isteyen Elliot, eskisi gibi sık görüşmez olmuştu.

Hem çektiği acıdan, hem de sıkıntından, o sabah oldukça huysuz olan Langford, Elliot'ı kötü bir nişancı ve genel olarak namert bir adam olmakla suçlamıştı. Elliot, Langford tüm aşağılayıcı sözcükleri tüketene dek beklemişti. Bilim eğitimi almış biri olarak Langford'un küçümseyici sözcükler dağarcığı oldukça gelişmişti.

Sonra Langford, hayatında ilk kez Elliot'in bağırıldığını duymuştu.

"Sonra adamın öldürme amacı olmasa da kasten beni vurduğu ortaya çıktı. Karısını baktan çıkarttığım için bana kızmış. Neden bahsettiğini anlamamıştım. Altı ay öncesinde bir arkadaşımın düzenlediği maskeli baloda bir kadınla karşılaştığımı hayal meyal hatırlayana kadar, karısıyla tanıştığımı bile bilmiyordum. Orada canı sızdık görünen genç bir kadın vardı. Ben, olanları o geceye öngü seradan bir eğlence olarak görürken, arkadaşım için aile faciası olmuştu. Karısını çok seviyordu. Zor bir dönemden geçiyorlardı ama kadını seviyordu. Karısını derinden, tutkuyla ve hatta garip ve acemice seviyordu."

Başlarda Langford, Elliot'ın hikayesini küçümsemişti. Kendisi hiçbir kadına bu kadar önem vermezdi. Bunu yapan her erkek, böyle saçma bir ilişkidenden ötürü öncelikle kendini suçlamalıydı.

Önce öfkesini kusan Elliot, daha sonra şaşırtıcı bir şey yapmış, özür dilemişti. Dişlerini gıcırdatarak her şey için, kendi karaktersizliğinden olduğunu söylemiş, yanlış bir kaniya kapıldığı, karısının mutsuz olması aslında kendi hatasıyken, bunun acısını Langford'dan çıkardığı için özür dilemişti.

Hala öfkeli olan Langford, herhangi bir cana yakınlık göstermeden adamın özrünü kabul etmişti. Ama Elliot gittikten sonra da adamı zihninden atamamıştı, özür dilerken yüzündeki kendini suçlayan ve küçümseneceğini bile bile doğru olanı yapmaya kararlı ifadeyi gözünde canlandırmaktan kendini alamamıştı.

Bu koşulsuz özürle, önceki davranışına karşı Elliot kendine cesur, bilinçli ve anlayışlı yani Langford'un kendi yüce kişiliği açısından fazla sıradan bulup küçümsediği özelliklerde biri olduğunu kanıtlamıştı.

"Ben değişmek ya da değiştirilmek istemedim," dedi Langford. "Benim yaşam biçimim oldukça tatmin edici ve bağımlılık yapan bir yaşam biçimiydi. Değişmeye pek de istediğim değilim ama zarar ortadaydı. Sarsılmıştım. İyileşme sürecimin son günlerinde, hayatta kendi çıkarlarıma göre yaptığım seçimleri düşündüm. Düşüncesizce eğlence peşinde koşarken, acaba daha kaç kişiye acı çıkartmışım? Yeteneklerimi ve servetimi ne uğruna harcamıştım? Ve zavallı annem bu yaptıklarımı bilse acaba ne düşünürdü?"

Bayan Rowland gözlerini Dük'ün gözlerinden ayırmadan adamı derin bir dikkatle dinliyordu. "Arkadaşınızla karısına ne oldu?"

Gecenin karanlığında hala içini dağıtayan bir soruydu bu. Bildiği kadarıyla iyilerdi, birbirlerine karşı utanç verici sözler

söylediklerini ya da utanç verici bir davranışta bulunduklarını duymamıştı. "Üç çocuğları olduğunı duydum. En büyükle, Elliot beni varduktan bir yıl sonra doğmuş."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Bayan Rowland.

"Ama bu, bize tek başına hiçbir şeyi anlatmaya yeterli olmaz, değil mi?" Bir adamla bir kadın birbirlerinden nefret ederken de üreyebilirlerdi. Adam uyumlu bir aile portresi yaratmıştı anlaşılan ama yüreklerinde, Langford'un neden olduğu büyük bir acı taşıyan anne babalarının etrafında, korkudan parmak ucunda yürüyen sessiz, korkak çocuklar vardı.

"Evlilik çok ilginç bir olay," dedi Bayan Rowland. "Çoğu fazlasıyla kırılğan. Ama içlerinde en derin yaralanmalardan bile kurtulabilenleri de var."

Dük Bayan Rowland'a inanmak istedi ama evlilikler genelde aynıydı. "Umarım kişisel deneyimlerinizden yola çıkarak konuşuyorsunuzdur."

"Elbette," dedi Bayan Rowland sertçe.

"Biraz daha anlatın," dedi Dük. "Ortaya döktüğüm herbar geçmişimden sonra en azından biraz heyecan dolu bir şeyler duymak isterim."

Bayan Rowland çay fincanını alıp kararlı bir tavırla tekrar yerine bıraktı. "Heyecan dolu olduğu söylenemez. Hayatımda yaptığım en heyecanlı şey, sizinle evlenmek istediğimi itiraf etmem oldu. Ama şimdi yıllar önce neden sizinle evlenmek istediğime şaşırmıyorum."

Kadının bu konuda, bu kadar samimi konuştuğunu duymak yine de şaşırtıcıydı.

"Güzeldim, görgüliydim ve annenizin onayını almıştım. Tek engel sizin gençliğiniz ve annenizin seçtiği bir kıza evlenmeyi tercih etmeyeceğinizdi ama bunlarla başa çıkılabileceğine inanıyordum. Üniversiteden mezun olduğunuzda ben hala evlenecek çağdaydım. Üstelik rakiplerimden kendimi ayırmak için, klasikler konusunda kendimi eğitmiştim. Eminim kibirli ve geri zekalı olduğumu düşünüyorsunuz. Öyleydim. Ama bu konuda çok azimliydim. Şimdi geriye dönüp bakınca, bizim birlikteliğimiz tam bir felaket olmuş. Önünüze çıkan her kadınla ilişkiye girmeniz beni kaygılandırarak, buna karşılık kızımın deyişiyle, benim tutucu tarafım da sizi kendimden uzaklaştıracaktı. Ama 1862'nin baş döndürücü günlerinde siz efsanevi bir mükemmelliğe sahiptiniz ve ben de size bağlanmıştım. Bay Rowland bana kur yapmaya başladığında, onun ilgisinin beni heyecanlandırmadığını söylememe gerek yoktur sanırım. Rütbeyle çok önem veriyordum ve kötü yollardan kazanılan paraya tenezzül etmiyordum, ki Bay Rowland'da paradan bol bir şey yoktu. Babamın, Rowland'ın ziyaretlerini neden sıcak karşıladığını anlamıyordum, ta ki ben de sıcak karşılamaya başlayana kadar. İnanın bana, ailemin finansal durumu yüzünden böyle utanç verici bir şey için onunla evlenmem, beni kendisine yakınlaştırmadı."

Bayan Rowland'ın sesinde gerçek özlem vardı ve Langford bu özlemin kendisine değil, uzun zaman önce ölen Bay Rowland'a olduğunu anladığında, garip bir kıskançlık hissetti. "Yani öyle bir eziyetin ardından evliliğinizin düzeldiğini mi söylüyorsunuz?"

"Öyle oldu. Ama uzun bir zaman aldı. Bay Rowland'la evlendiğimde gerçek bir kurban olmaya karar vermiştim. Sizinle ilgili haber almak ya da başkalarıyla ilişkiye girmek gibi kendimi küçültecek davranışlardan uzak dururken, kendimi ailemin uğruna feda ettiğim adamı da sadece hukuki bir varlık olarak gördüm. Duygularım değişmeye başladığında bile ne yapacağımı bilemiyordum. Yıllardır sadece Bay Rowland diye seslendiğim birine görev ve zorunluluktan farklı bir şeyler hissetmek de saçma geliyordu."

Sesi giderek yavaşça güçsüzleşerek kayboldu ve salatalıklı sandviçi tekrar ağzına götürdü. "Kocam ölmeden önce üç güzel yılmış oldu."

Dük ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisine göre, peri masalını andıran mutlu evlilikler yaşanma olasılığı, bu mekanik çağda, ateş püskürten ejderhaların görünme olasılığı kadardı ancak. Bayan Rowland'ın kaybı hakkında yorum yapacak kadar tecrübeli değildi bu konuda.

Sessizlikte Bayan Rowland büyük bir incelikle sessizce sandviçini yedi. Bitirdiğinde başını iki yana sallayıp hüzünle gülümsedi. "Ancak şimdi, sosyetenin neden sınır tanımaz dürlüştüğüten bu kadar uzak durduğunu anlıyorum. Çok garip, değil mi?"

"İnsanı düşünmeye sevk ettiği kadar değil bence," diye yanıtladı Dük. "Bu konularda hayatım boyunca böylesine açık sözlü bir sohbet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Şimdi havalardan başka konuşacak konumuz kalmadı," diye ekledi Bayan Rowland alayla.

"İzin verirsiniz bu konudaki yanlış kanınızı düzeltmek isterim Madam," dedi Dük, aynı ifadeyle. "İdeal dışı görüntü-

nüzün altında, benim derin bilgilerimden yararlanacak kadar bilgi bir kişilik olduğunu görüyorum."

"Ha-ha, bu ne kibir ekselansları," dedi Bayan Rowland hafifçe sıratarak. "Tam tersi olmasın. Siz içki alemlerinde gününüzü gün ederken, ben antik çağla ilgili yazılan her şeyi okuyordum."

"Ne güzel. Ama bu konularda kendi fikirleriniz var mı?" diye meydan okudu Dük.

Bayan Rowland ileri doğru eğildiğinde Dük, kadının gözlerindeki ışığı farketti. "Beni dinlemek için birkaç gününüz var mı, bayım?"

Yirmi Beşinci Bölüm

3 Temmuz 1893

"P iknik... Yakalamak... Işık... Ağaç... Gölge... Mor..."

Omit Burnu'ndan bile uzaklara dalıp giden Gigi, Freddie'nin hareket eden ağzına bakıyordu. Ne konuşuyordu? Barbarlar kapıyı kırıp avluda yangın çıkarmışken ve fırtına yaklaşıırken, neden alakasız ve anlamlı konularda bu kadar ciddiyle konuşuyordu ki?

Tehlikenin içindeydiler. Öyle bir tehlikeydi ki bu, en iyi dağcılar pes edip yarı yolda gözyaşlarına boğuluyor, en iyi denizciler karşı kıyıya gitmek yerine dönüp evlerinin yolunu tutuyorlardı.

Sonra hatırladı. *Parkta Öğleden Sonra* hakkında konuşuyordu çünkü uygun bir konuda sohbet edebileceklerini ve hiç değilse Freddie'nin ziyareti boyunca her şeyin doğal akışında seyrettiğini, gökyüzünü karartan dumanın mutfakta akşam yemeği için hazırlanan etten yükseldiğini farz etmeye çalışarak o konuyu kendisi açmıştı.

Gigi gözlerini kırpıp Freddie'yi daha dikkatli dinlemeye çalıştı.

Londra'ya döndükten iki gün sonra, Camden, Bavyera'daki büyükbabasını ziyarete gitmişti. Ama hiçbir şey eskisi gibi değildi artık. Gideli bir ay olmuştu ve yaklaşık sekiz yüz saatin bir anı, birlikte geçirdikleri geceyi ve Camden'in soluk kesen teklifini düşünmeden geçmiyordu. Her şey kadına Camden'i hatırlatıyordu. Artık belli belirsiz hatırladığı şehirdeki kendi evinin detayları, bir zamanlar yüreğinde barındırdığı coşku dolu ümitlerini dile getiriyordu. Piyano, resimler, Camden'in gözlerinin rengiyle uyumlu olduğu için antr zeminine seçtiği döşeme.

Doğru seçimi mi yapmıştı?

Ahlaksız bir seçim yapmanın neye mal olduğunu çok iyi biliyordu. Tüm zevklere, tüm arzulara katışıp büyük bir korku ve yıkıcı bir tedirginlik duymanın ne demek olduğunu da farkındaydı. Bu durumda, ahlaki değerlerin yanlış tarafında olmadıktan kesinlikle emindi.

Ama doğru karar vermenin verdiği içsel güç duygusunu neden hissedemiyordu? Huzur içinde neden uyuyamıyor, neden bir amacı olduğunu hissedemiyordu? Doğru kararı verdiyse neden böyle sıkılıyordu?

Devon yolculuğunun neden olduğu dedikoduları susturmak için, Freddie'nin günlük ziyaretlerine devam etmesine izin vermişti. Freddie'nin ziyaretleri söylentileri bastırsa da, yüreğindeki çalkantıyı hiçbir şey dindiremiyordu. Uyumlular ama birbirlerine ait olma fikri, onuncu yüzyıldan kalma duvar halısı kadar eskiydi ve en ufak darbeye un ufak olacaktı gibiydi.

"Freddie," diye sözünü kesti.

"Evet?"

Camden'in dönüşünden beri uyguladığı fiziksel temas yasasını bozup adamı öptü.

Freddie'yi öpmek her zaman güzeldi. Hatta bazen daha da güzeldi. Ama kadının güzelden daha öse bir şeye ihtiyacı vardı. Kocasının bıraktığı yakıcı izleri silecek, adama verdiği yanıtı hafızasından kazıyacak, aç kalmış ihtiyaçlarını unutturacak son derece ateşli bir şey istiyordu.

Öpüşmeleri güzeldi.

Ama başından sonuna kadar unutmak istediği adamı düşünmüştü.

Geri çekilip gülümsedi. "Konumuzu böldüğüm için beni affedin. Hadi resime ilgili daha fazla şey anlatın."

Freddie, kıkırdayarak etrafa kaçıp ve gösdeklerini hemen diğerlerine anlatacak olan hizmetçi kızları görmeyi umarak kapıya baktı. Koridor sakinleştikçe uzanıp tekrar kadını öpmek istedi.

"Hayır." Gigi onu durdurdu. İki adamın birbirinden tamamen farklı tepkilerini ya da Camden'in çaba harcamaksızın içini ısıtan darbelerini daha fazla hatırlamak istemiyordu. "Bunu yapmamalıyız. Benim hatamdı."

Hayal kırıklığı, Freddie'nin gözlerini kararttı. Ama Gigi'nin isteğine boyun eğerek başıyla onayladı. "Üç yüz dokuz gün kaldı," diye iç geçirdi. "Yemin ederim, günler eskisinden üç kat uzun geçiyor."

En azından bu konuda uyumluydular. Aralarında güvenle konuşabilecekleri nadir konulardan biri olduğu için, Gigi ye-

niden resme döndü. "Kendinizi meşgul edecek bir şeyler bulmanıza sevindim. Leydi Wrenworth'un portresinden memnun kaldığınızı duyudum."

Freddie aldığı övgüyle yeniden canlandı. "İki gün önce Carlisle'larla yemek yedim. Matmazel Carlisle kendi portresini de yapmamı istedi. Sanırım önümüzdeki hafta başlayacağız."

"Anlaşılan yeteneklerinizin oldukça farkında."

"Şey, eğer kendi standartlarına uymazsa fazla eleştirel olabileceğini söyledi." Freddie hafifçe gülümsedi. "Empresyonist bir sergiye gittiğini biliyor muydunuz? Bunca zamandır Empresyonistler hakkında bilgisi olan tanıdığım tek insan sizsiniz sanıyordum."

Gigi yerinden fırladı. Şaşkına dönen Freddie de ayağa kalktı. "Bir şey mi oldu? Matmazel Carlisle yüzünden mi kızdınız? Size sormalıydim..."

"Hayır, sorun Matmazel Carlisle değil." Ah, keşke olsaydı. Keşke Matmazel Carlisle ve Freddie biraz yaramazlık yapsaydı. "Sorun bende. Size çok daha önce söylemeliydim ama ben Empresyonistler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama gördüğüm en muhteşem koleksiyona sahipsiniz. Siz..."

"Hepsini toptan almıştım. Üç özel galeri satın aldım. Çünkü Tremaine, Empresyonistleri severdi."

Freddie, Gigi, ona kraliçenin dokuz çocuğunun da gayrimişru olduğunu söylemiş gibi garip bir ifadeyle kadına baktı. "Ama bu... Şey mi demek... Siz..."

"Evet. Ona aşkıttım. Onu unvanından daha çok istiyordum ama haddimi aşan şeyler yaptım ve evliliğim bitti." Derin bir

nefes aldı. "Size bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim. Çok özür dilerim. Afedersiniz."

Freddie, Gigi'nin az önce anlattığı geçmişini hazmetmek istercesine yutkundu. Ardından genzini temizleyince, Gigi gerildi. Ulu Tanrım, kocasını hala sevip sevmeyi sorarsa ne diyecekti? Freddie'ye yalan söyleyemezdi, hele ki böyle bir zamanda. Yine de gerçeğe yüzleşecek durumda değildi. Aşık olmanın onursuz dehşetini taşıyamazdı. Bir zamanlar hayatını alt üst eden bir aşkın.

Freddie de Gigi kadar çelişkiye düşmüştü. Başını eğip ayakta kalıyordu, bir elini cebine soktu, sonra çıkardı ve saatinin kışkeçle oynamaya başladı. "Siz... Siz gerçekten de Empresyonistlerle ilgili hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

Gigi bir anda içinin rahatlamasıyla ağlasın mı, gülsün mü bilemedi. Belki Freddie sadece resimleri için seviyorsa kendisini. Belki de o sorudan, en az kendisi kadar Freddie de korkuyordu.

Gigi hemen arkasında duran ve üzerinde mavi gökyüzü, mavi su ve ochre sarısı çanlan ve bej rengi duvarlarıyla bir Fransız köyünün tasvir edildiği tuvali gösterdi. "Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

Freddie dönüp baktı. "Evet biliyorum."

"Ben bilmiyorum ya da artık hatırlamıyorum diyelim. Onu da diğer yirmi sekiz resimle birlikte aldım." Freddie'nin çenesine dokundu. "Ah Freddie, beni affedin. Ben..."

Gigi bir anda dona kaldı. Sanki bir katil, bıçağını kendine yöneltmiş gibi elini Freddie'nin yüzünden çekip kapyaya döndü. Kocası kapyaya yaslanmış, orada duruyordu.

Kalbi saf bir neşeyle atmaya başladı.

"Leydi Tremaine." Camden, Gigi'yi selamladı. "Lord Frederick."

Gigi'nin memnuniyeti, bir anda kendini suçlamaya dönüştü. Nasıl bu kadar alçak olabilir? Sanki Freddie orada değilmiş, hiç olmaması gibi onu tamamen unutmuştu.

Freddie acemice Camden'ı selamladı. "Lord Tremaine."

Gigi Camden'in selamına ne karşılık verebildi, ne de gözlerine bakabildi. Sadece boşanacakları gün mutluluğun kapılarının açılacağından emin olduğu, onu tümüyle geçmişe gömmeyi beklediği günleri hatırladı.

Gerçeği nasıl görmemişti? O son savaş, muazzam çarpışmayı yıllardır beklediğini nasıl da farkedememişti?

Ve neden Camden her şeyi başa almak istemişti? Neden ikisini ortak bir günaha teşvik etmişti? Neden her şeye yeniden başlayıp yeni bir hayat kurmayı önermişti? Çaldırmasıydı?

Yoksa kendisi mi çaldırması?

"Ben... Tam gidiyordum," dedi Freddie.

"Lütfen Lord Frederick, benim yüzümden rahatsız olmayın. Leydi Tremaine'in dostları her zaman bu eve gelebilirler," dedi Camden tüm nezaketle. "Uzun bir yolculuktan geliyorum, beni mazur görün."

Camden konuşmalarını duyamayacak kadar uzaklaştığında, Freddie yarı yok yarı panik olmuş halde Gigi'ye döndü. "Sence bizi görmüş..."

"Hayır." Biliyordu. Birkaç saniyeden fazla orada olamazdı.

"Emin misiniz?"

"Tremaine benim fiziksel mutluluğuma sizden daha fazla karışamaz, eğer bilmek istediğiniz buyusa."

Freddie, Gigi'nin ellerini avucuna aldı. "Sanırım... Sanırım asıl endişelendiğim konu bu değil. Etrafınızda ne kadar çok dolanırsa, sizi bırakıp gitmeyi o kadar az isteyecek."

Hayır, tam tersi. Kendisi Camden'in etrafında ne kadar dolanırsa, gitmesine izin vermesi o denli zorlaşacaktı.

Freddie'nin elini sıvazladı. "Endişelenmeyin hayatım. Kimse bizi ayıramaz."

Doğru seçimi yapmıştı. Evet.

Keşke Freddie'ye verdiği telkin, kendi kulağına da biraz anlamlı gelseydi.

Camden kravatını çıkarıp yatağa fırlattı. Odadan çıktı, yüzünü yıkayıp havluya gömüldü. Kansı tüm şefkati ve sevgisiyle başka birine dokunuyordu. Onunla başka ne yapıyordu acaba?

Camden havluyu bırakıp lavabonun üzerindeki aynada kendi yansımasına baktı. Bastille olaylarının yaşandığı gece, şiddete ve kargaşaya hazır Paris halkı kadar mutluydu.

Bir elini suya daldırıp elinde kalan su damlarını aynaya savurdu. Damlalar cam yüzeye yayılınca, gözünü kırpmadan meydan okurcasına karşısında duran yüz, damlaların arkasına kaldı.

Gigi'nin inadı adamı kızdırmıyordu. Yeni bir başlangıç yapma teklifi ani olmuştu gerçekten de. Ama düşünmek için bir aylık zamanı da olmuştu. Lord Frederick'e değil, kendisine ait olduğunu Camden o kadar net görüyordu ki, Gigi'nin neden aksi yönde bir seçim yaptığını düşünemiyordu bile.

Kendi inatçılığına daha çok kıızıyordu. Tamam, Gigi aptalca bir seçim yapmıştı belki. Ama en azından tutarlı ve onurlu bir seçimdi bu. Lord Frederick'le evlenebilmek için ocak ayında kanalda yüzmeyi göze alabileceğini defalarca tekrarlamıştı. Neden bunu kabul edemiyordu? Neden hala kadını düşünüp umutlanıyor, planlar yapıyordu ki?

Eşya sandığına doğru yürüyüp onu açmanın bir anlamı var mı, diye geçirdi aklından. O İngiltere'ye rasgele bir tarihte gelmemişti. *Campania*, hafta içi New York'a doğru yola çıkacaktı ve o öğleden sonra görmesi gerekeni görmüştü.

Görüntü tekrar gözünde canlandı, eli Lord Frederick'in yanağındaydı ve o dokunuş gerçek bir şefkat barındırıyordu. *Ah, Freddie, beni affet*, demişti. Camden'ı görünce, bakışlarını başka yöne çevirmişti.

Camden kaşlarını çatı. Bu daha önce aklına hiç gelmemişti. Gigi neden Lord Frederick'ten kendisini affetmesini istiyordu ki? Kendini kaybettiği o gece dışında, Gigi adama sarsılmaz biçimde sadıktı. Ayrıca Gigi'nin önceki ilişkilerini, Lord Frederick de dahil hiç kimseye anlatabileceğini düşünmüyordu.

Bir süre hiçbir şey düşünemedi. Sonra zihni allak bullak oldu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Sevişmelerinin ürünü nü alacaklardı. Baba olacaktı. İkisinin çocukları oluyordu.

En kaliteli şampanyadan sarhoş olmuşçasına ayakta duramayp karyola direğine tutundu. Bir çocuk, Tanrım. Küçükük bir bebek.

Gigi hamile kalmayı asla düşünmediği için şartlarını kabul etmişti. Lord Frederick'le evlenmek için bebeğini feda edeme-

yeceğini bilecek kadar kadını tanıyordu. Camden'la kalacaktı ve bir aile kuracaklardı. Kendi eğilimleri doğrultusunda aynı yatakta yatıp ailelerini genişleteceklerdi.

Sonunda her şeyi çözünüş, aşırı duygusal düşünceler zihnine üşüştü. Işıl ışıl gözlü, kurnaz gülüslü, inatçı ve haylaz çocuklarla dolu kocaman bir ailesi olacaktı. Yavru köpekler evin içinde oradan oraya koşuracaktı. Tombiş kollar uzanıp ona sarılacaktı. Ve o muhteşem gizliliğiyle her şeyin tam merkezinde olacaktı.

Tek istediği buydu. O güne kadar da hep bunu istemişti. Yolculuk sırasında buruşan ceketini çıkarıp yenisini almak üzere sandığı açtı. Zihninin derinliklerinde, bu işin altında böyle zoraki olmaması gerektiğini biliyordu. Ama artık umurunda değildi. Yepyeni bir hayatın kapıları ardına kadar açılmıştı ve bütün olasılıklar başını döndürüyordu.

Goodman içeri girip elindeki bir tomar mektubu adama teslim etti ve ütülenmek üzere Camden'ın verdiği ceket alıp odadan ayrıldı. Camden sabırsızca ceketinin gelmesini beklerken, mektuplara göz atmaya başladı.

Theodora'dan bir mektup gelmişti. Komik bir şekilde, ikisi de evlendikten sonra sık sık mektuplaşmaya başlamışlardı. Önce *Monsieur* diye başlayan mektuplar zamanla *Cher Monsieur*'ye, ardından *Très Cher Monsieur*'ye, *Cher Ami*'ye ve şimdi *Mon Très Cher Ami*'ye dönüşmüştü.

Sayfaya göz gezdirdi. İyiymi. İkizler de iyiydi. Buenos Aires'te kış, ılık ve nemli geçiyordu. Artık kocasının, huzur içinde yatsın, güney iklimine ihtiyacı olmadığı için, çocuklar için yeniden Avrupa'ya dönme niyetindeydi. Ayrıca yazın

sonlarına doğru New York'a gitmeyi de düşünüyordu. Adamı ziyaret edebilirse çok sevinirdi. Şu son iki yıl içinde Camden'i çok özlemişti.

Theodora evlendikten kısa bir süre sonra, Dük'ün sağlık sorunları yüzünden Buenos Aires'e yerleşmişlerdi. Orada kış mevsiminin yaşandığı haziran, temmuz, ağustos aylarında New Port'taki evlerine dönüyorlardı. Camden, bu uzun yaz devresinde kendi işleriyle fazlasıyla meşgul olurdu ama arada bir teknesiyle onları ziyarete gider, Masha'yla Sasha'ya hediyeler götürürdü.

Theodora'yla ikizleri görmek hoşuna giderdi. Ama bu yaz olmazdı. Baba olmak gibi çok daha önemli ve harika bir nedenle, bir süre daha İngiltere'de kalacaktı.

Goodman geri döndü. Camden yeni ütülenmiş ceketi üzerine geçirip yakasına kravatını taktı. Uşağın hala ortalıkta dolanarak konuşmayı beklediğini tam bir dakika sonra farketti.

"Bir şey mi var Goodman?" diye sordu, kravatını dalgınca bağlarken.

"Leydimiz bu akşam evde yemek yiyorlar. Kendilerine katılacak mısınız?" diye sordu Goodman.

Camden duraksadı. Goodman'ın ses tonun farklıydı. Sanki... Hüznünlüydü. Hanımına yapılan haksızlığa karşı beklediği sitemli tavrına ne olmuştu?

"Ever katılacağım," dedi Camden.

Sonunda evdeydi ve bir daha hiç gitmeyecekti.

Gigi, Camden'in arka oturma odasına girdiğini duymamıştı. Akdeniz'in muhteşem renklerindeki kıyafetiyle şezlonga boy-

lu boyunca uzanmış, başını geriye atıp gözlerini tavanın ortasındaki iki buçuk metre genişliğindeki kabartma süslemeye dikmişti.

Kadının bu yanını pek sık gördüğü söylenemezdi, içki almanın ardından bunalıcı bir ilkbahar gününe uyanan peri gibi durgun, neredeyse sersemlemiş, bitkin ve rahatsız. Kalçasını ve Dover'i, Calais'e bağlayacak uzunluktaki enfes bacaklarını saran tafta kumaşı geren eteğinin alt kısmını kucağında toplamıştı.

İnsanı uyuşturan cazibesini içine çekerek karısını doya doya izlemek istiyordu. Ama Gigi adamın geldiğini hemen farketti ve çıplak ayaklarına şezlongdan indirip dik oturma.

"İyi görünüyorsunuz," dedi Camden.

Aldığı kompliman, Gigi'yi şaşırtmıştı. İstemsizce eli saçına gitti ve gözüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Teşekkürler," diye yanıtladı, sesinin tonunda hafif bir utançalık seziliyordu. "Siz de öyle."

Fena bir başlangıç sayılmazdı. "Az önceki davranışından ötürü özür dilerim."

"Ah, o mu? Freddie gitmek üzereydi."

"Ona söylediniz mi?"

"Neyi... Söyledim mi?"

Camden gözlerini kırptırdı. Gigi hiç de çekinerek konuşmuyordu. Hatta şaşırmıştı.

Hamile değildi.

Adam yine aptallaşmıştı, bu kez sanki birileri kafasının arkasına kocaman bir şey asmıştı.

"Hiç," dedi. "Hiç."

Saate bakmak için sarkaçlı saate yaklaştı ama aslında şöminenin yanında duran ocak süngüsünü alıp odadaki her şeyi mahvetmek istiyordu. Sahip olabilecekleri çocukları. Paylaşacakları hayatı. Her şey, gerçeğin hırçın darbesiyle parçalanıp yok olmuştu. Ve Gigi, adamın çektiği acıdan habersiz, mutluluklarını bayat etmek gibi fırlatıp atıyordu.

Camden, kurulması gerekmeyen saati kurarken ikisi de konuşmadı. Ardından derin bir nefes aldığını duydu, kendi kalbinin çarpıntısından, Gigi'nin ne söyleyeceğini anladı.

"Sonuç yok," dedi kadın. "Gütmeme izin verecek misiniz?"

Vücudundaki her hücre, hayır diye haykıırıyordu. Onu bırakmak istemediğinden emindi. Aslında, eski zamanlardaki gibi, kadına başka şans tanımayıp zalim kahkahalar eşliğinde Lord Frederick'i zindanda bileklerinden sallandırarak, piskoposun şaşkın bakışları karşısında onu kürsüye çıkarmak geçti aklından.

Anlaşma sürelerinin dolmasına uzun bir süre vardı. Teklifi-nin reddedilmesi, koyduğu şartları uygulamayacağı anlamına gelmiyordu. Gerginlikle dolu her dokunuş, kadına sahip olmanın cazibesini azaltmayacaktı.

Kalbi hızla çarpıyordu. Düzensiz soluklarını kontrol altına alabilmek için gözlerini kapatması gerekti. Artık sadeleştirilmiş olsa da, İngiliz yasalarının bir koca olarak ona sunduğu haklarla, Gigi'yi cezalandırabileceği pek çok yol vardı. Ama böyle bir yöntem, kendisine ne kazandıracaktı ki?

Gigi'nin sıkı sıkıya sarıldığı 'iyi' bir aşık fikrinin yerini, şimdi Lord Frederick'e karşı derin ve içten kişisel bir sorumluluk duygusu almıştı.

Gigi on yıl önce, Theodora'yla Camden'in ilişkisinin, uygunsuz olduğunu hemen anlamıştı. Ama bunu Camden'in anlamasına izin vermemişti. Evliliklerini kadını hamile bırakmak suretiyle devam ettirmeye yoluna gidersen, kendisi de aynı hataya düşecekti.

Ama ya hatasını anlamazsa ya da anlamakta geç kalırsa? diye hayıflandı, endişe içinde titreyerek. Baştan aşağı dehşete kapılmıştı. Bunun olmasına izin veremezdi. Yapamazdı. Dünya başına yıkılırdı.

Yıllar önce Gigi de böyle mi hissetmişti? Kaygı. Kahredici bir hüsrân. Eğer Camden bir şey yapmazsa, onu sonsuza dek kaybedeceğinin korkusunu mu yaşamıştı?

On dokuz yaşında olsa, aynı yanlış yolda yürüyecekti. Otuz bir yaşında, öylesine bir yıkımın ardından bile hala sabırsızdı.

Sonunda kendisini kurtaran, onuru ve bir parça sağduyusu oldu. Karısını, çocuğunu çok sevdiği için ya da zor kullanarak kalmak zorunda bırakmak istemiyordu. Ancak kadın da kendisinden ayrı bir hayat düşüneyorsa, içine çektiği her nefeste, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, ölüm onları ayrına dek onun yanında olmak istiyorsa bu evliliği sürdürebilirdi.

"Nasıl isterseniz," dedi.

"Ne?"

Ne dediğini duymamıştı. Dayanamamıştı.

"Şampanya patlatılabilir. Seneye bu zamanlar, Leydi Philippa Stuart olacaksınız."

Gigi neden bu kadar şaşırıp kaldığını anlayamamıştı. Sanki hayatları sabırsızca dönmesini bekleyip kendisini bir daha asla bırakmayacağına söz vermesini beklemişçesine güçbela kendine hakim olarak üzüntüden sersemlemişti.

Teselli bulmak için kocasına yaklaşıp yanına oturdu, yazlık pantolonunun ince pamuksu kumaşı, Gigi'nin elbisesinin katmanlarıyla kaygısızca iç içe girmişti. Gömleğinden yayılan keskin kola kokusunu, yıkadığı sabunun aromasını alıyordu. Küçük bir yanı adamdan uzaklaşmak, geri kalanıysa üzerine saldınp kendisine istediğini yapmasını istiyordu.

Ama Camden daha da şaşırtıcı bir şey yaptı. Gigi'nin küçük elini eline alıp, "Buraya gelip seni böylesine zor bir durumda bırakarak, aşakılık bir adam gibi davrandım, değil mi?"

İşaret parmağını Gigi'nin bileğinin iç kısmında gezdirerek parmaklarıyla oynadı. Camden'in elleri, yeni yıkanıp kurulanmış gibi serin ve nemliydi. Avucuna sürtünen parmağının derisi, bu parmaklarla çizim yapıp piyano çaldığını hatırlatıyordu.

Bütün pürüzlü parmaklarını, her boşluktan öpmek istedi. Başparmağının etli kısmını emip avucundaki çizgileri yalamak istedi.

Keşke hamile kalsaydı. Keşke. Keşke. Keşke.

Gigi çaresizce istiyordu bunu. Bahçedeki aman vermeyen otlar kadar çok istiyor, bunu diyor, hayalini kuruyordu. Gerçekleşmiş bir dua, uyanış, etrafındaki hareket eden her şeyi kristalize eden bir katalizör olacaktı.

Ama olmadı.

"New York'a mı döneceksiniz peki?" dedi Gigi, tıkanmaya çalışarak.

"İlk gemiyle sanırım. Mühendisler, otomobilimizin gelişim sürecini merakla bekliyor. Borsadaki hareketlenmeye bakınca muhasebecilerin yatırım olanakları karşısında ağızlarının suyu akıyor," dedi, gidişinin kendi birliktelikleriyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi. "Uzun bir yolculuk yapabileceğinizde inanıyorsanız, bu yılın sonunda ya da önümüzdeki yılın başında New York'a gelmelisiniz."

"Bunu unutmam," dedi Gigi hissiyle.

Camden ayağa kalkınca Gigi de kalktı.

"Bundan böyle servet avcısı kadınlara karşı çok dikkatli olmalısınız, gözünüzlü dört açmalısınız," dedi, tuhaf şekilde kıkırdamasının, mutsuzluğunu örtbas edip etmediğini merak ederek.

"Unvan avcılarına karşı," Camden gülümseydi. "Ve sadece hal ve hareketlerinden etkilenenlere karşı da."

"Ah, evet, özellikle onlara dikkat edin."

Ağlama. Sakin şimdi ağlama.

O anda farketmeden Camden'a farasıyla yanaştığını hissetti. Ama Camden, kadının elini panikle tutmasına ses çıkarmamıştı. Yapacağını yapmıştı. Söylemek istediği her şeyi söylemişti.

Koy ver kendini, diye düşündü Gigi. *Koy ver gitsin.*

İçinden geleni son yarığında kendi iradesiyle yapamamıştı. Eli gevşeyip aşağı kaydı çünkü o el kadına ait değildi, ona istediği şekilde dokunamazdı.

"Hoşçakalın o halde," dedi. "İyi yolculuklar."

"Size mutluluklar dilerim," dedi Camden, formalite icabı. Sonra adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Ayrılık tatlı bir kederdir."

Kalbi sanki Cerberus'un dişlerinin arasında hala atmaya devam ediyormuş gibi hissettiren kederin neresi tatlı olabilirdi ki? Görüş alanından, hayatından çıkıp gidişini ümitsizce izledi.

Ama bu kez kendi adına iyi olacaktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Londra

25 Ağustos

Sevgili Philippa,

Dünkü mektup geç ulaştığı için özür dilerim. Sıcak yaz günlerinden daha serin ve etkisiz olmasına karşın, güneş son birkaç gündür akşamüstleri muhteşem. Marmazel Carlisle "Öfleden Sonra Parkta" eserimde büyük gelişme kaydettiğimi söylüyor.

İnsanlar Londra'ya dönmeye başlıyor. Dün gece Carlisle'landa akşam yemeği yedim ve iki hafta kadar şehirde olduğumu söyleyince inanamadılar. Herkes ağustos ayının tümünü İskoçya'da veya Isle of Wight'ta geçirdiğini anlatarak böbürlendi.

Yarın sizi göreceğim için çok muttuyum. Keşke çoktan evlenmiş olsaydık.

Binlerce sevgi sözleriyle mektubuma son veriyorum.

Sevgiler,

Freddie

Camden'in gidişi farkedilmişti. Böylesine kayda değer bir haber olunca, tüm Londra otuz altı saatte adamın tüm eşyalarını toplayıp gittiğini öğrenmişti. Telgraf, hatta telefon bile, haberi kulaktan kulağa aktarmanın hızına yetişememişti.

Bu ne demek oluyordu? Herkes bunu merak ediyordu. Leydi Tremaine savaşı kazanmış mıydı? Lord Tremaine savaştan tamamen mi çekilmişti? Yoksa sadece toparlanmak için geri mi çekilmişti?

Gigi, becerebildiğinde soruları savsaklıyor, geçiştiriyor ya da kaçamak yanıtlar veriyordu. Üzerine geldiklerinde yalan söylüyordu. Bilmiyorum, diye yineliyordu. Lord Tremaine şahsi planlarından kendisine bahsetmezdi. Niyetini bilmiyor, bilmiyor, bilmiyordu ve bu yüzden biraz daha sabretmesi gerekiyordu.

Boşanma kağıtları hazırlanmış, Gigi'nin imzasını bekliyordu. Avukatlara işi biraz ağırdan almalarını söylemişti. Goodman, Camden'in odasındaki eşyalar kaldırılın mı, üstü örtülsün mü yoksa her an gelme ihtimaliyle sürekli temizlensin mi diye sormuştu. Her şeyi aynen bırakılacaktı. Annesi sürekli telgraf çekiyordu ama Gigi hiçbirini yanıtlamıyordu.

Ama Freddie'ye yüz çeviremiyordu. O kadar sabırlı olan Freddie bile artık sıkıldığını belli ediyordu. *Lord Tremaine'in avukatlarından bir haber var mı?* diye soruyordu her görüşmelerinde. *Keşke hemen evlenebilsek.* Bu ifadesi bile korkulu ve ümitsiz sayılacak nitelikteydi. Her defasında aynı kurnazca yanıtı veriyordu ve her defasında kendinden biraz daha nefret ediyordu.

Yanıt veremeyeceği sorular soymayan tek varlık Karun'du. Ama o da Camden'in yokluğunda mahzun ve kederli görünüyordu. Kadın onu, dönmeyi bekliyormuşçasına hep limonluktaki, koluğu puredan yanan Camden'in en sevdiği mavi minderli bambu kanepede uyuklarken buluyordu.

Bitmek tükenmek bilmeyen bu durum, alev topuyla oynamak gibiydi. Yorgun uyanıyor, uyuşukluktan sersemlemiş bir halde yatağa giriyordu. Binlerce meraklı soruyu geçiştirmek, annesini belirli bir mesafede tutabilmek, Freddie'yi elinden geldiğince yatıştırabilmek ve gerçeği en yakın birkaç arkadaşından bile gizlemek.

Mevsim sonu biraz rahatlamıştı. Ani bir karar verip Briar-meadow'a kapanması bile kadını korumaya yetmemişti. Freddie'yle herhangi uygunsuz bir davranışa yer vermeden görülebilmek için, her hafta sonu, üç parti veriyordu. Sonuç olarak zamanının yarısını evini dolduran insanlarla geçiriyordu. Hevesli, doymak bilmez meraklılar ortalıkta finl finl dönerek zavallı Freddie'yi oyalıyor, Gigi'yi de mesanesini çayla doldurup boşaltacak yer bulamayan öfkeli zengin dullara çeviriyordu.

Suçluluk duygusu. Utanç. Keder.

Ne yaptığının farkındaydı elbette. Karar verme anını, ileri adım atıp Freddie'yle evlenmeyi mi yoksa kendi kendine, rekabet etmekten vazgeçip giden Camden'la bile evlenemeyeceğini itiraf edip geri çekilmeyi mi tercih edeceği anı ertelemek için yapıyordu bunu.

İyi ama, bunu Freddie'ye nasıl açıklayabilirdi ki? En başından beri kendisine sadakatle bağlanmamış mıydı? Tüm bu karmaşanın içinde bile, ne dolaylı yollarla ne de açıkça Gigi'yi

suçlayıcı tek bir laf etmemişti. Kendisini aptallıkla veya servet avcılığıyla suçlayan tüm söylentiler karşısında tüm cesareti ve alçak gönüllüğüyle Gigi'nin yanında durmuştu.

Gigi Freddie'ye borçluydu. Sadakati ve güveni için ödüllendirilmeliydi. Gigi için çok şey yapmış, Donkişotvari arayışında kadının sadık Sancho Panza'sı olmuştu. Kendini Freddie'den nasıl esirgeyebilirdi?

Nehir, yılın bu zamanları temiz ve sığdı. Güneş ışığının aydınlatığı çağlilar duyuluyordu. Başını hafif, kıskırtıcı hareketlerle yana atarak gür saçlarıyla etrafına hava atan nazlı bir kadına benzeyen süğüt ağaçları, kollarını nehrin yüzeyine doğru eğmişlerdi.

Gigi burada ne bulacağını bilmiyordu. Camden'ın tepeden süzülerek onu alıp götürmesini bekliyordu belki de. Aptallığı karşısında başını iki yana salladı.

Yine de gitmiyordu. On buçuk yıldır burasının ne kadar güzelve sakın olduğunu düşündü. Söğütlerin nazik hışırtısı, yapraklarla dalların arasından kayan sabah esintisinin sesi, arkasındaki çayırda yemyeşil yoncaları otlayan keçinin melemesinden başka hiç ses yoktu. Ve bir de...

Toynak patırtısı mı?

Göğsü sıkıştı. Ar, kendi arazisinde kadına doğru geliyordu. Hızla dönüp eteğini kaldırıp çamurlu suda koşmaya başladı.

Gelen Camden değil, Freddie'ydi. Şaşkınlığı, neredeyse hayal kırıklığından büyük olmuştu. Freddie'nin ata binebildiğini bile bilmiyordu. Biraz garip görünüyordu ama zikzak çizen atın inatla ilerlemesini sağlıyordu.

Adama doğru koştu. "Freddie! Dikkat edin, Freddie!"

"İyiyim, iyiyim," diye güvence verdi Freddie alelacele.

Gigi saatine baktı. Freddie genelde 14:13'te gelirdi. Ama saat daha on bir bile değildi. "Bugün erkencisiniz. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye yanıtladı Freddie, acemice atı yalama tuzuna bağlarken. "Tek başıma ne yapacağımı bilemedim. O yüzden erken saatteki trenle geldim. Sakıncası yok ya?"

"Hayır, hayır, elbette yok. İstedığınız zaman gelebilirsiniz." Zavallı Freddie, her gördüğünde biraz daha zayıflamış oluyordu. Kalbinde bir sızı hissetti. Adamın mutlu olmasını nasıl da istiyordu.

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Dün resim yapabildiniz mi?"

"Piknik örtüsü bitti sayılır."

"Çok iyi," dedi Gigi. Çocuğunun heyecanına eşlik eden bir anne babanın coşkusuyla, kendi kendine gülümsedi. "Örtünün üzerindeki şeyler peki? Piknik sepeti, kaşık, yarısı yenmiş elma ve açık duran kitap ne oldu?"

"Hatırlıyor musunuz yoksa?" Freddie hayretler içerisinde kalmıştı.

Kafasının karışık olduğu anlaşıyordu. Anlaşılmaması imkansızdı zaten. "Tabii ki hatırlıyorum." Hayal meyali hatırlıyordu. Bir de sürekli sordukları için. "Onlar ne durumdalar?"

"Kitap bayağı zorluyor. Yarısı güneşte, yarısı gölgede olacak. Gölgeler hafif asbıyosı mı olsun yoksa zümrüt yeşili mi karar veremiyorum."

"Matmazel Carlisle ne diyor?"

"Zümrüt yeşili. O yüzden emin olamıyorum. Bence aşı-boyası olmalı." Akıntının yönüne doğru birkaç adım yürüdü. "Hala Briarmeadow sınırları içinde miyiz? Evden bu kadar uzaklaştığımızı hatırlamıyorum."

"Nehirin diğer tarafı Fairford arazisi."

"Bir zamanlar sizin olan arazi."

Gigi adamaa baktığında, sadece profiliyle karşılaştı. "Benim yeterince arazim var."

Freddie iç geçirdi. "Sen ve Lord Tremaine, keşke birbirinizi sevdiğiniz zamanlarda, aranızdaki sorunları halletseydiniz demek istedim."

"Ya da yedinci Dük benimle evlenmeden kısa süre önce ölmeseydi," dedi Gigi. "Hayat, yaptığımız planlara göre yaşanmıyor."

"Ama eminim ki, yedinci Dük'ün ölmemiş olmasını sık sık dilemiyorsunuzdur."

Önceki aylar yaptığı gibi Freddie'yi rahatlatacak bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı. Ama ne kadar saçma ve aptalca bir şey yaptığını anladı. Freddie biliyordu. Kabul etmek istemese de her şeyin değiştiğini anlıyordu.

Kaygıları, ne Gigi'nin sözleriyle hafifleyecek ne de evlilik töreniyle kökünden yok olacaktı. Güneş tepede parıldayıp aydınlık bir gün yaşanırken, perili bir köşkün hayali gibi yok olup gidebilir, gecenin kör karanlığıyla birlikte intikam duygusuyla geri dönerdi.

Yanıt verememesiyle birlikte hava ağırlaşmıştı. Freddie biraz şaşırmış görünüyordu. Büyük ihtimalle adam da tıpkı Gigi gibi, uyduruk yanıtların verdiği rahatlatıcı etkiye alışmıştı.

Ama Gigi yapmacık davranıyordu. İkisi için inşa ettiği şato, artık tuvale yapılmış bir kaleden daha gerçek değildi.

Freddie, kendini hislerini çözmeye çalışmak istemesine kайдından uzaklaştı. Gigi, hala adama gidip her şeyin yolunda olduğuna dair yatıştırıcı sözler söyleyebilirdi. Ama bu koskoca bir yalandan başka bir şey olmazdı.

Uzun zamandır kendini inandığı, kendisi mutlu olmasa bile, bu adamı mutlu etme fikrine ters düşmüştü. Eşlerden sadece birinin mutlu olması gibi bir durum söz konusu olamazdı. Ya ikisi de mutlu olurdu ya da ikisi birden mutsuz olurdu.

Çayının ortasında Freddie'ye yetişti.

"Buranın ışığı iyi," dedi Freddie isteksizce. Sevdigi Empresyonist resimlerden birine benziyordu, parlak gökyüzüne ve yeşil topraklara karşı dalgın, melankolik bir hali vardı.

Gigi akıntı yönünü işaret etti. "Kıyadaki söğütleri görüyor musunuz? Lord Tremaine'e ilk kez orada rastlamıştım."

Freddie çizmesini bir taşla sürdü. "İlk bakışta aşk mı?"

"Sayılır, yirmi dört saat içinde dersek daha doğru olur."

Gigi derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı. Artık açık olma vakti gelmişti. "Bir bakıma gençliğimin ve tecrübesizliğimin kurbanı oldum. Daha önce aşk olmamıştım ve duygularımın yoğunluğunu taşıyamadım. Ama kendimin de en kötü düşmanı oldum. Çok bencildim, ileriye göremiyordum ve gaddardım. Evlenmeyi planladığı kişinin başkasıyla evlendiğini sanmasına neden olmak, çok yanlış biliyorum ama her şeyi göze alıp bunu yaptım."

Freddie'nin soluğu kesilmişti. Gigi, evliliğindeki mutsuzluğun temelinde yatan nedeni ilk kez birine açıklıyordu. O yüz-

den biraz tereddüt etti. Bu hikaye en sevmediği özelliklerini hatırlatıyordu kendisine.

"Bu da bana üç haftalık boş bir mutluluk ve hemen ardından gelen büyük bir hayal kırıklığı yaşattı." İç geçirdi. "Hayat kendi yöntemiyle, kibirli insanlara alçak gönüllü olmayı öğretiyor."

"Siz kibirli değilsiniz," dedi Freddie inatla.

Ah, Freddie, sevgili Freddie. "Belki eskisi kadar değilim ama evliliğimle ve resimlerle ilgili gerçekleri size daha başından anlatmadığım için belki de hala kibirliyim..."

Freddie kadına döndü. "Sizi sadece duvarınızdaki bir takım resimler için sevdiğimi mi düşünüyorsunuz gerçekten? Evinize ayak basmadan çok daha önce, ben size aşık olmuştum oysa."

Gigi adamın elini tuttu, birbirine geçen parmaklarına baktı ve yavaşça başını salladı. "Beni resimler yüzünden sevdiğinizi umuyordum. O açıdan Matmazel Carlisle'la muhteşem bir uyum sağlarsınız."

"Angelica beni, olmadığım bir şekle sokmaya çalışıyor. Çağın Bouguereau'u olmam için çaballıyor. Ama ben ne o kadar ünlü olabilirim ne de üretken. Ben yavaş resim yapıyorum ve bunda bir sakınca görmüyorum. İstediğim zaman, istediğim şeyin resmini yapıyorum. Ve bir gölgenin aşkıboyası mı yoksa zümrüt yeşili mi olacağını durup düşünmüyorum bile."

Gigi hüzünle gülümsedi. "Anlıyorum. Ama siz ve Matmazel Carlisle arasında..."

"Ben sizi seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum," dedi Gigi, her kelimesini içten söyleyerek. "Sizden daha iyi bir adam tanımadım. Ama eğer

evlenirsek, bu evlilikte üç kişi olacak, her zaman. Bu da size haksızlık olur ve zamanla katlanılmaz bir hal alır. Bu yüzden gecelerce içim içimi yedi. Siz en sevdiğim arkadaşımınız. Sizi nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim, diye günlerce kendime sorup durdum. Size nasıl acı çektiririm, diye. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edersek, asıl o zaman size ihanet etmiş sayılacağımı görüyorum. Bazı şeyler değişti ve olanları geri almam, suyu tersine akıtmayı başarabilmem kadar imkansız. Size dürüst olmaktan başka bir şey elimden gelmez."

Freddie başını öne eğdi. "Lord Tremaine'i hala seviyor musunuz?"

Bir süre önce sormasından korktuğu, adamsa altı hafta önce sormadığı soruydu bu. "Ne yazık ki evet. Size kendimi nasıl affettireceğimi..."

"Hiçbir şey için bana kendinizi affettirmeniz gerekmez. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadınız, şimdi bile." Freddie kadına sarıldı. "Teşekkür ederim."

Gigi şaşırıyordu. "Ne için teşekkür ediyorsunuz?"

"Beni, olduğum gibi sevdiğiniz için. Siz karşıma çıkana kadar kendimle pek ilgilenmezdim. Benim için son bir buçuk senenin ne kadar muhteşem geçtiğini bilemezsiniz."

Sevgili Freddie, böyle bir zamanda ancak onun gibi biri teşekkür edecek kadar tatlı olabilirdi. Gigi de adama içtenlikle sarıldı. "Karşıma çıkan en muhteşem insansınız, istisnasız."

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Freddie'nin gözleri kızarmıştı. Gigi de karmaşık bir evliliğin ağırlığı altında yıkılan güzel bir ilişkiden çok daha fazla anlam taşıdığı için, iç geçirerek ağlamamak için kendini tuttu.

İlk konuşan Freddie oldu. "Şimdi Amerika'ya gideceksiniz sanırım."

Gigi soğukkanlı görünmeye çalışarak omuz silkti. "Bilmiyorum."

Camden kolaylıkla kadını bırakıp gitmişti. Şimdiye kadar da çoktan kendisini istemediğini anlayıp barışma teklifinin, eninde sonunda mantığın gücüne yenik düşecek duygusal bir dalgalanmanın sonucu olduğuna karar vermişti muhtemelen.

Kendine yeni bir, belki de iki sevgili bulmuş ya da etrafında pervane olan şu muhteşem dişli ve burunlu genç Amerikalı kızlarla ilgilenmeye başlamıştı belki de. Böyle bir durumda, Gigi'nin ortaya çıkıp yepyeni planlarını mahvetmesini ister miydi acaba?

"Gelin." Elini Freddie'nin dirseğine yerleştirdi. "Geri dönelim. Öğle yemeği vakti. Seyis atı almaya gelir sonra. Şimdi söyleyin bakalım, geleceğin ünlü ressamı olarak siz neler yapmayı planlıyorsunuz?"

Gigi pazartesi sabahı Freddie'yi tren istasyonundan uğurladı. Gitmesi için uygun bir zaman seçmiş, adama karşı her zamankinden daha dürüst, şefkatli ve rahat davranıyordu. Hatta bir zamanlar köye bucak kaçtığı konuklarının ziyaretinden keyif almaya başlamış, onlara, Freddie'ye eskisinden daha fazla saygı göstermesine karşın, adamı böyle bir ilişkiden kurtarmanın daha doğru olduğuna karar verdiğini anlatmıştı.

Istasyondan döndüğünde, Goodman kadına bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. "Addleshaw, Pearce Şirketi'nden Bay Addleshaw sizinle görüşmek istiyor efendim. Kütüphanede bekliyor."

Addleshaw, Pearce Şirketi, Camden'ın avukatlarıydı. Ortaklardan biri, şehrin bu kadar dışına neden gelmişti ki?

Addleshaw ellili yaşlarının başında, yünlü takım elbisesinin içinde oldukça kısa ama sık görünüyordu. Gigi'nin kütüphaneye girdiğini görünce gülümsedi. Gigi'nin bir avukattan bekleyeceği ihtiyatlı ve gergin türden bir gülümseme değil, uzun zamandır kayıplarda olan bir dostun içten tebessümüydü bu.

"Leydi Tremaine." Kıvrak bir reveransla kadını karşıladı.

"Bay Addleshaw. Sizi Bedfordshire'a getiren sebebi öğrenebilir miyim?"

"İş, ne yazık ki. Bay Berwald, merhum Fairford Dükü adına bizimle irtibata geçtiğinden beri, sizinle şahsen tanışmak istediğimi de itiraf etmeliyim."

Tabii ya. Nasıl unutulabilir ki? Baş avukatı Bay Berwald'ı, müşterisinin çıkarlarını bir anne aslanın vahşetiyle savunan bu Bay Addleshaw'la görüşmeye sürekli gönderip durmamış mıydı?

Gigi gülümsedi. "Bu kadar ürkütücü müyüm?"

Avukat soruyu doğrudan yanıtlamadı. "Lord Tremaine sizinle farklı şartlarda evlenmek istediğini söylediğinde, bunu biraz da beklendiğini söyleyebilirim. Bana karşın, merhum kuzeninden farklı olarak, Lord Tremaine günleri sayıyordu. Şimdi bunun nedenini anlayabiliyorum."

Ah, güzel eski zamanlar. Kalbinde farklı bir acı duydu. Avukata bir sandalye gösterdi. "Lütfen, oturun."

Addleshaw çantasından dükdörgen bir kuru çıkarıp masaya bıraktı. Gül ağacının tatlı ve çarpıcı kokusu, kadının burun deliklerine doldu. "Bu geçen hafta özel bir kuryeyle bize geldi.

Lütfen açıp nakliye sırasında herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol edin."

Camden kadına ne vermek isteyebilirdi ki? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ahşap kutunun içinde kadife bir mücevher kutusu vardı. Kapağı açar açmaz nefesi kesildi.

Krem rengi saten kumaşın üzerinde muhteşem bir gerdanlık ıplıyordu, zinciri tamamen pırlantaydı ve damla şeklindeki halkalar yan yana dizilmişti. En küçük iki halkası baş parmağının tırnağı büyüklüğünde, ortadaki en büyüğü ise bildirgin yumurtasından daha büyük olan gerdanlıktan sarıkan pırlantalarla çevrili yedi yakut. Ayrıca gerdanlığa uyumlu, işaretparmağının etli kısmı büyüklüğünde yine yakut küpelet.

Hayatında sayısız ve muhteşem mücevherler görmüştü. Kendisinde de birkaç güzel takım vardı. Ama böylesine gösterişli olanına neredeyse rastlamamıştı. Gerdanlığın ihtişamının ve görkemimin gölgesinde kalmamak için, kendine güvenen muhteşem bir kadının bu ıplıyı kendi ihtişamına katması gerekirdi.

İçinde Camden'in el yazısıyla, tarihsiz ve imzasız bir not vardı. *Piyano her zamanki gibi akorsuz ama tek parça halinde geldi. Karşılığında ben de size bir hediye gönderiyorum. Bu gerdanlığı Kopenhag'dan almıştım. Belki sizde aynıısı vardır.*

Kopenhag'dan. Kendisi için almıştı.

"Her şey tamam görünüyor," diye marildandı.

"Çok sevindim efendim," dedi Addleshaw. "Ayrıca isterseniz boşanma işlemlerini yeniden başlatabiliriz. Lord Tremaine hiçbir konuda zorluk çıkarmamamız yönünde bize bilgi ver-

mişti. Çocuklarınız olmadığı ve mülkler konusu evlilik sözleşmenizde ayrıntılı olarak açıklandığı için, boşanma işlemi yasalara uygun bir şekilde kolayca yürütülebilir."

Bir an kalbinin durduğunu sandı. "Bütün itirazlarını geri mi çekti?"

"Evet efendim, Lord Tremaine onay mektubunu bizzat bana gönderdi. Okumak isterseniz mektup yanımda."

"Hayır," dedi hızlıca, haddinden fazla hızlı söylemişti hatı. "Önemli değil. Size güveniyorum."

Ayağa kalktı. Avukat da ayaklandı. "Teşekkürler, efendim. Ama ufak bir sorun daha var."

Gigi şaşkınlıkla adama baktı. Görüşmelerinin bittiğini sanmıştı. "Buyurun Bay Addleshaw?"

"Lord Tremaine küçük bir eşyanızı, fazla değeri olmayan safir ve altın yüzüğünüzü kendisine göndermenizi istedi."

Kadın donakalmıştı. Addleshaw, nişan yüzüğünü tarif etmişti.

"Arayıp bulmam lazım," dedi.

Addleshaw kadını selamladı. "Şimdi izin verirsiniz gidebilirim, Leydi Tremaine."

Küçük safir, Gigi parmağında çevirdikçe ıplıyordu. Camden bu yüzüğü Gigi'ye almıştı. Kadın da havalara uçmuştu. Hıye-canı yüzüğün kendisine değil, bu jestin sembolik anlamıydı. *Camden onu seviyordu.*

Nikah yüzüğünü uzun zaman önce, evsiz fakirlete yardım toplayan bir hayır kuruluşuna bağışlamıştı ama bu yüzüğü, Camden'in ona getirdiği bütün çiçeklerden geriye kalanlar ve

bir zamanlar Karun'un tasması olan kurdeleyle birlikte, gözden uzak bir kutuda saklıyordu.

Şimdi Camden yüzüğü geri istiyordu. Neden geçmişlerinin en acı veren güzel anını yeniden hatırlatıyordu ki? Neden zavallı yaşlı Karun'u değil de, yüzüğü istiyordu?

Bilinçli olarak Gigi'yi kışkırtmaya mı çalışıyordu?

Ama ya kışkırtmaya çalışmıyorsa? Ya sadece yüzüğü geri istiyorsa? Pekala, öyle olsun. Hala istediğini elde edebilirdi ama onu bir yerlerden bulup çıkarması gerekiyordu...

Eliliyle ağzını kapattı. Hayatı boyunca kadını en çok şaşırtan cinsel içerikli düşüncesi bu değildi elbette. Gigi'yi asıl şaşırtan, huysuz ve kayıtsız biri olduğuna inanırken, bu işin coşkun bir iyimserlikle, inatla ve muzipçe ortaya çıkmasıydı.

Gigi adamı seviyordu. Gençliğinde ahlak kurallarını ihlal etmek istese, çınlıçplak yatağına girmek gibi, sınırsız cinsel olasılıklardan yararlanıp iyi davranış sınırlarını aşmadan bir şeyler yapamaz mıydı?

Eli ağzındayken kıkır kıkır güldü. Kesinlikle edepsiz bir kadındı ve bu yüzden Camden, kendisine tapıyordu.

İşte, daha fazla söylenecek bir şey kalmamıştı. New York'a gidiyordu ve Bayan Rowland'a büyükanne olacağı haberini vermeden de dönmeyecekti.

Yirmi Yedinci Bölüm

2 Eylül 1893

Victoria Dük'le haftalık çayını yalnızca iki kez içmişti. Daha sonra çay toplantıları haftada ikiye dönmüştü ve ardından bir buçuk haftanın her günü görüştüler. O haftanın sonuna doğru nasıl oluyorsa, konu Dük'ün yürüyüşleri sırasında önünden geçtiği ön bahçenin çiderine geldi. Ardından yürüyüşlerine katılmasını önerince, Victoria kabul etti ve o günden sonra her gün birlikte yürüyüş yapmaya başladılar.

Biraz cadı olmakta fayda var, diye düşündü Victoria. Gençliğinde herkesin kusursuz olduğunu düşünmesini isterdi. Sadece herkesin onayladığı konularla ilgili yorum yapar, önemli konularda tek laf etmezdi.

Oruz yılı aşkın bir sürenin bir kadında ne gibi değişiklikler yarattığı çok şaşırtıcıydı. Daha bir gün önce, Victoria'nın bahçesinde turlarken, Achilleus'la Patroklos arasındaki ilişkinin, dostluktan öte bir şey olduğunu nasıl göremediğini sormuştu.

Hangi adam sadece dostu olan birinin ölümüne, cesedin yakılmasını reddedecek kadar kederlenip karşı çıkardı ki?

Buna karşılık Dük, dostluk tezini savunmuştu. Batı toplumlarının anladığı şekliyle romantik aşk, ortaçağa dek ortaya çıkmamıştı. Bir adamın evini ve yüreğini, varlığının dayanağı olarak gördüğü bir çağda, kim erkek dostluğunun daha derin ve duygusal olamayacağını savunabilir ki?

Bugün Dük'ün bahçelerinde ağır ağır gezinirken, metrik sistemden George Bernard Shaw'un değerine kadar bazı konularda ters düşmüşlerdi. Dük, Victoria'nın bazı fikirlerini aptalca bulduğunu dile getirmekten, Victoria da kendine şaşırtarak, Dük'ün bazı saçma fikirlerine karşı çıktığını yüzüne söylemekten çekinmemişti.

"Bugüne kadar fikirlerime bu kadar zıt düşüldüğü olmamıştı," dedi Dük, eve yaklaştıklarında.

"Yazık," diye dalga geçti Bayan Rowland, "ne kadar korunaklı bir hayatınız varmış."

Dük bir an şaşırıldı. "Korunaklı bir hayat mı? Pek de yanlış sayılmazsınız. Yine de sizin gibi nazik bir bayanın fikirlerine katılmak için çaba göstermesi gerekmez mi?"

"Ancak sizi ağıma düşürmek istersem, bunu yaparım elçelansları."

"Ağınıza düşürmek istemiyor musunuz?" Dük kadına körü niyetli bir bakış fırlattı.

Bayan Rowland bu bakış karşısında kirpiklerini kırpıttırdı. "Bunca servetim ve gelecekte dük olacak bir damadım varken, neden sizin gibi huysuz bir adamla görüşeyim?"

"Yakında damadınız olmayacak."

"Ah, siz duymamışsınız. Kızım Lord Frederick'le nişanını bozdu. Dahası, kocasının yaşadığı New York'a gitmek üzere bu sabah *Lucania* gemisine bindi."

"Bir dükle evlenme arzunuzun bastırması oluyorsunuz?"

"Bir bakıma," dedi Bayan Rowland alçakgönüllüce.

Dük köpürdü. Komik şeylere zaafı vardı. Bayan Rowland'ın onu avlayamaması, aralarında sürekli bir şakalaşmaya yol açmıştı.

Bayan Rowland gülümsedi. Dük, uçarı geçmişine karşın, azameti ve kendinden aşağı olanlara gösterdiği şefkati sayesinde, oldukça saygın bir adama dönüşmüştü. Gururu hep okşanmıştı ama memnuniyeti, Bayan Rowland'ın kibrinin çok ötesindeydi. Bayan Rowland, bu onurlu ve düşünceli adaman dostluğundan büyük keyif alıyordu.

Evdaki çay servisi, çaydanlağı sütan bir hizmetçinin eşliğinde güney oturma odasına alınmıştı. Ateşin altın rengi gölgesi, duvarlara vuruyordu.

"Ne kadar da unutkanım elçelansları," dedi Victoria, uşaklar çekildikten sonra. "Entelektüel eksikleriniz konusunda sizi uyarmaya çalışırken, doğum gününüzü unuttum."

"En yakın iki yüz arkadaşımın birliktedir," dedi Dük sakince. "Eskiden burada, Ludlow Court'ta her doğum günümde içki alemi yapardık."

"İçki alemlerini özleyor musunuz?" Kim özlemes ki, diye düşündü Victoria. Kendisi hiç içki alemi yapmasa da zaman zaman özlediği oluyordu.

"Bazen. Ama sonraki etkilerini özlemiyorum. Sırf bu odanın duvar kağıtları, on bir yılda altı kere değiştirildi."

Bayan Rowland duvarlara baktı. Duvar kağıdı zambak yerine ayıpençesi desenliydi ama açık yeşil zeminine yakın bir renk tutturmak için belli ki çok uğraşmış ve otuz yıl önce çaya geldiği zamanki halinden çok da değişmemişti. "Yine de duvar kağıdı değişmemiş sanki."

"İnanın uçarılık günlerimde hiç böyle görünmüyordu. Üzerinde farklı... desenler vardı."

Dük gülümsedi. Bayan Rowland'ın da kalbi hızla çarpmaya başladı. Cadılığına karşın, Dük'ün rezilliklerini merak etmeden de duramıyordu. Adamın, geçmişleriyle ilgili verdiği en ufak bilgi bile, Bayan Rowland'ı heyecanlandırıyordu. Bir de çekici gülüşünü kattığında... O gece yatamayacağını anlıyordu.

"Toplumdan elimi ayağımı çektikten hemen sonra duvar kağıdının kopyasını yaptırdım. Anılarım ve fotoğraflar sayesinde her şeyi kopyalayabiliyordum. Ama buna katlanamayacağımı farkettim." Kahvesinden bir yudum içti. Çayı hazmedemediğini birkaç hafta önce itiraf ederek, günlerce çay içiyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. "Bu yüzden kendime uygun bazı değişiklikler yaptım."

"Geçmişin bilançosu çok ağır ödeniyor, değil mi?" dedi Bayan Rowland kısık sesle.

Dük kullanılmamış bir çay kaşığını bir ayağı bir yukarı çevirdi. Sessizliği, adamın yanıtıydı. Kendini insanlardan soyutlayarak bir bakıma kendi kendini cezalandırıyordu. Ama böyle olmak zorunda değildi. En azından bundan sonra.

"Kızımın özel bir dedektifi var." Gığı ve onun modern yöntemleri işte. Nedenini Dük'ün sormamasını ümit etti. "Sizinle ilgili bir konuda kendisinden yardım aldım."

Dükün bir kaşı kalktı. "Leydi Wimpey'in yatağının nasıl alev aldığı merak ettiyseniz, buna sorabilirsiniz."

Bir ay önce olsa kadın kıpkırmızı olabilirdi. Bugüne kırpıklarını bile kırpıktırmadı. "Aslına bakarsanız, Leydi Fancoo'un çok hoşuna giden yasadışı yabancı imalatlar, daha çok ilgimi çekti."

"Kadife kenarlı kelepçeler, yabancı imalat olabilir ama yasadışı değiller," dedi Dük.

"Ulu Tanrım, bu kadının derdi neymiş?" dedi Bayan Rowland öfkeyle. "Güzel, ipek bir şal neyine yetmemiş?"

Dük kahvesini neredeyse masa örtüsüne döküyordu. Tanrım. Bu kadın, erdemli olma gerekleri hakkındaki fikrini yenisinden değerlendirmesi için, kendisini sürekli zorluyordu. Saygın ve ciddi İngiliz evliliklerinde yaratıcılık, düşündüğünden de eksikti anlaşılan.

"Konunun dışına çıkmayalım," dedi, zengin malikanelerde kazanan kim bilir başka ne tür deneyimleri gizleyen kusursuz saygınlığı ortaya çıkarak. Dükün genç benliği, adamı, kazanmak için gerekli imkanları sağlamak için şimdiye dek üç kez savaş açmıştı. Şu anki benliği de aynısını yapıyordu ama sadece zihninde.

"Nerede kalmışım? Ah, evet, dedektiften, Bay Elliot'in evliliğini gözlemlemesini istedim."

Bayan Rowland'ın sözleriyle göğsünden vurulmak pek karıştırmamazdı ama vurulduktan sonra yaşadığına göre, çok da farklı sayılmazlardı. Vurulduğunda da aynen böyle olduğu yerde kalakalmış, kalbinin sağ tarafına bastırıldığı parmakları arasında akan kanlara bakmıştı.

Elliot'ların evliliğinin akubetini öğrenmeye dayanamayacağını nasıl anlayamazdı? Bu münzevi yaşamdan ancak ve ancak, bütün bir ailenin mutsuzluğuna neden olmadığını ümit ederek, onlardan hiç haber almayarak huzur elde edebileceğini nasıl düşünemezdi?

Bayan Rowland, Dük'ün nasıl bir çok yaşadığını anlamıştı. Suratı asıldı. "Bunu yapmamalıydım, biliyorum."

Dük ateş püsküren gözlerle kadına baktı. "Bayan, burnunu sizi ilgilendirmeyen konulara sokmakta üstünüze yok. Emin olun günün birinde asla tahmin edemeyeceğiniz kötü tepkiler alacaksınız." Daha fazla devam edebilir, sövüp saydıktan sonra, kadının ne kadar zavallı olduğunu söyleyebilirdi. Ama yapmadı. Kaçınılmaz olanı ertelemenin alemi yoktu, aslında içten içe bilmek de istiyordu ya. "Şimdi dedektifiniz ne söyledi, anlatın."

"İyilemiş," dedi, sevimli bir tebessümle.

"Gerçekleri anlatın, lütfen,"

"Dedektif birkaç haftadır Elliot'ları gözetliyordu ve Bay ve Bayan Elliot'ın nezaketen değil, içtenlikle çok iyi anlaştıklarını gözlemlemiştir."

"Uyduruyorsunuz değil mi?" Nasıl mümkün olabilirdi? Ters giden bir ilişki, kendini nasıl doğru yola sokabilirdi? Yoksa sonunda yanılmıştı ve insanlar, adamın sandığı kadar kade-re mahkum değil miydi?

"Sadece benim söylediklerime bağlı kalmak zorunda değilsiniz. Dedektifin adı Samuel Ripley. Geçen ay Elliot'ların evinde Samuel Trimble adıyla, üç haftalığına uşak yardımcısı olarak çalıştı. Size anlatıklarım, dün son postayla elime geçen

raporun bir özeti. Kulak misafiri olduğu tüm konuşmaların ve şahit olduğu olayların yer aldığı detaylı bir doküman. Kızım işe aldığı kişiler konusunda, başka konularda olamadığı kadar öngörülüdür. Anladığım kadarıyla Bay Ripley, kapı deliklerinde ve üst kat pencerelerinde çok fazla vakit harcamış. Rapor da, kadınsal duyarlılığına korumak adına, aceleyle geçtiğim satırlar mevcut."

Dükün kalbi sıkıştı. Boğazı sıkıştı. Günahın kara bulutları o kadar uzun zamandır üzerinde dolaşıyordu ki, berrak zihnin saf, huzurlu ışığını unutmıştu.

"Rapor yanımda, isterseniz arabamdan alabilirsiniz."

Dük yerinden kalkıp bir santim kalınlığındaki belgeyi aldı. Bayan Rowland'ın landosunun yanında durup Bay ve Bayan Elliot'ın ev yaşamlarıyla ilgili özenle hazırlanmış yazıları tek satırını atlamadan, özellikle de çocukları olduğu için artık daha dikkatli olmaları gereken aktiviteler kısmını okudu. Birbirlerine söyledikleri saçma olsa da sevimli sevgi sözleri çok hoşuna gitmişti. *Sevgili küçük meyveli böbreğim. Benim koca hoş döven Lordum.*

Perrin Dükü Langford Fitzwilliam, dünyanın akıl almaz güzelliklerinden sarhoş olmuş bir halde güney ocağına döndü.

Bayan Rowland elinde bir kadeh konyakla adamı bekliyordu. "İşte," dedi. "Hiç kimsenin hayatını mahvetmemişsiniz. Yeniden rahat nefes alabilirsiniz."

Konyakı bir diğkte içti. Dinmeyen bir sevinç ateşi içini sarı-mıştı. "Yüz köyü doyuracak bir yemek verebilirim."

"Son derece yüreklendirici bir haber. Masamda oturan dükle, pek çok insanı kendime hayran bırakabileceğim desene."

"Sadece masanızda mı?" Dük sınıtı. "Azminiz nereye gitti?"

"Hiçbir yere gitmedi sadece biraz yumuşadı, ekselansları. İnsanlara sıcak dostluğumuzu göstermek, beni yeterince tatmin ediyor."

Dük çık dedi. "Ben sizden daha fazlasını beklerdim, Bayan Rowland. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Bu fikir birkaç gündür Dük'ün kafasını meşgul ediyordu. Kararlı bir aşık gibi içeri süzülüyor, tüm engelleri aşarak evlilikle ilgili tek tecrübesi olarak el değmemiş bir odanın titreyen perdelerinden içeriye doğru fısıldıyordu. Aklındaki fikir, -eğer kadın kabul ederse- Victoria'yla evlenirse çok mutlu olacaktıydı.

Ama geçmişi, bu amacını bastırıyordu. Bayan Rowland gibi güzel, başarılı ve zeki bir kadın şöyle dursun, iyi bir kadının, herhangi iyi bir kadının sevgisini kazanacak ne yaptım, diye tısladı içindeki sinsi, fesat bir ses. Başkalarının mutluluğuna gölge düşürmüş biri olarak, mutluluğu hak edecek ne yapmıştı?

Ama artık böyle bir sorunu yoktu. Kendi kendini hırpalamaktan, suçluluk duymaktan kurtulmuş, eğer şanslıysa, geriye kalan yıllarını keyifle kadının yanında, yatağında geçirebilecek özgür bir adamdı.

Gözlerindeki ısıtı, Victoria'nın kalbini yerinden oynattı. "Yani bir içki alemi düzenlemeyi planlayabilir miyiz?"

"Hayır, ama size evlenme teklifi edebilecek özgürlüğü bana veriyor."

John Rowland'a aşık olduğunu farketmişti an kadar, hayretler içerisinde kaldı kadın. "Benimle evlenmek mi istiyorsunuz?"

"Ne sanıyordunuz Madam? Kur yapmanın tüm gereklerini büyük bir özenle yerine getirmedim mi? Çay içtim, Tanrı aşkına. Gururunuz okşanmadı mı? Atımın yalağından su içmeyi tercih ederim."

"Eski günlerden konuşmak istediğinizi sanmıştım. Daha doğrusu, benimle cinsel münasebette bulunmaya çalıştığınızı sanmıştım."

"Geçmişti anmak istiyorum. Sizi yatağa atmaya da planlıyorum. İkisi de evliliğe mani değil ya."

"Ama elli yaşına girmeme şurada on beş ay bile kalmadı!" diye haykıran Victoria, dikkatle güzlediği sırtını açığa vurduğuna inanmadı.

"Ne güzel. Tahmininden birkaç yaş gençmişsiniz."

Bayan Rowland'ın gözleri büyüdü. "Siz benim kaç yaşında olduğumu düşünmüştünüz?"

Dük kahkaha attı. "Hiç düşünmedim. Yaş farkını göz önünde bulundurunca, bunun hiçbir önemi olmadığına karar verdim. Sizden on dokuz yaş büyük bir adamda mutluluğu bulabildiyeniz, sizden birkaç yaş genç biriyle de pekala mutlu olabilirsiniz."

"Ben... Ben size varis yapamam."

"Kuzenimin oğlu bu yüzden size müteakkir kalacak." Kafası iyice karışan kadının elini tuttu. "İzin verirsiniz böyle açıklayayım. Benim yaşında çocuk sahibi olma fikri, başlı başına bela. Kuzenimin oğlu dürüst bir adamdır. Ludlow Court'u ona teslim etmekten pişmanlık duyacağımı sanmıyorum."

Bayan Rowland o anda adama evet demek istedi. Hem de nasıl istedi. Çikolatalı Fransız kekinin bulunuşu, az önce Dük'ün büyük altından söylediklerinden daha kışkırtıcı olmuştur. *Ekselansları Perrin Düşesi*. Bu büyülü sözler, her hücrelerinde keyifli bir ürperti yarattı. Hayatının bu döneminde, yaşlılık hevesli bir aşık gibi soluğunu ensesinde hissederken, bir zamanlar krallığın en ele geçmez bekarı olarak gördüğü adam sayesinde, o güne kadar can attığı sosyal statüyü ve prestiji elde edebilecekti. Hangi salak böyle bir teklife olumsuz yanıt verirdi ve neden?

Bayan Rowland sandalyesinden kalkıp elini Dük'ün elinden çekti. "Hayır." Kafasını iki yana salladı, sesi titriyordu. "Hayır. Benimle evlenmeniz, Ludlow Court'u ebeveyninizin dönemindeki haline göre restore etme çabalarınızdan pek farklı olmayacaktır."

Dük kaşlarını çattı. "İkisi arasındaki benzerliği kesinlikle göremiyorum."

"Görmüyor musunuz? Tıpkı duvar kağıdı gibi, ben de annenizin seçimiyim!"

"Kalbimin isteklerinin peşinden giderken, gençliğimde ihmal ettiğim annemin arzularını ölümünden sonra mı yerine getirdiğimi düşünüyorsunuz?"

Aslında böyle olmamasını istedi tabii ki ama Victoria kirpiklerini bile kırıştırmadı. Bu adam kendisinden hoşlanıyordu. Fiziksel olarak çekici buluyordu. Ama kadını diğerlerinden ayıran, Dük'ün kayıp gençliğiyle bir bağ oluşturmıştı. "Evet."

"Yani böyle asil bir amaca karşı mı çıkıyorsunuz?"

Ah, lanet olası adam. Onu ayakta tutan korsesi olmasa düşüp bayılacakken, bu adam böyle bir anda bile nasıl küstah olabiliyordu? "Çünkü bu, asil bir amaçtan ziyade, bir hayal. Anneniz, ruhu şad olsun, bu günlerinizi görsenizin gurur duyardı. Daha fazla taviz vermenize gerek yok."

Dük biraz düşünceli görünerek başıyla onayladı. "Teklifimi reddetmenizin başlıca nedeni bu sanırım."

"Öyle."

"Diğer nedenleri de bilmek isterim. İnatçılığım mı, örneğin? Yoksa çaydan tiksinnem mi?"

"Hayır, kesinlikle." Keşke başka nedenler de olsaydı. Adamın teklifini reddetmek, kadına belki bu kadar acı vermezdi.

Dük gülümsedi, yirmi beş yıl önce olsa arkasından ağıtlar yakıtacak bir gülümseyişti bu. "Eğer sorun gerçekten buysa, sizin için bir şey okumama izin verin Bayan Rowland."

Dük ayağa kalkıp annesine ait olan hint ağacından yazı masasına yürüdü. Uzun zaman önceki ziyaretlerinde, Victoria'ya bir şeyler göstermek için Düşes de birkaç kez bu masaya gelmişti.

Dük, alt çekemecedan aldığı parçömen kaplı defteri aldı. "Annemin günlüğü." Defterin dörtte üçlük bölümünü atlayıp aradığı yazıyı bulana kadar birkaç sayfa daha çevirdi. "İşte, 1862 Kasım'ın on sekizinde yazdıkları."

Defteri kaldırıp kadına çevirerek okumaya başladı. "*Bugün Matmazel Pierre'le birlikte çay içtik. Senırım bu son çayımızdı. Arkadaşlığımız için teşekkür edip soylu bir aileden gelmeyen zengin Bay Rowland'la tanıştığımı söyledim. Çok yazık. Onu Hubert'le tanıştırmayı düşünüyordum. Çok hoş bir çift olarlardı.*"

"Hubert mı?" Hubert, Dük'ün isimlerinden biri miydi? Tam adının Langford Alexander *Humphrey* Fitzwilliam olduğunu sanıyordu oysa. "Hubert da kim?"

"Benim kuzenim kendisi. Baron Westport'un üçüncü oğlu, Saygıdeğer Hubert Lancaster. Leydi Westport, annemin en büyük ablasıydı. Hubert o zamanlar yirmi altı yaşlarında olmalıydı."

"Yeğeni mi?" dedi Victoria şaşırarak. Eliyle ağzını kapattı. Göklerin bağışlayıcı efendisi. Bunca yıldır, bunca yıldır...

"Küçük çaplı bir serveti ve saygın bir ismi olan iyi bir adamdır," dedi Dük. "Unutmayın, ben o zamanlar ancak on beş, on altı yaşlarındaydım. Benim evliliğim annemin öncelikleri arasında değildir ve ne kadar alçakgönüllü olsa da, pozisyonumuzdan da haberdardı. Kendisi bir kontun kızıydı ve büyük ihtimalle soylu bir gelin isterdi."

Victoria homurdandı. Bu, kızıyla damadının, çeşitli oyunlarla Dük'ü yemek masasına oturttuğunu düşünmelerinden daha kırıcıydı. "Uşağınız bana bir kürek getirebilirse, kendim için üç metrelik bir çukur kazmak istiyorum."

"Muhteşem güzellikteki bahçemi mahvetmek için mi? Hiç sanmıyorum canım." Adamın defteri kapatıp çekmeceye koyduğunu duydu. "Gençlik hayallerinin coşkusuna kapılmanız çok doğal. Sizden çok daha dünyevi kadınlar, beni görünce akıllarını kaybetti."

Ah bu adam ve kibri. Lafin altında kalmadığı için, yaşlandıkça daha bir vurdumduymaz oluyordu sanki. "Beni geliniz olarak görmek istiyorsanız, onurumu kırmamaya çalışmalısınız."

Dük o kadar yaklaştı ki, Victoria adamın tıraş sabununun kokusunu alabiliyordu. Orta yaşlı kalbi hızla atmaya başladı. Gerçekten de bu olacaktı. Bu fevkalade çekici, olağanüstü ve ilginç adam, kendisiyle evlenmek isteyecek kadar saygı duyuyordu demek. Kendisiyle!

"Sessizliğinizi, teklifimi kabul ettiğiniz şekilde mi yorumlamalıyım?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi kadın huysuzca.

"Ama söylemelisiniz. Annemin isteğini yerine getirmeye çalışmadığımı size kanıtladım. Üstelik, benimle evlenmek konusunda başka itirazınız olmadığınızı da iki dakika önce kendiniz belirttiniz." Bilinçli olarak kötücül bir bakış fırlatarak duraksadı. "Anlıyorum. Daha fazla çabalamamı istiyorsunuz. Bir kadını baştan çıkarmakta üstüme yoktur, tabii önce nasıl yaptığımı hatırlamalıyım. Sevistikten sonra mı sizi öpmeliyim, önce mi?"

"Daha önce de söyledığım gibi ekselansları, siz çok korunaklı bir yaşam sürüyorsunuz. Çok şaşkınm, şaşkınm ve siz daha iyisini bilemezsiniz," dedi Bayan Rowland, alaycı bir öfkeyle.

Dükün yüzünde koca bir tebessüm belirdi. "Neden daha önce erdemli bir kadınla tanışmadım, bilmiyorum. Kaybettiğim zamanımı telafi etmek istiyorum."

Böyle diyerek Bayan Rowland'ı öptü.

Ne gelinlik çağındaki bir kızın hayalindeki yumuşak, nazik öpüşmesine benziyordu, ne de son dönemde hayallerini süsleyen günahkar bir öpüşmeydi. Kalbinin arzuladığına kavuşan bir Dük'ün iştahı ve neşesiyle öpüyordu onu.

Buna karşılık Bayan Rowland da büyük bir memnuniyetle kendini adama bıraktı.

Kısa bir süre sonra Dük yavaşça geri çekildi. "Şimdi evet deyin," dedi, burnunu Bayan Rowland'ın dudagının kenarına sürterek.

"Çok zor," dedi Bayan Rowland öfkeyle. "İstedіği kadar güzel olsun, bir öpücükle özgürlüğümü bir başkasına devrederim. Unutmayın ekselansları, ben evli bir kadındım. *Mutlu* bir evliliği olan bir kadındım. Şimdi beni nikah masasına gitmeye ikna etmek için tüm hünelerinizi gösterin."

Dük büyük bir keyifle kahkaha attı. Odanın çevresine göz atınca, gözü krem rengi döşemeli kanepeye takıldı.

"Pekala," deyip kadını tekrar öptü. "Ne istediğinizi iyi düştüğün Bayan Rowland. Çünkü aniden onu elde edebilirsiniz."

Yirmi Sekizinci Bölüm

8 Eylül 1893

New York, Gigi'nin midisini alt üst etmişti. Şehrin, yeni Paris olmaya aday olduğunu bir yerlerde okumuştum ama bu kadar benzeceğini tahmin etmemiştim. Neoklasik tarzda gösterişli binaları, botanik ve mitolojik motiflerle süslü saçakları ve pervazlarıyla şehrin belli bir kesimi, Sağ Yaka'ya benziyordu. Oteline giden yolda gördüğüm büyük kilise ise Notre Dame'in tam bir kopyasıydı.

Parlamentoda üzerine çalışılan yasa tasarılarının hızıyla yürütmesine karşın, soluğunu kontrol altına alamıyordu. Meydanda trafik her iki yönde sürekli ilerliyordu, ayak sesleri koro halinde kaldırımlara çarpıyordu ve vagon tekerlekleri yüklerinin altında gıcırdayıyordu. Cıvırdaki bir caddeden geçen trenin gürültüsü duyuluyordu. Londra'ninkinden temiz olan havasına, tanıdık endüstri ve at pisliği kokusunun yanı sıra, hafif ama egzotik bir sos ve hardal kokusu karışıyordu.

5. Caddedeki bütün otelleri, dükkanları ve lüks lojmanları kontrol etti. Bakmadığı yer kalmamıştı. Bir anda kendini doğ-

ru yolda, doğru adreste buldu. Elini güneş şemsiyesinin balına kemiği sapına kenetledi ve gözlerini yolun karşısına dikti.

Hayır, yanılmıştı muhtemelen. Görgülü bir adam olan Camden'in her yaptığı iş, ölçülü ve mütevazı olurdu. Oysa Avrupa'nın göbeğindeki bir asilzadenin arazisinden koparıp getirilmiş gibi görünen bu muhteşem malikanenin, mütevazı denilecek bir yanı yoktu. Cephesi açık gümüşü granit, çok köşeli çatısı ise koyu maviydi. Pencerele, cilveli bir güzelin gözleri gibi ışıldıyordu. Süslemeli her köşe ve kıvrım, barok tarzı ve büyük bir serveti yansıtıyordu.

Kendini Camden'i ilk kez çıplak gördüğü zamanki gibi hissetti. Afallamış, dili tutulmuş ve heyecandan yere düşmek üzereydi. Yeterince hazırlıklı değildi. Böylesine heybetli bir kaleye kabul edilmesi için, servetini yansıtacak, kendisine kuşkuyla yaklaşan uşağı, hırsızlık yapmaya gelen bir dolandırıcı değil, gerçek Leydi Tremaine olduğuna ikna edecek bir donanımla gelmeliydi.

Buna karşın kapı açıldığında, siyah mermer döşemeli kapı girişine çıktığı anda yerinden sıçrayan uşağın halinden, kendisini hemen tanıdığı belli olmuştu. Uşak hemen toplanıp geri çekildi ve kadını selamladı. "Leydi Tremaine."

Gigi uşağı baktı. Kesinlikle tanıdık biriydi. Onu daha önce gördüğünden emindi. O...

"Beckett!" Şaşkınlık ve suçluluk duygusu için! sarmıştı. Planları alt üst olduğunda, tek cezalandırılan kişi kendisi olmamıştı. Bu üçkağıt içinde adamın da parmağı olduğunu Camden anladığı için, Beckett'in, Twelve Pillars'ı hemen terkettiğinden, Hindistan İmparatoriçesi'nin Alman kanı taşıyan

bir İngiliz olduğundan emin olduğu kadar emindi. Peki, nasıl olmuş da tekrar Camden'i hizmetine girmişti?

"Sen..." Ne diyebilirdi ki? Acaba bu yıllar içinde, her şeyin kendi planı olduğunu anlamış mıydı? "New York'tasın."

"Evet, Madam," dedi Beckett saygıyla, kadının şemsiyesini alırken, ama detaya girmeden. "Biz valizlerinizle ilgilenirken, size nefis Assam çayından ikram etmemi ister misiniz?"

Antre muhteşimdi, misafir odası ise sanki kendi zenginliğinden mest olmuş gibiydi. Mobilyalar ve sanat eserleri -hem de ne sanat, sanki biri Louvre'un bir bölümünü satın alıp kendine misafir odası yapmış- bakımından bu kadar ihtişamlı olmayan saraylar görmüştü. Gördükleri, kendi zevkine mü-kemmel biçimde uyuyordu uymasına da, Camden'in daha sade evlerden ve Empresyonist ressamlardan yana olan zevkine ne olmuştu?

"Valizim yok," dedi. Şimdi en önemli soruyu soracaktı. "Lord Tremaine evde mi?"

"Lord Tremaine bir grup arkadaşıyla birlikte tekne gezisine çıktı," dedi Beckett. "Akşamüzeri beş civarı dönmelerini bekliyoruz."

Aynı Lord Tremaine'den bahsetmiyorlardı herhalde. Önce, pasta sever Marie Antoinette'in, içinde kendini evinde hissedeceği görkemli bir malikaneye karışmıştı, şimdi de günlerden pazar olmamasına karşın, onun gibi azimli bir girişimcinin girdiğini öğrenmişti.

"O halde ben başka bir zaman ziyarette gelirim," dedi. Beç, altı saat boyunca misafir odasında kahve içerek bekleyemedi ya. Böylesi çok garip olurdu.

İngiltere'de, Camden'in nerede olduğunu bilen herkesi, Atlantik yolculuğundan adama bahsetmemeleri konusunda uyardığı için, şimdi biraz pişmanlık duymaya başlamıştı. Belki de geleceğini, Camden'a önceden bildirmeliydi.

"Lord Tremaine'in bu gece akşam yemeğine konukları var. Bir araba yollayıp sizi otelinizden aldırmanı ister misiniz?"

Gigi başını iki yana salladı. Kalabalık bir grubun önünde adama kavuşmayı planlamamıştı. "Katılmak istersem kendim ayarlarım. Geldiğimi Lord Tremaine'e bildirmenize de gerek yok."

"Nasil istersiniz Madam."

"Kendi çocuklarınız olmalı," dedi Theodora.

Mistress'ı artık sadece iş için kullanan Camden'in on iki metrelik yata *La Femme*'in ön güvertesinde, açık mavi elbisesiyle duruyordu. Şapkasının uçları kurdelesinin arkasında, Financial District'in yüksek kulelerinin önündeki binlerce teknenin direği sakince sallanıyordu.

Camden, Masha'yla paylaştığı limonlu kurabiye tabağının kafasını kaldırdı. "Olmadığını nereden çıkardınız peki?" dedi.

Theodora gözlerini kırıştırdı, sonra da kızarak, "Öyle mi?" dedi.

Tabii ki çocuğu yoktu. O konuda hep dikkatli olmuştu. Ama ona biraz takılmadan da edememişti. Bu tatlı kadın şakaya hiç gelmezdi. Ciddi ciddi ne olduğunu çözmeye çalışan haliyle, gözüne sevimliden de öte görünürdü. Ama o zamanlar daha on beş yaşındaydı.

"Afedersiniz, saygısızlık ettim," dedi. "Haklısınız, çocuk sahibi olmalıyım. Birkaç çocuğum olmasını gerçekten de isterdim."

"Ama nasıl?" diye sordu Masha. "Annem boşanmak üzere olduğunuzu söyledi. Evlenmeden nasıl çocuğunuz olsun ki?"

"Masha!" dedi Theodora sertçe, yüzü daha da kızarmıştı.

"Sorum değil," dedi Camden. Babasının hüzünlü gözlerini ve uzun burnunu alan Masha'ya döndü. O hüzünlü Rus Meryem Anası yüzünün ardında, bir düzine denizci kadar şamata-cı bir ruh barındırıyordu. "Sevgili Maria Alekseyeva, sen çok zeki bir kızsın. Gerçekten de ben böyle bir ikilem yaşıyorum. Ne yapmamı önerirsin?"

"Başka biriyle evlenmelisiniz," dedi Masha kararlıca.

"Benimle kim evlenir ki Masha'nka? Çok yaşıyorum, toprak kadar yaşıyorum."

Masha kıkırdayıp sesini alçalttı. "Annem senden daha yaşlı. Topraktan da mı yaşlı yani?"

Camden fısıldayarak, "Evet, öyle. Ama sakın ona söyleme."

"Siz ne fısıldıyorsunuzuz?" dedi Theodora, biraz üzgün bir ifadeyle.

"Camden Amca'ya seninle evlenmesi gerektiğini söylüyordum," diye yanıtladı Masha neşçyle. "O zaman bana ders veremeyecek kadar meşgul olursunuz."

Theodora şaşkınlığından kurtulup bir yanıt verene kadar, teknenin arka tarafındaki Sasha'nın sesi duyuldu. "Masha, buraya gel! Kocaman bir şey yakaladım."

Masha hemen, yakaladığı şeyi çıkarması için kardeşine yardımına koştu.

"Ah, bu kız," dedi Theodora. "Beni çaresiz bırakıyor."

"Ben olsam dert etmezdim," dedi Camden. "Kendi başının çaresine bakar."

Theodora hiçbir şey söylemedi. Şemsiyesini kapatıp iki eliyle karnının üstünde tuttu, sonra ucunu güverteye yerleştirdi. İşaret parmağını şemsiyenin sapında rasgele gezdiriyordu sanki ama Camden, kadının farkında olmadan, aklından geçenleri yazdığını biliyordu. *Gott. Gott. Gott.*

Utanmış ve bozulmuştu. Bu konuda pek değişmemişti. Camden ise ağzına bir kurabiye daha attı.

"Umarım New York'a... Özgür bir adam olmak üzeresiniz diye geldiğimi düşünmediniz."

"O yüzden gelmediniz mi?" Evliliğiyle ilgili herhangi bir yorum yapmamıştı ama Masha'nın konuşmasından, Theodora'nın her şeyin farkında olduğunu anlamıştı.

Theodora mahcup bir tavırla ellerini kavuşturdu. Bu kadar dolaysız konuşmasını beklemiyordu. Sessizce Camden'i izliyordu, kocaman mavi gözleri, sanki Camden'in durumdan bir sonuç çıkarıp ne istediğini anlamasını ve her zaman yaptığı gibi, Theodora'nın tek söz etmesine gerek kalmadan istediğini kendisine sunması için yalvarıncasına bakıyordu.

Camden iç geçirdi. İşe ya da teknesinde tek başına olmak istediği, çok bedbaht bir zamanda gelmişti kadın. Çocukları hayal kırıklığına uğratmak istemediği için, son üç haftadır onları şehirde gezdiriyordu. Ama Theodora'yla tahmincilik oynayacak ruh halinde değildi. Ondan istediği bir şey varsa ki vardı, ağzındaki baklayı çıkarmalıydı.

* Gott: Tanrım. Ç.N.

"Leydi Tremaine'den boşanıyor musunuz gerçekten?" diye sordu utangaç bir tavırla.

"Boşanmak isteyen o, bu yüzden işlemlere başlıyoruz," dedi, amaçladığından daha öfkeli bir ifadeyle. Bu sabah Addleshaw'dan gelen mektupla, Gigi'den istediği nişan yüzüğünün yakında elinde olacağını öğrenmişti.

O yüzüğü kesinlikle geri istemiyordu. O lanet olası piyanonun her an gözünün önünde olman yetiyordu zaten. Yüzükle birlikte, *kadının* gelmesini istiyordu. Ama taktığı ipe yaramamıştı. Lord Frederick'le evlenecekti. Peki ya kendisi ne yapacaktı?

"Başka bir epe ihtiyacınız olacak, değil mi?" Theodora'nın sesi öyle alçaldı ki, son sesleri duyamamıştı bile.

Başka bir epe ihtiyacı yoktu. Zaten var olan eşini istiyordu. "Zaman gösterecek."

Gott hilf mir, diye yazdı, kadının parmakları. *Tanrı hepsine yardım etsin.*

Çocukların atığı sevinç çığlıkları, sessizliği bozdu. "Bakin ne yakaladık! Bakın ne yakaladık!" diye haykırdı Sasha, elinde en az iki buçuk kiloluk levrekle onlara doğru koşarken.

"Şuna bakın!" diyerek ayağa fırladı Camden da. "Ben senin yaşındayken, bunun yarısı kadarını bile yakalayamamıştım."

Ağır bir yenilgiye uğrayan balığı kancasından ayırıp su kovasının içine attı. "Limon yağı sosuyla, akşam yemeğinde yemek ister misin?"

"Evet!" diye yanıtladı çocuk kendinden emin bir tavırla.

"Anlaşıktı!" Camden Sasha'yı havaya kaldırıp etrafında döndü.

"Ben de, ben de! Ben de yardım ettim," dedi Masha, kollarını Camden'a doğru kaldırarak.

Aynısını Masha'ya yaparak, çocukların kıkırdamalarının keyfini çıkardı. "Benim usta balıkçılarım, gezimiz tamamlanmadan bir balık daha yakalayabilir misiniz acaba?"

Adamı yeniden Theodora'yla yalnız bırakıp koşular. Piknik sepetinin kapağını açıp, öğle yemeklerinden arta kalanları içine yerleştirdi. Yarım tavuklu börek, biftek dilimleri, tamamı yenmiş patates salatası tabağı ve birkaç limonlu kurabiye.

Limonata termosunu yerleştirirken, Theodora yanına geldi. "Geçmiş, St. Petersburg'u düşünüyorum," diye mırıldandı. "O zamanlar bana ne derdiniz, hatırlıyor musunuz?"

"Unutmadım." Piknik sepetinin kapağını kapatıp sepete baktı. "Açılcısı bu boşanma işi bana acı veriyor. Yeni birine sevgimi veremem, yeterince ilgilenemem ve sizi buna mahkum edemeyecek kadar seviyorum."

İşte, nihayet itiraf etmişti. Boşanmak, kendisini perişan edecekti. Adamı yok edecekti. Gelen her mektuptan korkuyordu, İngiltere'deki avukatlardan gelen mektuplardan korkuyordu. Gigi'nin budalalığından bahseden Bayan Rowland'ın telgraflarından bile korkuyordu.

"Anlıyorum."

Aralık ayında artık Noel kutlanmayacağı söylenen bir çocuk gibi, kederlenmiş görünüyordu. Kadını kendine çekti. "Ama ne olursa olsun, hep yanınızda olacağım. Herhangi bir ihtiyacınız olduğunda, bana bildirmeniz yeterli. Tanrı göstermesin, size bir şey olursa, ikizlere kendi çocuklarım gibi bakırım."

Theodora'nın hasır şapkasının tepesini öptü. "Size her konuda yardımcı olurum, verdiğim söz hala geçerli."

"Sanırım... Sanırım her kadın bunu ister," dedi yavaşça. Theodora'nın yüzüne düşen gölge kayboldu. Utangaç bir tebessümle adamın yanına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. En iyi dostumsunuz."

Camden'in eli Theodora'nın belinde, onun başı da Camden'in koluna dayanmış halde bir süre kaldılar. Camden iç geçirdi. Yine Gigi'nin ardından *La Femme*, kadın, karım adını verdiği teknesinde Theodora'yı kucaklaması da ayrı bir ironiydi.

Yakıcı bir güneş, serin bir esinti vardı. Karısı yanında olmasa da güzel bir gündü. Theodora'nın yanına bir öpücük kondurdu. "Artık yola çıkalım mı?"

Gigi, saat beşte adını Waldorf Hotel'den dışarı atar atmaz, atsız arabayı gördü. Kırmızı çingili siyah bir faytonun gövdesinden yapılmış makine, tüm hacmiyle gürültü çıkararak ilerliyordu. Onu kullanan üniformalı upak, kraliçenin merasim arabasının tepesinde olsalar, bu kadar gururlanmazlardı büyük ihtimalle.

Gururu, taşıdığı iki yolcunun da yüzüne yansımıştı. Çocukların hayran ve meraklı bakışları onlara dönüktü. Üçüncü yolcunun yüzü şapkasının peçesinden görülemediği için tepkilerini anlamak zordu.

"Bu otomobil kime ait?" diye sordu Gigi kapı görevlisine. "On blok ötede yaşayan İngiliz bir lorda, Madam," dedi kapı görevlisi. Vikont olduğunu söylüyorlar."

"Hayır, Kont," dedi diğer görevli. "Yanındaki de sevgilisi, Rus Düşesi. Atsız arabasıyla her gün gelmeye başladı."

Gigi donakalmıştı. Camden, Waldorf Hotel'in on blok güneyinde yaşıyordu. Daha bugün saymıştı. Hem eski Matmazel von Schweppenburg, bir Rus Dükü'yle evlenmemiş miydi?

Otomobil otelin önüne yaklaşıp durmadan önce, yüzünü kendi şapkasının peçesiyle örttü. Yolcular indi. Sürücü bagajı açıp ağır bir kovayı indirildiğinde çocukların onu hemen elinden alması, annesinin onları Fransızca uyarmasına neden olmuştu.

Sürücü, kadını selamladı. "On birde gelirim, ekselansları." "Teşekkürler," dedi, kadın.

Evet, oydu işte. Matmazel von Schweppenburg. Açığa kavuşturulması gereken bir konuyu konuşmak üzere, misafirler gittikten sonra saat on birde Camden'in evine gidecekti belli ki.

Kova, mutfağa götürülmek üzere uşağa verildi. Düşes Theodora'yla çocukları, otele girip asansöre binerek gözden kayboldular.

Gigi yavaşça lobinin köşesine yürüyüp oturdu. Kendine bir sevgili ya da sevgililer bulduğunu varsayarak, yolculuğu boyunca, o kadını ya da kadınları kocasının yatağından fırlatıp atmak için gerekirse savaşılmaya karar vermişti.

Başka bir kadın olursa.

İyi ama şimdi ne yapacaktı?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Cüretimi hoş görürseniz Lord Tremaine, benim Consuelo'm size çok iyi bir markiz olur," dedi Bayan William Vanderbilt, evlenmeden önceki adıyla Alva Erskine Smith.

"Hiç sorun değil," dedi Camden. "Cüretkar kadınlara dükkünlüğümle tanırım. Ancak, ben Matmazel Vanderbilt'in babası yaşındayım ve hala evliyim."

"Çok naziksizsiniz bayım," dedi Bayan Vanderbilt. Güneyli tavırları, kadının acımasız kararlılığını gizlemeye yetmiyordu. "Ama Atlantik'in her iki yanındaki güvenilir çok sayıda kaynaktan duyduğuma göre, artık evliliğiniz devam etmiyormuş."

Bence bunun nedeni genç yapın ve biraz da yokul olusun. Bir de teklifler artık çok şabuk ve sık yapılıyor. On bir yıl önce yapılan bu tahmin, gerçekleşmeye başlıyordu. Bayan Vanderbilt, bu konuyu son birkaç haftadır ilk kez dile getirmiyordu. Üstelik çok değerli kızının evlenmek için mükemmel bir aday olduğunu söyleyen ilk, ikinci ya da üçüncü anne de değildi.

İngiltere'den döndüğünden beri düzenlediği bütün yemek toplantılarında, ciğer olmak için gürbüzleştirilen bir kaz gibi sergilendiğini hissetti. Kadınlar fazla içten, fazla kendini sevdirmeye çalışır bir tavırla gülüşüyorlardı. Son on yıl içinde birlikte puro, viski içtiği ya da iş yaptığı erkekler bile, yedekte tuttukları on altı yaşındaki sevgilileri için, onay verircesine adama farklı gözle bakıyorlardı.

"Pekala Lordum. Haftaya çarşamba günü yemeğe geliyor musunuz?" dedi Bayan Vanderbilt ağır ağır konuşarak. "Sanırım altı aydır Consuelo'yu görmediniz ve ne kadar güzelleştirdiğini, kuğu gibi..."

Misafir odasının kapıları hızla, daha doğrusu kasırga etkisi yaratarak açıldı. Kapıda bir kadın ve bir köpek belirdi. Minik ve uysal köpek, kadının kollarında kıvrılıp uyukluyordu. Kadınsa uzun boylu, kibirli ve çok güzeldi, şehveti kırmızı dar elbisesinden yayılıyor, boynu ve göğsü, mihracenin hazinesinden çıkan yakut ve pırlantalarla ışıldıyordu. Ve sol elinde ise bunlarla hiç bağdaşmayan çok sıradan safir bir yüzük vardı.

"Bu da kim?" diye sordu Bayan Vanderbilt, huysuz ve büyülenmiş bir tavırla.

"O kadın, sevgili Bayan Vanderbilt," diye yanıtladı Camden, gizleyemediği bir sevinçle, "benim karım."

Gigi, bir oda dolusu yabancının ve sevgilisi bir saat içinde gelecek olan kocasının önünde hayatı boyunca bu kadar savunmasız kalmamıştı.

Dönüş yolculuğu için *Lucania*'daki süitini çoktan ayırtmış, Goodman'ı arayıp Park Lane'deki evinin hazırlanmasını emretmişti bile. Bayan Rowland'a *Tremaine, Düşes Theodora'yla yani von Schweppenburg'la ilişki yaşıyor* diye yazdığı telgrafi otel odasındaki çekmeceye saklamış, bu son yenilgisini, başarısız olacağı belli olan bir uğraş vermeden gönderelememişti.

Şimdi, Camden da dahil bütün gözler Gigi'nin üzerindedeydi. Camden'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı, keyifliydi ama bir an öyle kayıtsız görünüyordu ki, Gigi, adamın bu halinden hiçbir sonuç çıkartamamıştı. Kendisini karıplamasına, hiç değilse birkaç laf etmesini bekledi. Ama yanındaki kadına duyamadığı bir şeyler söyleyerek, Gigi'yi yapayalnız bırakıp gitmişti.

Gözleriyle misafir odasını taradı. "Gerçekten de Tremaine, senden daha iyisini beklerdim. Evinin dekoru berbat."

Yüksek tavanlardan toplu bir ses dalgası yankılandı.

Adam gülümsedi, en azından ümitlerini yeniden ateşleyen bir gülümseyişti bu. "Leydi Tremaine, yemeğin saat yedi buçukta başlayacağını size belirttiğimi çok iyi hatırlıyorum. Dakik olmanız dilerdim."

"Dakikliğim konusunu daha sonra yalnız kaldığımızda konuşuruz," dedi kalbi hızla atarak. "Şimdi arkadaşlarınızı benimle tanıştırebilirsiniz."

Leydi Tremaine kimin Astor, kimin Vanderbilt ve kimin Morgan olduğunu pek aklında tutamamıştı ama önemli değildi.

Hayran oldukları bir serveti ve can attıkları unvanı vardı. Mizacı, Amerikan aristokrasisinin enerjik, azimli, hırslı yüksek sınıfına uymuştu. Bağımsızlığı, çoğu oy kullanma hakkını savunan kadınların onayını almıştı.

Camden'in yanındaki adamlar bakakalmışlardı.

Daha sonra, yalnız kaldığımızda diyerek açıkça sevmek istediğini belirttiği için, gizli den gizliye pek çok kravatlar gevşetildi. Yayıdığı cinsel enerji aşıkardı. O gece başka hiçbir kadın Camden'a yanaşmadı. En körü bile Camden'in nezaketini güçlkle koruduğunu, hemen gitmezlerse, gözlerinin önünde karısıyla sevişeceğini görmüştü.

Sonunda Gigi herkesi neredeyse çok eden bir şey yaptı. Saat tam on birde konuklardan uzaklaşıp odanın tam ortasına geçti. "New York'un en gözde insanlarıyla tanışmak gurur verici gerçekten de. Ama uzun bir yoldan geldim ve size daha fazla eşlik edemeyeceğim. Bayanlar baylar, izninizle aranızdan ayrılıyorum. İyi geceler."

Konuşması bitince, arkasından dili tutulmuş bir kalabalık bırakarak uzun elbisesini haşmetle sallayarak çıktı. Kadınlar yelpazelerini kuvvetle sallamaya başlamış, erkekler de servetlerinin yarısını verseler bu güzel, siyah, topuklu ayakkabılarının izini sürebilir miymi diye düşünürcesine arkasından bakakalmışlardı.

"Şansa bakın," dedi Camden, sesinin tonunu yükseltmeden. "Görünüşe bakılırsa, kocalığı özgü rehberlik ve disiplin sürekliliği görevlerinde başarısız oldum. Bu yüzden zamanım ve enerjimin çoğunu bu asil çaba uğruna harcamak istiyorum."

Kadınların yarısı hemen kızardı. Adamların da üçte biri uyarmak için gırtlığını temizledi. Hemen ardından insanlar salonu terketmeye başladı ve misafir odası rekor hızıyla bomboş kaldı.

Camden merdivenleri koşarak çıkıp kendi katına yönelerek, odasına girdi. Gigi yatağa yüzükoyun uzanmış, ellerini yanaklarına dayayıp çılçıplak bir halde *Wall Street Journal*'ı okuyordu. O bacaklar, o muhteşem kalçalar, kollarının arasında ezilen diri ve sıkı göğüsleriyle, sırtına dökülen güzel saçları. Adamın cinsel isteği çoktan kabarmıştı.

Gigi başını çevirip güldü. "Merhaba Camden."

Camden kapıyı arkasından örttü. "Merhaba, Gigi. Sizi görmek ne güzel."

"Bilirsiniz, yatırım fırsatları falan filan."

"Oldukça uzun sürdü ama," diye homurdandı Camden.

"Neredeyse dayanamıyordum."

Gigi dişlerini yaladı. "Beklemeye değdi mi?"

Tanrı var ya! Güçlkle ayakta durabiliyordu. "Konuklarının önünde çok edepsizsiniz. Ağırbaşlı, ciddi duruşumu ayaklar altına alıyorsunuz."

"Öyle mi? Çok özür dilerim. Daha iyi bir eş olmaya öğrenmeliyim. Uygulamalı olarak bana öğretmeniz lazım tabii..." Sırtüstü dönüp parmağını alt dudakına gövürdü. "Yatağa gelip beni hamile bırakmayacak mısınız?"

Camden kaşla göz arasında yatağa atlayıp kadının içine girmişti. Cehennem ateşi kadar sıcak ve cinselli, Gigi adama kenetlenmiş, bacaklarını sıkıca etrafına dolamıştı, arsız iniltileri ve solukları adamı çalgına çeviriyordu.

Titredi, ürperdi ve sarsıldı, övündüğü kontrol gücünü tamamen kaybetmiş, Gigi'yi hamile bırakma yolunda ilerliyordu.

"Dakik olmadığım için beni azarlayacak mısınız şimdi?" dedi Gigi daha sonra. Hala nefes nefeseydi ve başını Camden'in koluna yaslamıştı.

"Hem o yüzden, hem de evimin halka açık odalarındaki güzellik ve ihtişama saygı göstermeniz için."

"Onları sevdim. Ne oldum delisi zevkime uygun." Empresyonist koleksiyonunun bulunduğu özel bölüm, çok daha sade ve hoştu. "İngiliz eksantrikliğimi belirtecek bir şeyler söylemeye çalıştım."

"Bence gayet başarılısınız," dedi Camden. "Yıllarca bu geceyi konuşacakları belli, hele bir de bugünden dokuz ay sonra doğum yaparsanız hiç kaçırsı yok."

Gigi kendi kendine gülümsedi. "Çok güçlü olduğunuzu düşünüyorsunuz."

"Ben çok güçlü olduğumu biliyorum," dedi ve Gigi'nin kulak memesini öptü. "İkincisinin mutluluk getirmesini dileyelim."

Gigi önce bu sözlerin önemini kavrayamadı. Anladığındaysa yerinden sıçrayıp kendini oturur pozisyonda buldu. Düşükle sonuçlanan ilk hamileliğini ima etmişti. Ama bu konudan adama bahsetmemişti, annesiyle bile konuşmamıştı. O acıyı, sonsuz aşkıyla birlikte, takırdayan zincir sesleriyle iniltilerini geceleri sadece kendisinin duyabildiği zindandaki bir mahkum gibi, kalbinin derinliklerine gömmüştü.

"Biliyor muydunuz?" diye fısıldadı.

Aslında çok da şaşırılmamalıydı. Annesinin farketmemesini ve tabii farkettikten sonra da, belki bir şeyler yapar umuduyla Camden'a söylememesini beklemek aptallık olurdu.

"Olaydan birkaç yıl sonra. Öğrendiğim gün kör kütük sarhoş olmuştum. Sanki bütün gemi koleksiyonum yerle bir olmuştu." Parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Belki, anneniz düşük olayını Lord Wrenworth'ten bahsederken söylediği için, kiskançlık yapmış da olabilirim."

Gigi yeniden uzanıp Camden'a baktı. "Siz mi kışkırdınız? Ne zaman dönsem, yanında başka bir kadın olan siz mi?"

"Kopenhag'daki suçumu kabul ediyorum ama Paris'te kimseyle yatmadım."

Asıl öğrenmeye çalıştığı von Schweppenburg'la ne yapıyordu. Ama Paris'le ilgili hesapta olmayan itirafı, bir bakıma kadının içini ferahlatmıştı.

"Gecenin bir yarısı ziyaretinize gelen kadın kimdi o halde?"

"Bir opera sanatçısı. Kapıma gelip birkaç saat evimde kalması için ben çağırdım, böylece benim çektiğim acıyı çekecektiniz ama ona ya da başka bir kadına dokunmadım. Size sadık kaldım, ta ki sizin çoktan kendinize bir sevgili bulduğunuzu öğrenene kadar."

Yani kendisini terk edip gittikten sonra iki buçuk yıl boyunca hiç kimseyle birlikte olmamıştı. "Neden? Neden bana sadık kaldınız?" diye geveledi kadın.

"Ah, hiç vaktim yoktu. Amerika'ya geldikten birkaç hafta sonra, ödeyememekten korktuğum için, yemeden içmeden bile kesildiğim miktarlarda kredi çektim. Sabahın beşinde uyanıyordum ve saat birden önce de yatmıyordum." O günle-

ri hatırlayınca yüzünü ekşitti, sonra Gigi'ye gülümsedi. "Pek niyetim yoktu da diyebiliriz. *Sizi* istiyordum. Günün birinde sizin servetinizin iki katını kazanmış olarak yeniden hayatınıza girmek istiyordum. Tekrar bir araya geldiğimize dair ahlaksız ve duygusal senaryolar kurup bu fantezilerle mastürbasyon yaparak bir nehir dolusu spermi boşa harcadım."

Daha önce sesli olarak dile getirildiğini duymasa da, o kelimenin ne anlama geldiğini biliyordu. İngiliz erkeklerinin, bitkin düşmemek için sakındıkları, fazla enerji ve güç gerektiren bir şeydi. Gigi bunun ayıp bir laf olduğunu düşünüyordu ama Camden'in ağzından sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi çıkmış, gözünün önünde seks şekiller dans etmeye başlamıştı.

Zaten çıplak olmasa, üzerindeki atıp kendini ona bırakabilirdi. Camden'in bir elini alıp nasırlı avuç içiyle alt dudaklarının ıslak kısmını ovaladı. "O fantezilerden birini anlatın bana."

Camden ahlaksız bir bakış atıp, "Size düşen rolü oynamayı kabul ederseniz olur," dedi.

Gigi alçakgönüllüce başın eğdi. "Kendi kendime dünyanın en lütfkar eşi olacağıma dair söz verdim."

Camden kadını kendine çekip sarıldı. "Bu iş gittikçe daha güzelleşmeye başladı."

Yaratıcı, bazen de geleneklerin tamamen dışındaki fanteziler arasında, Gigi ve Camden kaç çocuk yapacakları ve birlikte yapmak için can atıkları şeyleri konuşulur. Noel'de Camden'in Bavyera'daki büyükbabasına ziyaret edeceklerdi. Önümüzdeki bahar Gigi, kocasına İngiltere'nin güneyini gez-

direcekti ve yazın, eğer hamileliğin son dönemlerine gelmemişse, *Mistress*'la Ege ve Adriyatik'e gideceklerdi.

"Ata binebileceğimiz bir yere götürün beni," dedi Gigi. "Yıllar önce beni ata bindirdiğiniz gündən beri binmedim."

"Connecticut'ta çok güzel bir çiftliğim var, yarın tekneyle oraya gideriz."

Bu organizasyonları düşünürken Beckett'ı hatırladı. "Uşayınız... Biliyorsunuz..."

"Onu ben kovmuştum ve üç yıl sonra iş bayurusuna geldiğinde ikimiz de çok şaşırık. Af dileyip hemen gitmeye yelten-di. Onu durdurdum ama neden durdurduğumu bugün hala bilmiyorum." Camden omuz silkti. "Yıl sonunda, buradaki yedinci yılını dolduruyor."

Nedeni her ne olursa olsun Gigi minnettardı. "Eve güzel bakıyor," diye mırıldandı. "Oğluna ne olmuş?"

"Bir iki yıl Liverpool'da hapis yattı, sonra altın aramak için Güney Afrika'ya gitti. Geçen yıl evlendi."

Gigi iyice rahatlayıp mutlulukla iç çekti. Kendi günahları yüzünden dünyanın durmadığına ve diğer insanların yaşamalarına devam edebildiğine sevinmişti.

Camden elini kadının boynunun altından kuyruk sokumuna kadar tüm omurgasında gezdirip sonra tersini yapı. "Lord Frederick'e ne oldu? Kendisiyle evlenmekten vazgeçme kararını nasıl karşıladı?"

"Hak ettiğimden daha büyük bir nezakete. Keşke hep mutlu olmasını sağlayabilseydim. Ama endişelenmeyin," diye ekledi aceleyle. "Kendi başının çaresine bakabilmesi için Freddie'yi rahat bırakacağım. Ben denisini aldım."

"Hımm, öyle mi?" Gigi'nin omuzunu öptü. "Son kez birlikte yatağa girdiğimizde de aynısını söylemişsiniz."

Gigi yüzünü dönüp Camden'in elini bacaklarının arasına yerleştirdi. "Olanlar için çok üzülüyorum ama artık aramızda hiçbir engel yok."

Kaç kere seviştiklerini sayamadılar bile. Sayısızdı ve hala doyamamışlardı. Gecenin geç saatlerinde Camden, kadını banyoya götürüp sabunla su dolu bir küvette, neşeli bir adamın istekli bir kadınla yapabileceği tüm edepsiz şeyleri yaparak güldürüp yıkadı.

Yıkama sırası adama geldiğinde Gigi, yiyecek bulma ümi-diyle mutfağı talan etti. Camden bornozuna sarınıp başını kurularken Gigi, yemekten arta kalan kızarmış sülün, yarım ekmek ve bir kap vişneyle geri döndü.

"Aman Tanrım," dedi Camden, Gigi'nin elindeki tepsiyi almak için havlusunu bırakırken. "Kar elde edip erkekleri kendinize köle etmekten başka bir şey elinizden gelmez sanı-yordum."

Gigi elindeki tepsiyi yatağın kenarındaki sedir sandığın üzerine bıraktı. "O zaman Noel'de bir çift çorap öterek sizi şoka sokabilirim."

Camden bir parça ekmek koparıken güldü. "Şimdiden bir sallanan sandalye yapmam gerekecek. Kahretsin ki marangoz-luk becerim köreldi."

Duyguların en garibi ve şaşırtıcı olanı şefkat, dalgalar ha-linde içine yayıldı. Bir vişne alıp yumuşak, parlak kırmızı renkteki meyveye bakakaldı. "Sizi seviyorum."

Sevgisini son dile getirdiğinde Camden onu kadının yü-züne vurmuştu. Kendinden emin olamayarak adamdaki yanıt bekledi. Aslında bir saniye bile beklememişti. Camden eğilip dudaklarını öptü. "Ben sizi daha çok seviyorum."

Küba'nın tüm şekerleri, kalbinin tatlılığıyla yarışamaz. "Düşes'i sevdiğinden daha çok mu?"

"Aptal." Zaten yatakta dağılan saçlarını iyice dağıttı. "Si-zinle karşılaştığım günden beri onu sevmiyorum ben."

"Ama bugün onu otomobilinizde gördüm. Otelin kapı gö-revlisi her gün sizin otomobilinizde olduğunu söyledi. Sürücü de bu gece on birde onu alacakmış."

"Yanlış. Onu ve çocukları tren istasyonuna bırakmak üzere yarın sabah gidip alacak. Washington, D.C.'deki akrabalarını ziyarette gidecek."

"Yani onunla ilişkiniz olmadı mı?"

"Onu en son 1881'de öptüm ve hiç de üzemedim." Yü-zünde hafif bir tebessüm belirdi. O saldrgan halinizi şimdi anlıyorum. "Belki de sürekli ateşli olmanızı garantilemek için onu yakınlarda tutmalıyım."

"Freddie'nin tuvaletiyle, oturma odasının ortasına yerleşme-sini istiyorsanız."

"Piyanonun üstü bize kaldığı sürece benim için bir salın-cası yok." Adam sırıttı. "O lanet olası geye ne zaman baksam en şehvetli hallerinizi, tatlı kaşcanızı hatırlamaktan..."

Gigi elindeki vişneyi adamın üzerine fırlattı. Camden da yakalayıp ağzına attı. "Neredeyse unutuyordum," dedi yan odadaki yazı masasına geçerken. "Bakin bu öğlen kapıma, ne haberi gelmiş."

Camden elinde bir telgrafla döndü. Elini peçeteye silen
Gigi telgrafi aldı.

sevgili lordum stop ekselansları beni nikah masasına
oturttu stop dün evlendik stop yakında Corfu'ya
gidiyoruz stop sizleri seven stop

Victoria Perrin

Gigi açık kalan ağzını kapattı. Annesi. Bir düşes olmuştu.
Hem de Perrin Dükü'nün Düşesi. Bir şeylerden şüphelenmişti
ama bu evlilik bambaşka bir olaydı.

"Bunun ne demek olduğunun farkında mısınız?" dedi
Camden.

"Bizden daha üst rütbeli olduğu mu?" Gigi neşe ve hayret
karışımı bir duyguyla başını iki yana salladı.

"Perrin Dükü dokuz ay sonra dede olacak."

Gigi kahkahalara boğuldu. Perrin Dükü'nün bir anda bil-
yükbaba olacağını düşünmek çok komikti. Camden'ı kendine
çekip öptü. "Hayatımın aşkı olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Her zaman biliyordum," dedi kocası. "Peki ya *siz, benim*
hayatımın aşkı olduğunuzu biliyor musunuz?"

Başını adamın omzuna yaslayıp iyice sokuldu. "Şimdi öğ-
rendim."

ebr11-2012